

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

Ζ' ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 80

Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΙΟΥΝΙΟΣ 1911

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ",

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟΝ

ΔΕΝΔΡΟΣΤΟΙΧΙΑ ΑΠΟ ΓΙΓΑΝΤΩΔΕΙΣ ΦΟΙΝΙΚΑΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ
ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΗΝΑ

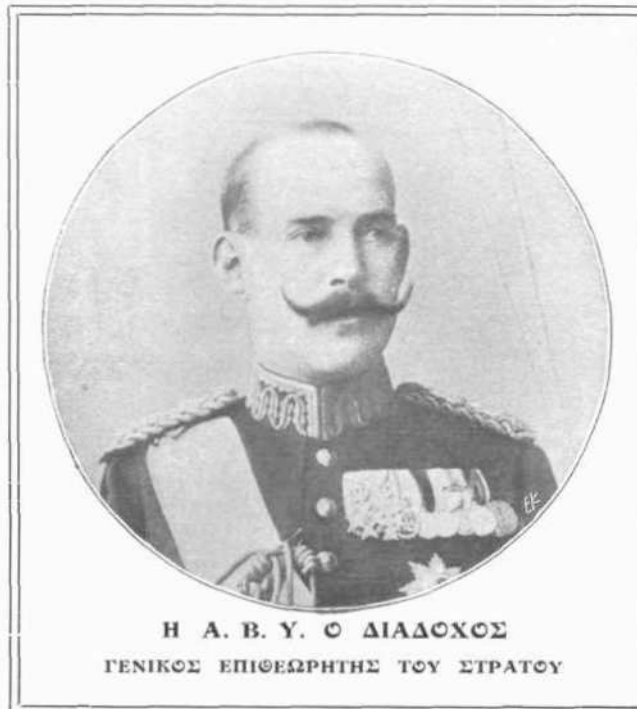
Περιγητής ακούρατος, — απέναντι του οποίου είναι άνθρωποι στάσιμοι και άεζβγαλτοί οι πλέον κοσμογυρισμένοι Αμερικανοί—ή Χολέρα γυρίζει πάλιν τον κόσμον εφέτος.

Ένεφανίσθη εις την Ασίαν, έπηγε με τους Χατζήδες εις την Μόσχαν, έκαμε μίαν μικράν εγκατάστασιν εις την Κωνσταντινούπολιν, κατέβη εις την Σμύρνην, έπειτα εις την Ήλδην ή ιδέα να κίμη το ταξείδι της Εύβοιτης και διημυδύνη εις την Τεργέστην, ειλάσθη όμως από τά αθάνατα θέληγριτρα της Βενετίας και έκαμε ένα περιπατον εις την πόλιν των διαυγών,

«την γην του κορολλιόν, του Λέοντος και του χρυσού 'Ηλιού»

όπως έλεγαν ο Παράσχος. Δεν της έφθασε όμως αυτό, έπε από μέσα της. — Άφου είμαι εδώ και άφου εις την Ρώμην γίνονται έορται δεν πετάγομαι μίαν στιγμήν ως εκει ;

Και επεταχθη εις την Ρώμην και έπειτα έπηγε εις την Νεάπολιν και εις την Σικελίαν. Μίαν ήμέραν ή «πυλιδν ή ξένη» έθεάθη εις τον Τάμεσον. Οι Άγγλοι, οι όποιοι ήτοιμάζοντο δια την στέφιν του Βασιλέως, έπεριμεναν τρία εκατομμύρια ξένον εις το Λονδίνον, έπεριμεναν Μαχαραγάδες των Ίνδιών, έπεριμεναν άρχηγούς ερυθροδέμων, φυλάρχους αγρίων φυλών, πατριάρχας Έσκιμίων, κυβερνήτας αγρίων, άλλ' ατιγη την ξένην δεν την έπεριμεναν. Και, όσον και αν ύποτειθη ότι ή φιλοξενία έχει φθάση εις το τέλειον, όταν πρόκειται να δεχθη κανεις τρία εκατομμύρια ξένων, εν τούτοις αυτή ή έπίσκεψις ενός μη προσκεκλημένου έκαμε τους Άγγλους να ξυνίσουν τά μουτρα των. Πρέπει δε να παραδεχθώμεν ότι, τόσοον σκαίοι και βάνασοι της εφέρθησαν οι Άγγλοι, ώστε ή εμφανισις της εκείνη εις τον Τάμεσον ήτο ή πρώτη και ή τελευταία. Εις ζητήματα εθιμοτυπίας οι Άγγλοι δεν χωρατεύουν. Ποιος ειπεν εις την χολέραν να μη ειδοποίηση κανονικώτατα περι της έπισκέψώς της.

H. A. B. Y. C. ΔΙΑΔΟΧΩΣ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

Δεν είναι μόνον έπίδειξις τούτο είναι και κάπως άνάγνη. Εις όλους τους τόπους, όπου οι άνθρωποι εργάζονται καθ' όλον το έτος, κανονίζεται μια έποχή γενικής, ή τουλάχιστον όσον το δυνατόν γενικώτερης έξόδου. Άλλοδ ή έποχή της έξόδου αυτής είναι αι διακοπαί του Πάσχα, άλλου αι έπίσης μεγάλαι διακοπαί των Χριστουγέννων. Γενικώτερον ή καλλίτερα έποχή διά την άνάπασιν είναι το θέρος.

Οι Έλληνες, οι όποιοι εκπατρίζονται το θέρος, ισχυρίζονται ότι πηγαίνουν να ξεκουρασθούν. Ειλικρινέστερον θα έπρεπε να λεχθη ότι, ίσως πηγαίνουν να κουρασθούν.

Διότι κάτι άλλο παρά ξεκούρασις είναι αυτή ή βαρύνουσα έξοδος από το ένα τραίνο δια να εισέλθης εις το άλλο, ή διαρκής αγωνία μη χάσης το βατόρι, ο τρόμος μήπως έμεινεις περισσότερο άφ' όσον ειγες ύπολογισή εις μίαν πόλιν, έπειτα ή κατάδιωξις του νέου ή του περιέργου, ή διημέρευσις μέσα εις τά μουσεια, ή διανυκτέρευσις διαρκώς εις θέατρα, το βασιτικόν πρόγευμα και το άπιστεύτως ταχύ δείπνον, και το τρομαγμένον πρωϊνόν ζύπτημα.

Όλα αυτά δεν εινε άνάπασις, δεν εινε άποκατάστασις εις την ήσυχίαν των εκτεταμένων νεύρων. Είναι ίσια ίσια μια νέα και πολύ περισσύτερον επικίνδυνος έντασις προστιθεμένη εις την παλαιάν. Υπάγχει πλέον μία ειδική εις την νευρολογίαν περίπτωσις ή της «κοπώσεως των μουσειών». Ένας μεγάλος Ιταλός νευρολόγος την έσκόπησεν εις τον τόπον του, όπου είναι άφθονα Μουσεια και έπομένως παρουσιάζονται και πυκνότεροι οι άρρωστοι. Αυτή όμως ή κόπωσις των Μουσειών είναι απλούστατα μία μορφή της γενικώτερης κοπώσεως, την οποίαν δίδουν τά ταξείδια εις την βιωτικήν μας έποχήν. Και όμως όλοι οι άποδημούντες αυτάς τās ήμέρας Έλληνες, οās λέγουν: — Πηγαίνομε λίγο εις το Παρίσι, κ' έπειτα στην Ίταλία, να ξεκουραστούμε!...

Εά έφραναζόμενη πραγματική την άνάπασιον από κάθε κόπον και την κούρασιν πάσης εργασίας, εις ένα από τά νησάκια των Κυκλάδων, ή εις μίαν από τās όάγεις των νηλών μας βουνών της Στερεάς Ελλάδος. Εις τον ύπεροχον Έλληνικόν μπάτην, λαμπικαρισμένον από κάθε κακήν ιδιότητα, γεμάτον σφριγος και ζωνή και ιώδιον, κάτω από ένα ούρανον αιωνίως γελαστόν και με μίαν Φύσιν γύρω διαρκώς ήμερον και άνθισμένην, κάθε κουρασμένον σωμα ήμπορει να κατακτήση δυνάμεις και να λησμονήση κόπον.

Η μονοτονία της χωρικής ζωής, ή οποία ίσως κουράζει τās πρώτας ήμέρας τους ανθρώπους τους συνεθισμένους εις τον θόρυβον και την ποικιλίαν της ζωής της πόλεως, σιγά σιγά άρχίζει να επιδρά ερεγτικώτατα, και εντός μιας εβδομάδος οι πλέον κοσμικοί άνθρωποι, οι συνεθισμένοι εις το ξενύκτι και εις το θέατρον και τās θορυβώδεις συγκλητρούσεις, γίνονται οι ποσιότεροι θαμώνες του μικρού νησιώτικου καφερευιου με τον πάρεδρον, τον δάσκαλον και τον ένομοτάρχην μοναδικούς πελάτας. Μία ζώή ηρεμοσις, κανονισμένη με το σταγονόμετρον, άφελής, άνεπιτήδετος, φυσική, ή ζώή την οποίαν έπρεπε να κίμη ή άνατολή και από την οποίαν τόσοον άπεμακρύνθη, έρχεται να εσεργετήση το σωμα, και όχι μόνον το σωμα το βασανισμένον άλλα και την κουρασμένην ψυχην.

Δυστυχώς αυτή ή Έλλάς, ή οποία ήμπορει να προσφέρει αυτάς τās μεγάλας εκδουλεύσεις, είναι άγνωστος εις τους Έλληνες και θέλει να μείνη άγνωστος. Καμμίαν προσπάθειαν δεν έκαμε να γνωσθη ή ιδέα. Δεν ήθέλησε ποτέ να προσφέρει όλίγην άνεσιν και δεν έδειξε ποτέ την άφιλοκέρδειαν της άρχής, ή οποία φέρνει έπειτα το κέρδος. Ο ξένος, ο οποίος θα εμφανισθη εις αυτά τά μέρη, θεωρείται πάντοτε ο εκατομμυριοδης, του οποίου πρέπει ν' αφαιρεθη το χρυσόν δέρας.

Και οι Έλληνες φεύγουν εφέτος όπως φεύγουν πάντοτε και το Έλληνικόν χρήμα διευθύνεται εις το έξωτερικόν, ενφ ή Έλλάς που θα ήμπορούσε να δώσει ζώην και άνεσιν εξακολουθηεί να μένη άγνωστος.

Ο ΦΑΙΣΤΑΦΦ

ΟΙ ΑΝΟΡΘΩΤΑΙ

Ε.Μ. ΡΕΠΟΥΑΝΗΣ
Υπουργός των Έσωτερικών

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ
Πρόεδρος του Υπουργικού Συμβουλίου

Ι.Θ. ΓΡΥΠΑΡΗΣ
Υπουργός των Έσωτερικών

Ν. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Υπουργός της Διαμυστήσεως

Α.Π. ΑΛΕΞΑΝΔΡΗΣ
Υπουργός της Παιδείας

Ε.Μ. ΜΠΕΝΑΚΗΣ
Υπουργός της Έθνικης Οικονομίας

ΑΙ ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑΙ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ

Εί ενταύθα και εν τφ μεταξύ της Νεραντζίλας και της Μονής Αγ. Θεοδώρων γύρωφ γενόμενα από δύο περιόδου μηνών ανασκαφαί απέκαλαν μείζονα αρχαιολογική σημασία ευρήματα. Μετά την ύπο του ιδιοκτήτου του ανασκαπτομένου χώρου τυχαίαν αποκάλλινη αρχαιόν άντικειμένον, την διεύθυνσιν των ανασκαφών ανέλαβεν ο έφορος κ. Φ. Βεροδάκης, οστις και προσδιώρισε το μέρος, όπου έδει ν' ανασκαφη, ανασκαφέν δε έφερον εις φώς τά εξής: Πελοπιάν Μεδουσαν οφιοπλόκαμον και οφιοόστον καλλιτεχνικώς επεξεργασμένην και καλώς διατηρημένην. Τον Περοσα άποκεφαλίζοντα αυτήν. Τον εκ του αίματός της — κατά τον μύθον — αναβλύζοντα Πηγασον. Δύο λέοντας, ή μάλλον πάνθηρας, διότι στερουονται χαίτης, κολοσιαίου μεγέθους. Θεάν καθήμενην επί θρόνου πρό αρχαίου βωμοϋ. Έτέραν θεάν, καθ' ής επιτίθεται γίγας, του οποίου την χειρα συλλαμβάνει ή θεά. Τον Δία φρονεύοντα δια κερανού Γίγαντα. Ήρωα ύπτιον, ή — κατά τους ειδότας — έγγόριον δαί-

μονα, και έτερα τεμάγια, ως κεφαλήν εφίβου, τρίγλυφά τινα και νομίσματα. Ταύτα πάντα άποτελούν το αίτωμα αρχαίου ναού, οστις, ως ο κ. Βεροδάκης άπεφάνθη, άνήκει εις τον Απολλώνα. Πρός την άπόφρασιν ταύτην συνετάχθησαν πάντες οι την αρχαιολογίαν γινώσκοντες και έμβριθείς γνώσται της ιστορίας της Κερκύρας, μετ' αυτών δε συνεφώνησε και ο μετά την αποκάλλινην των πρώτων ευρημάτων άφιχθείς κ. Δαϊροφελδ, ύπό την διεύθυνσιν του οποίου εξηκολούθησαν αι διατάξεις του Κάβερ γενόμενα ανασκαφαί, εις τον τόπον των οποίων διημέρευε πολλάκις ο σιδηρούς της Γερμανίας Αϊτοκράτωρ, και τās οποίας έπεσοκέπτετο συγχάνεις ο βασιλεύς μας, οι βασιλόπαιδες και λοιποί της βασιλικής οικογενείας ως και ή αυτοκράτειρα μετά της πριγκιπίσσης θυγατρός της, και αι άζολουθια των δύο Αδλόν. Έκτινη περιγραφήν των αρχαιολογικών ευρημάτων και τά έξ αυτών συμπεράσματα του εδημοσίευσεν ο κ. Ι. Σβορώνος εις την «Εστία» της 17 παρείθόντος Απριλίου.

Ἀνακλιθέντος τοῦ κ. Βερσαίη, αἱ ἀνασκαφαὶ δημηθύνοντο, ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐπιτυχῶς ἐξ ἴσου, ὑπὸ τοῦ κ. Δαϊραφελῶ, ἀπεκαλύφθησαν δὲ καὶ ἔτερα, ὡς βομῶδες ἀνευρεθεῖς ἐν καλῇ καταστάσει πλησιέστατα καὶ ὑπὸ τὸ περιτέζισμα τῆς αὐτῆς τῆς Μονῆς τῶν Ἁγίων Θεοδώρων, τρίγλυφά τινα καὶ ἄλλα κεραμικὰ συντηρήματα, ὡς καὶ λείψανα ἐφρέως ἀρχαίων τεύχων καὶ ἐπεριήμεθες κιονόκρανον, τὸ ὁποῖον ἐκάλυψαν πάλιν διὰ χωμάτων, ὅπως, ἐπαναλαμβανόμενον τῶν ἀνασκαφῶν, ἀποκαλύψωσιν αὐτὸ ἐσκαπόμενον ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Κάιζερ.

Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα, περὶ τοῦ εἰς ποῖον τὸν ἀρχαίων θεοτήτων ἀνήκει ὁ ἀποκαλυφθεὶς ναὸς, ὑπῆρχον μεταξύ τῶν ἀρχαιολόγων διαφωνίαι, ἡ μᾶλλον ἐνδοιασμοί. Καὶ ὁ μὲν κ. Βερσαίη, στηριζόμενος εἰς ἀρχαίους καὶ νεωτέρους συγγραφεῖς καὶ ἱστορικούς, ὡς καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς «Ρόον Πυθαῖος» ἐγκεχαυρμένης ἐπὶ δύο στήλων, αἵτινες ἀνευρέθησαν εἰς τὸν γῶφον τῆς Νεορατζίλας, ἡ μία τῶν ὁποίων ἐδρῖσκειται ἐν τῷ νεοτείνῳ παρὰ τὸ μνημεῖον τοῦ Μενεζοράτου Μουσειῶ, ἀπεφάνθη ὀριστικῶς, ὅτι τὸ ἀποκαλυφθέν ἁετώμα ἀνήκει, ὡς προσείρηται, εἰς τὸν ναὸν τοῦ Νομίου Ἀπόλλωνος. Ὁ δὲ κ. Σβορώνος, πρὸς τῆς ἐνταῦθα ἀφίξεώς του, ἐνδοιάζων, ἀπεφάνθη ὅτι, ὁ ἀποκαλυφθεὶς ναὸς πιθανὸν ὡς ἀνήκει εἰς τὴν Ἦραν ἢ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. Καὶ ἐνῶς τότε ἔλεγεν ὅτι ἐν τῇ ἀρχαίᾳ πόλει τῆς Κερκύρας ὑπῆρχον πέντε μόνον ναοί, δηλ. ὁ τοῦ Διός, τῶν Διοσκοῦρων, τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ Διονύσου καὶ ὁ τοῦ Ἀλκινόου, προσέθετον εἰτα καὶ τὸ Ἡραῖον.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΤΕΦΙΝ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΤΗΣ ΑΓΓΑΙΑΣ Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΚΑΝΤΕΡΜΠΟΥΡΥ ΣΤΕΦΩΝ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΓΕΩΡΓΙΩΝ Ε΄

Τὴν γνώμην του ταύτην ἀνεσκευάσαμεν καὶ ἀπεροῦσαμεν διὰ τινῶν σημειώσεών μας ἐν τῇ «Πρωτῇ» τῆς 16 Ἀπριλίου ε.ε. διὰ τούτων δὲν ἐννοούμεν, οὐδ' ἔχομεν τὴν πρόθεσιν νὰ διαμριβητήσωμεν, ὡς καὶ ἄλλοτε εἴπομεν, τὰς ἀρχαιολογικὰς γνώσεις καὶ τὴν πανθομολογημένην ἐπιστημονικὴν ἰκανότητα τοῦ κ. Σβορώνου, ἀλλ' ὑποθέτομεν ὅτι θὰ περιέπεσον εἰς πλάνην μελετῶν νεωτέρους ξένους συγγραφεῖς, οἵτινες ἐν πολλοῖς σοφιστικῶς διαφωνοῦσι πρὸς τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς, ὡς τὸν Θουκυδίδην, Πανσανίαν, Ξενοφῶντα καὶ τὸν Ἀθάνατον Ὅμηρον, καὶ πρὸς αὐτοὺς ἔτι τοὺς νεωτέρους, ὡς τὸν Μουστοξύδην (Cose Corciresi), τὸν Ἀλβάναν (Κερκυραῖκά ἀπομνημονεύματα), τὸν Schmidt (Κερκυραῖκά μελέται), τὸν Riemann (Recherches Archeologiques sur les Iles Joniennes et Corfu) καὶ Bobliothèques des Ecoles françaises d'Athènes et de Rome) πρὸς δε, πρὸς τὸν Χρ. Φιλιτῶν, Ἰωάννην Ῥωμανόν, καθηγητὴν μας, καὶ ἄλλους.

Ἄλλ' ὅταν ὁ κ. Σβορώνος ἐξήγησεν ἐπιτοπιῶς τὰς ἀποκαλυφθεὶσας ἀρχαιότητες, συνειδηθῆσαν μὲν πρὸς τὸν κ. Βερσαίην, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ παράστασις ἐν τῷ ἁετώματι τοῦ ναοῦ δεικνύει τὸν Περσέα ἀποκεφαλίζοντα τὴν Μέδουσαν, καὶ ἐπειδὴ κατὰ τινὰ ἐνεκτικὸν κερκυραϊκὸν χάριτην, τὸν ὁποῖον τῷ ἐπέδειξεν ὁ κ. Δαϊραφελῶ, παραπλευρῶς τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἔκειτο ἕτερος ναὸς, ὁ τοῦ Περσέως, ὁ κ. Σβορώνος φρονεῖ ὅτι, ἡ παράστασις τοῦ ἀποκαλυφθέντος ἁετώματος συμφωνεῖ πρὸς τὸν ναὸν Περσέως. Ἄλλ' οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων συγγραφῶν ἀναφέρει ποῦ ὅτι, ἐν Κερκύρᾳ ὑπῆρχε ναὸς τοῦ Περσέως.

Οἱ συγγραφεῖς ποιοῦνται μνεῖαν καὶ περιγράφουν τὸ Ἡραῖον, τὸν ναὸν τῶν Διοσκοῦρων, τοῦ Διονύσου, τοῦ Ἀλκινόου, τοῦ Ἀσκληπιδίου, τοῦ Νομίου Ἀπόλλωνος, τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τὸν τοῦ Διός, προσθέτοντες ὅτι παρὰ τῇ παραλίᾳ τοῦ Ὑλαικοῦ λιμένος, νῦν λιμνοθαλάσσης Χαλκιοπούλου, ὑπῆρχον καὶ βωμοὶ τῶν Μοιρῶν ἢ καὶ τῶν Νυμφῶν καὶ Νηρηίδων.

Αἱ κατὰ καιροὺς ἀποκαλυφθεῖσαι ἐνταῦθα ἐπιγραφαὶ ποιοῦνται

ται μνεῖαν καὶ ἀναθημάτων εἰς τὴν Δήμητραν, Ἀφροδίτην, Ἀρτέμιν, ὡς ἐπίσης τοῦ Σαρπηδίου καὶ τῆς Ἴσιδος, ἡ λατρεία τῶν ὁποίων εἰσῆλθον ἐν Κερκύρᾳ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, εἰς τὸν Ἑρμῆ καὶ Ἡρακλῆ, συνημμένους ἀναφερομένων, καὶ εἰς Ἥρα Φαίακα κ.λ.π.

Τὸ Ἡραῖον ἦτο ὁ ἐπισημότερος καὶ μεγαλοπρεπέστερος ναὸς τῆς Κερκύρας, ἔκειτο δὲ ἐπὶ τοῦ ὑπερκειμένου τῇ Ἀγορᾷ λοφίσκου, ὅπου νῦν ὁ ναὸς καὶ ἡ γυναικεία μνη τῆς Ἀγ. Εὐφημίας.

Ὁρίζοντες τὸ ἐπίπεδον τοῦ λόφου τῆς Ἀγ. Εὐφημίας, λέγει ὁ Ἀλβάνος*, ἀκολουθούμεν τὰς βαρυστημάνους γνώμας Φιλιτῶ, τοῦ Ῥωμανοῦ καὶ τοῦ B. Schmidt.

Οἱ διαπρεπεῖς οὔτοι καθηγηταί, συγγραφεῖς καὶ ἱστοριογράφοι, τὴν τοποθεσίαν τοῦ Ἡραίου ὥρισαν μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν μαμαρινῆς στήλης φερουσῆς τὴν ἐπιγραφὴν, «Ὁρφοῖς ἱερὸς τὰς Ἀκρίας», ἀνευρεθείσης δὲ κατὰ τὸ 1846 παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου τῆς Ἀγ. Εὐφημίας, ὅτε ἀνεκαλύπτειτο ὁ παρὰ τὸν λόφον γῶφος πρὸς κατασκευὴν τῆς ὑπαρχούσης ἐπὶ ὁδοῦ, ἣτις συνδέει τὴν πρὸς τὸ Κανόνι ἄγρυσαν μετὰ τῆς πρὸς Α. παραλιακῆς τοῦ Ἀνεμομύλου.

Εἰς τοὺς Διοσκοῦρους ἦσαν ἀφιερωμένοι δύο Ναοί, εἰς μὲν ἐν τῇ πόλει, ὅστις, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Schmidt, θὰ ἔκειτο ἐν τῇ Ἀγορᾷ καὶ οὐκ μακρὰν τοῦ τεμένους τοῦ Ἀλκινόου, κατὰ δὲ τὸν Ἀλβάναν, ἐκεῖ ὅπου ἐκτίσθη ὁ Βυζαντινὸς ναὸς τῶν ἁγίων Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάρχου, ὑπῆρχε ναὸς ἑλληνικὸς ἢ τέμενος, ἴσως δὲ τὸ τοῦ Ἀλκινόου, ἢ τῶν Διοσκοῦρων. Ὁ δ' ἕτερος ἔκειτο ἐν Ἰστονῇ, κώμῃ τῆς περιφερείας (ἄλλοτε ἐπαρχίας) Ὁρους, ἐξ οὗ ναοῦ ἐκλήθησαν καὶ Ἰστονωτοὶ Διοσκοῦροι.

Τὴν τοποθεσίαν τοῦ Ναοῦ τοῦ Διονύσου ἀδυνατοῦμεν νὰ ὁρίσωμεν, διότι καὶ συγγραφεῖς καὶ ἱστορικοὶ δὲν ποιοῦνται μνεῖαν ταύτην, ἀλλ' εἰκαζοῦν ἄπλῶς ὅτι ὁ Διονύσος πιθανὸν νὰ ἦτο σύνναος τοῦ Διός.

Τὸ τέμενος τοῦ Ἀλκινόου, ἔκειτο ἐν τῇ ὑπὸ τὸ Ἡραῖον Ἀγορᾷ καὶ πιθανόν, ὡς προσείρηται, ἐκεῖ ὅπου ἐκτίσθη ὁ ναὸς Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάρχου ἢ μᾶλλον ὁ τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου τὸν ὁποῖον ἠκούδιον οὐκ ἔδειξεν ὁ διαδεχθεὶς τὸν Καρκυλλινὸν βασιλεὺς Λάτιος καὶ ἐπὶ τῶν ἑραπειῶν τοῦ ὁποῖου ἀνηγέρθη ὁ τῶν Ἀγ. Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάρχου.

Ὁ ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, κατὰ τινὰ ἀνευρεθείσαν ἐπιγραφὴν καὶ κατὰ τὴν γνώμην τῶν B. Schmidt, Riemann καὶ ἑτέρων, πιθανὸν νὰ ἔκειτο κατὰ τὴν παραλίαν τῆς εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ τοῦ προαστείου τῆς Ἀναλή-

φως κειμένης πηγῆς Καρδάσι, — ἄρα εἰς τὴν ὑπόρειαν τῆς ἀρχαίας Ἀκροπόλεως, συμπεραίνει ὁ Ἀλβάνος — ὅπου κατὰ τὸ 1822, ἐσκαφῆς γενομένης πρὸς ἀνεύρεσιν περισσοτέρου ὕδατος, ἐπὶ ἐδάφους εἰς 31 μέτρα περίπου ἄνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἀπεκαλύφθησαν ἐρείττια ἐξαστήλων περιπτερόν δορικῶν οὐθυμῶ, αἱ στήλαι τοῦ ὁποῖου ἐδρῖσκοντο εἰς τὴν θέσιν των. Σήμερον νομίζομεν ὅτι μία καὶ μόνη μόνον σώζεται. Οἱ τοῖχοι τοῦ κτιρίου διακρίνονται ἔτι καὶ νῦν, μόλις πρὸς τὴν βᾶσιν.

Οἱ ἀρχαιολόγοι διαφωνοῦν ὡς πρὸς τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ περιπτερόν του, ἀλλά, κατὰ τὴν μᾶλλον παραδεκτέαν γνώμην των, ἀνήκει εἰς ἱατῆρά τινα θεόν, καὶ κατὰ πάσαν πιθανότητα εἰς τὸν Ἀσκληπιὸν καὶ τὴν Ὑγείαν, συννάους.

Ὁ ναὸς ἢ τὸ τέμενος τοῦ Ποσειδῶνος ἔκειτο εἰς τὸ μέσον τῆς Ἀγορᾶς, ἣτις ἐξετείνεται ἀπὸ τοῦ νῦν προαστείου Ἀνεμο-

* «Κερκυραῖκά ἀπομνημονεύματα» σελ. 405. Σημ. 106.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΤΕΦΙΝ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΤΗΣ ΑΓΓΑΙΑΣ.— Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΚΑΝΤΕΡΜΠΟΥΡΥ ΧΡΙΩΝ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

μύλου, ἄχρι τοῦ γῶφου εἰς τὸν ὁποῖον ὑπάρχει ὁ ναὸς τῆς Παλαιοπόλεως, τιμωμένους ἐπ' ὄνοματι τῆς Παναγίας, ἀλλ' ἀνήκον εἰς τὰ «Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου».

Τὴν θέσιν τοῦ Ναοῦ τοῦ Ποσειδῶνος ὁρίζει ὁ Ὅμηρος λέγων: «Ἐνθα δέ τε σφ' ἄγορά καλὸν Ποσειδίῳ ἄμαρσι». Ὁ Ἀλβάνος ἐπιφέρει τὸν Πολυλῶν, ὡς μεταφράσαντα τὸν στίχον τούτου διὰ τοῦ «K» εἶναι ἡ ἀγορὰ τῶς στοῦ λαμπροῦ τὴν μέση Ποσειδείου» καὶ παριστῶντα τὰ πράγματα ἀντιστρόφως, διότι κατὰ τὸν στίχον τοῦ Ὀμήρου ἡ Ἀγορὰ ἐδρῖσκειται περίε τοῦ τεμένους. Ἄλλως, πῶς ἦτο δυνατόν νὰ κείται ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ;

Ἐκ τῶν ναῶν τοῦ Διός, ὁ μὲν εἰς ἔκειτο — κατὰ τὸν Θουκυδίδη — παρὰ τὸ τέμενος τοῦ Ἀλκινόου, ὅπερ ἔκειτο εἰς τὴν

Ἀγορᾷ, ἐπομένως ὁ ναὸς τοῦ Διός ἔκειτο ἐπίσης παρ' αὐτῆν. Κατὰ τὰς εἰκασίας δὲ τοῦ Ἀλβάνου ὁ ναὸς οὗτος εἶναι αὐτὸς οὗτος ὁ τῆς Παλαιοπόλεως, ὅστις μετασηματίσθη εἰς τὸν ὡς εἴρηται χριστιανικὸν τῶν «Εἰσοδίων» κ.λ.π.

Ἄλλως τε καὶ ἡ ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς καὶ ἄνωθεν τῆς ἐπιστολίου πύλης τοῦ Ναοῦ τοῦτον ἐπάχρυσον ἐπιγραφὴ ἀποδεικνύει ὅτι, ὅπου ἐκτίσθη ὁ ναὸς τῶν «Εἰσοδίων» ὑπῆρχε κατὰ πάσαν πιθανότητα ὁ ναὸς τοῦ Διός.

Ἡ ἐπιγραφὴ, λαθασμένη ἐν μέρει κατὰ τὴν ὀρθογραφίαν, ἔχει ὡς ἔξῃς: «Πίστιν ἔχον βασιλίαν ἑμὸν πρόεδρον συνέριθον σοὶ Μάμας ὑψιμέδον τὸν δ' ἱερὸν ἔκτισα ναὸν Ἑλλήνων τεμένη καὶ βομῶδες ἐξαλαπείζας χειρὸς ἀπ' οὔτιδαντῆς Ἰοβιανὸς ἔδον ἄνακτι».

Ὁ Ἰοβιανὸς κατὰ Μουστοξύδην καὶ Ἀλβάναν, θὰ ἦτο ἴσως ἱερεὺς ἢ ἄλλος τις προῦχων, οὐκ ὁμοῦς ὁ αὐτοκράτωρ. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ναὸς οὗτος, ἅμα τῇ ἀνεγέρσει του, ἀφιερῶθη εἰς τὸν Παντοκράτορα, τὸν ὁποῖον ὁ Ἰοβιανὸς προσαγορεύει ὑψιμέδοντα καὶ ἄνακτα, προσηγορίας τὰς ὁποίας ὁ Ἡσίοδος ἀποδίδει εἰς τὸν Δία, καὶ ἐπειδὴ ὁ Ζεὺς, κατὰ τὴν ὑψηλότεραν αὐτοῦ σημασίαν, συγγέται μετὰ τῆς περι Θεοῦ ιδέας, οἱ ἱστορικοὶ καὶ ἀρχαιολόγοι ἐξήγαγον τὸ συμπέρασμα ὅτι, ὁ νῦν ναὸς τῶν «Εἰσοδίων» τῆς Παλαιοπόλεως ἐκτίσθη ἐπὶ τῶν θεμελίων τοῦ τεμένους τοῦ Διός.

Ὁ ἕτερος τῶν Ναῶν τοῦ Διός ὑπῆρχον ἐν Κασσώπῃ (κοινῶς Κασσῶπι), κώμῃ κειμένη πρὸς τὸ Β μέρος τῆς νήσου μας, καὶ ἐκαλεῖτο ναὸς τοῦ Κασίου Διός.

Ταῦτα ἀποστέλλομεν τῇ ἀγαπητῇ «Εἰκονογραφημένη», οὐκ ἵνα ἐπιδείξωμεν ἀρχαιολογικὰς γνώσεις — πολλοῦ γε καὶ δεῖ — ἀλλ' ἵνα ὑποδείξωμεν εἰς τοὺς κ. κ. τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἑταιρείαν ὅτι, εἰς τὸν παλαιότερον ἐνταῦθα ἀνασκαφαὶ ἐν εὐρείᾳ κλίματι καὶ εἰς τὰς προδιορισόμενας ὑπὸ τῶν συγγραφῶν θέσεις τῶν Ναῶν, τῆς Ἀγορᾶς, τῆς ἀρχαίας Ἀκροπόλεως καὶ τῆς ἀρχαίας νεκροπόλεως τῆς Κερκύρας, ἡ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη θ' ἀποκαλύψῃ σπουδαίωτα καὶ πολυτιμώτατα εὑρήματα. Ὅσα ἀπεκαλύφθησαν πρὸ τῶν πατῶν τῶν Κάιζερ τελουμένων ἀνασκαφῶν, ὀφείλονται εἰς τὴν σκαπάνην τῶν γεωργῶν καὶ εἰς τὸν κ. Καραπάνον.

Κερκυρα, Μάιος 1911.

N. Γ. ΜΑΥΡΟΧΗΣ

1862-1863

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον τεύχος]

ΠΕΡΙ τὴν 10 ὄμως ὥραν αἱ συναθροίσεις ἐκεῖνα ἐγένοντο πλείους καὶ θυροῦδαίς... καὶ διαταγὴ ἐδόθη εἰς τὸν στρατὸν νὰ διασκορπίσῃ αὐτὰς... Αἱ κρυώτεραι ὁδοὶ καὶ ἡ πρὸ τῶν Ἀναπτῶρων πλατεῖα κατέληθον ὑπὸ τοῦ στρατοῦ... ἄλλ' ὁ λαὸς ἐπεδέχθη τὸν στρατὸν κραυγάζων: Ζήτω τὸ Ἔθνος! Ζήτω ὁ Στρατός! καὶ ἐπιτέθεν οἱ τε στρατιῶται καὶ οἱ ἀξιωματοῦχοι ἐμῶν διατάζοντες καὶ διαποροῦντες περὶ τοῦ πρακτέου. Ἐν τούτῳ δὲ ὁ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Ὑπουργὸς ἀπῆλθε πρὸς τὸν στρατῶνα τοῦ προβολικοῦ, ὅπως ἀναζητήσῃ τὸν ἀρχηγὸν τοῦ ἐπιλέκτου τούτου σώματος, ἀλλ' ἐκεῖ ἐπεδέχθησαν αὐτὸν κραυγάζοντες: Ζήτω τὸ Ἔθνος! καὶ ὁ Ὑπουργὸς ἰάχιστα κατενόησεν ὅτι τὸ πᾶν ἀπώλετο καὶ ἀνοφελῆς ἦν πᾶσα διὰ βίας ἀντίρροπος. Τὸ σῶμα τῶν προασπειτῶν, ὅπερ ἦν τὸ μάλιστα μεμνημένον τὰ τῆς ἐπαναστάσεως, ἐξεληθὼν τοῦ ἰδίου αὐτοῦ στρατιῶνος, διέτρεχε τὴν πλῆν κραυγάζων: Ζήτω τὸ Ἔθνος! Τὰ δ' ἄλλα τοῦ στρατοῦ σῶματα ἀνταπεκρόνοντο δι' ὁμοίον ζητωκραυγῆμάτων, κενῶντα εἰς τὸν ἀέρα τὰ προβόλα των καὶ συγχρόνως ἄλλα στοατεῖματα καὶ μὲγα μέρος τοῦ λαοῦ συνήχθησαν ἐν τῇ μεγάλῃ πλατείᾳ τοῦ Λουδοβίκου, ἐνώπιον τοῦ στρατιῶνος τοῦ προβολικοῦ. Ἐκεῖ ἐπεφάνη ὁ κύριος Βούλγαρος ἐφ' ἀμάξης ἀνοικτῆς, ἐφ' ἣς ἀναστὰς ἐδημηγόρησε καὶ παρέστηκε τὴν ἀφεντικὸν ἀνάγκην τοῦ νὰ κληροῖται ἔκπτωτος τοῦ θρόνου ὁ βασιλεὺς Ὅθων... καὶ δι' ἐπιτόνον ἐκφράσεως ἀπέδειξεν ὅτι ἡ σωτηρία τῆς πατρίδος ἐπηγόρευσε τὸ ἔοχατον τοῦτο μέτρον.

Κάτω ὁ Βασιλεὺς Ὅθων! Ζήτω ἡ προσωροῖη κυβέρησις! ἀπεκρίθησαν πάντες πρὸς τὴν τοῦ κυρίου Βούλγαρος προσφώνησιν καὶ εὐθὺς ἠκούσθησαν νέα κραυγαί: Ζήτω ὁ Βούλγαρος! Ζήτω ὁ Κανάρης!

Ἐπηρεολούθησεν ὁ καταρωτοῖς τῆς προσωροῖης κυβερνήσεως ὑπὸ τὴν προδρείαν τοῦ Βούλγαρος, τότε δὲ ὁ Δηλιγιώργος ἐπάνω εἰς τὸν ἐποστῆτα ἐνὸς πυροβόλου, ἕξωθεν τοῦ στρατιῶνος τοῦ προβολικοῦ, ἔγραψε καὶ ἀνέγνωσε τὸ περιφῆμον ψήφισμα τοῦ λαοῦ. Ἀναγνώσατέ το:

ΨΗΦΙΣΜΑ

Τὰ δεινὰ τῆς Πατρίδος ἔπινασεν Ἀσασοὶ αἱ ἐπαρχίαι καὶ ἡ προτετέουσα ἀνενοθῆσάν μετὰ τοῦ στρατοῦ, ἔθεσαν τέμα εἰς αὐτὰ. Ὡς κοινῇ δὲ ἀπὸ-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΤΕΦΙΝ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΤΗΣ ΑΓΓΑΙΑΣ.— Η ΣΤΕΦΙΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΜΑΡΙΑΣ

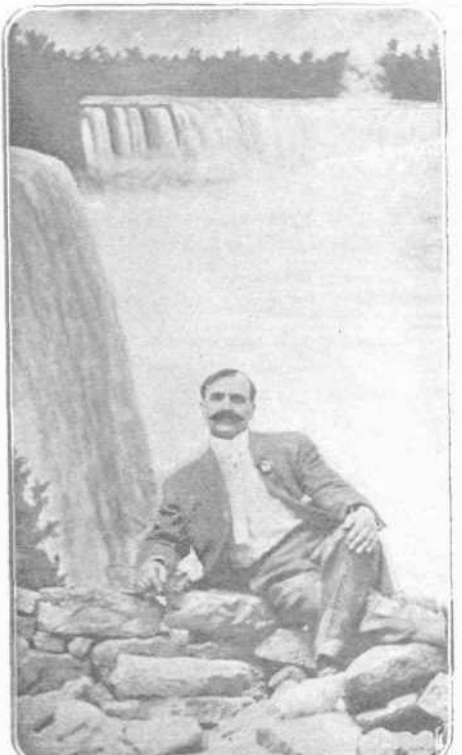
φρασι τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ὀλοκλήρῳ χρηρτέται καὶ ψηφίζεται:
 Ἡ Βασιλεία τοῦ Ὀθωνος καταργεῖται.
 Ἡ Ἀντιβασιλεία τῆς Ἀμαλίας καταργεῖται.
 Προσωρινὴ κυβέρνηση συγκινῆται ὡς κυβέρνηση τῆς Κράτης μέχρι συγκλήσεως τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, συγκρομένη ἐκ τῶν ἑξῆς πολιτῶν:
 Δημητρίου Βουβλῆρου, Προέδρου, Κωνσταντίνου Κανάρη, Βενιζέλου Ρούφου.
 Ἐθνικὴ Συντακτικὴ Συνέλευσις καλεῖται ἀμέσως πρὸς σύστασιν τῆς Πολιτείας καὶ ἐκλογὴν Ἡγεμόνος.
 Ζήτω τὸ Ἔθνος! Ζήτω ἡ Πατρίς!
 Ἐγένετο ἐν Ἀθήραις, ἐν ἑτει σωτηρίῳ 1862, ἐν μηνὶ Ὀκτωβρίῳ, ἡμέρᾳ δεκάτῃ.

Οἱ παριστάμενοι καὶ κατακλιζόντες τὴν πλατεῖαν Λουδοβίκου — τὴν σημερινὴν Ὀυδίουαν — ἐξεκοράγησαν εἰς ἐπερωτήσεις, ὁ δὲ Βουβλῆρος, ἀκολουθούμενος ἐπὶ χιλιάδων λαοῦ καθημένων εἰς τὴν Γερουσίαν καὶ καταλαμβάνον τὴν αἰθουσαν, ἔβουλο ἀπερὶ τὴν ἀπὸ αὐτοῦ ἀπαιτούμενην ἐγκρασίᾳ, ἀλλὰ ἐπέσπευσε ὡς Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως.

Μολοντοὶ ἄλλοτε ἡ «Εἰκονογραφημένη» ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἐξώσεως εἶχε γράψει ἑκατὲς ἄρθρα, δὲν δυνάμεθα νὰ παραλείψωμεν λεπτομερείας τινάς, αἱ ὅποια εἶναι ἀληθῶς περιεργόαι καὶ δραματικά, ὅπως μᾶς τὰς περιέσσωσεν ὁ ἱστοριογράφος μας Μαρίνος Παπαδοπούλος Βρετός.

Ἐνθὺν δέ, γράφει, ἡ προσωρινὴ κυβέρνησις ἀνελίμβανε τὴν ἐξουσίαν, ὁ δὲ Βασιλεὺς Ὀθωνος τελευτᾷς Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν διέταξε τὸν ἀρχηγὸν τῆς τῶν Ἀνακτόρων φρουρᾶς μηδεμίαν νὰ ποῦσιν ἀντίστασιν εἰς τοὺς ἐπαναστάτας, ἀλλὰ νὰ παραχωρήσῃ τὰ Ἀνάκτορα εἰς τὴν νέαν Κυβέρνησιν καὶ ὅλην δὲ τὴν νύκτα τῆς 11/23 Ὀκτωβρίου ὁ λαὸς ἐτέρπετο περὶ τοὺς ἀκρόασις τῶν ἐπιθίμων παραθέσων τῶν Ἀνακτόρων... καὶ δοκιμάζον τὰ τρυφάκια καὶ πιστόλια, ἄπερ ἔλαβον ὀλισηθέντες διὰ τὴν ἐπανάστασιν, ἐπὶ τῶν ὁδῶν τῶν φανῶν τοῦ ἀεριοφωτός, ὧν οὐδεμία κατελείφθη ἀκεραία ταῦτα ἐπιθίματα τὰ μόνα θύματα τῆς ἐπανάστασεως τῆς 11/23 Ὀκτωβρίου.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΒΡΑΧΟΥΣ ΤΟΥ ΝΙΑΓΑΡΑ

Στρατιώται καὶ λαὸς ἔτρεχον εἰς τοὺς δρόμους ζητωκραυγάζοντες καὶ προποδίζοντες μὲ ὄπλα καὶ πιστόλια, ἐν σμυφρομῷ τρομακτικῷ. Ἐνας ὄμιλος περιήρην ἐν θρόνῳ τῆν σημαίαν τῆς ἐπανάστασεως ἢ το λευκή, κωνή καὶ ἑρυθρᾷ. Μετὸν σημαιοφόρον ἐπὶ κεφαλῆς, ἀπαύστως ὀγκούμενος ὁ ὄμιλος ἐκείνος, κατανήσας στίφος ἀληθινῶν, καθημένων εἰς τὸν περιφρημον Μενδρῶσεν διὰ ν' ἀποφυλάξῃ τὸν Δόσιον καὶ τοὺς ἄλλους πολιτικοὺς ἐγκληματαίαις. Ἐβόησαν τότε ἐκαστοὶ καὶ ὁ ἄλλοι ἐγκληματαίαι καὶ ἀπέδρασαν. Κατὰ τὰς ὁδοὺς τῆς πρωίας τὸ στίφος μεθυμένον καὶ ἐξαλλοῦ ἀπὸ τὴν δὴνην ἐκείνην ἐδρόθη πρὸ τῶν Ἀνακτόρων. Κάποιος ἐθυμώθη τὴν βασιλικὴν σημαίαν. Ὅλοι τότε ἐφόρησαν κατὰ τὸν Ἀνακτόρον, ἄλλ' ἢ φρουρᾷ, τὸ πρῶτον, ἀντίστη. Ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὴ ὑπεχώρησε πρὸ τῆς λύσεως καὶ παρέδωκε τὴν βασιλικὴν σημαίαν. Τότε τὴν ἔβουλον, τὴν ἔβουλον χίλια κομμάτια, τὰ δαίρπασαν καὶ τὰ περὶ τὴν ἐν θρόνῳ ἀνὰ τὰς κομμάτιας ὀδοὺς.

Ἐπὶ τὸ παραθυρόφυλλο τοῦ χρόνου, ποῦ διαβαίνει, τὸ Νυγῆρα ἐρώτησα: Ποῦ τρέχει, ποῦ πηγαίνει; Κι' ἐκείνος μ' ἀποκρίθηκε μὲ μιὰ βροντὴ μεγάλη, μ' ἑνα μεγάλο ἀνασασμό· μὲ μιάν ἀνεμοσύλην:

19 Ἰουνίου 1911

καὶ ὄμιλησε ὀμιλούμενα πρὸς αὐτόν, τόσον ὥστε εἰς ἐκ τῆς βασιλικῆς ἀκολουθίας τῆς ἐπορεύσεως τὸ φέρεμα καὶ οὐδὲ κἄν ἐκείνη ἐν τῷ παρόξυσμῳ τῆς ἡσθάνθη τοῦτο.

Τέλος ἀνῆλθον ἐπὶ τῆς φρεγάτας καὶ οἱ ἀντιπροσώποι Γαλλίας, Ἀγγλίας καὶ Ρωσσίας, μετ' αὐτοὺς τὸ λοιπὸν διπλωματικὸν σῆμα, ὅλοι δὲ ἐβεβαίωσαν ὅτι εἶχαν ἀνακοινῶσει ὁ Touchard. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ Ἀθηναῖοι πανοικεῖ ἐξεστράτευσαν πρὸς τὸν Πειραιᾶ, μόλις ἔμαθον τὸν κατάπλουν τῆς «Ἀμαλίας» ἐνοπλοί, καταλαμβάνοντες δὲ τοὺς γύρω τοῦ λιμένος λόφους καὶ τὴν παραλίαν μετὰ τῶν Πειραιῶν ἐν κωνογὰς, ἀραῖς καὶ ἀλλαλαγμοῖς, ἔβλεπον τὴν φρεγάταν καὶ, ἐνθὺν ἂν ἰσχυρὰ τὸν πληθῶν ἐκείνον ἐφθανον μέρου τοῦ σκάφους, ὡς ὄχθοι ἐκχαλιπτανος ποταμοῦ, οἱ Βασιλεῖς ἐσκέρθησαν νὰ σφωκονδυνέσωσι καὶ ἀποδρασθῶσι.

Τὴν ἀποβίβαση διέταχθη νὰ παρασκευάσῃ ὁ Φρουροαρχὸς Πειραιῶς, ἐκ τῶν πιστῶν τοῦ Βασιλέως, ὅστις εἶχε ἀνέλθει ἐπὶ τῆς φρεγάτας, ὅπως ζήτησιν διαταγὰς. Ἐπέθη τῆς λέμβου του καὶ προσετέλασεν εἰς τὴν παραλίαν. Ἠγήθη τότε ὄρθιος καὶ διέταξε τὸν πληθῶν νὰ διασκοπισθῇ. Ἐνας πρῶτος ὄρθιος ἠκούσθη ἐκ τοῦ πληθῶν καὶ ὁ Φρουροαρχὸς ἔπεσε ἄνυχνος. Τὸ πληθῶν ἐξέμνην ἐπὶ πλέον καὶ οἱ ξένοι προσεθεναὶ ἐδῆλσαν εἰς τὸν Βασιλέα οἱ, οὐδεμίαν ἐγγύησιν παρέχοντες περὶ τῆς ζωῆς του. Καὶ τότε μόνον ὁ Ὀθων ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἐλληνικὸν ἔδαφος.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ἔβουλον τοῦ εἰχον κρυβῆ, μηδ' αὐτὸ τοῦ Προδουλοποιήσαντος τοῦ ἐξαουμένου, τοῦ Γενναίου Κολοκοτρώνη. Εἶχε διαδοθῆ μάλιστα, διαφευθέν ἐντόνω, ὅτι οὗτος εἶχε δεχθῆ τὴν προσδορίαν τοῦ Ὑπουργοῦ διὰ νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Βασιλέων. Μόνος ὁ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑπουργὸς Χατζήσκος ἦτο πλησίον τοῦ Βασιλέως κατὰ τὴν κρίσιν ἐκείνην στιγμῆν, σταλεῖς ἐπὶ τῆς κυβερνήσεως, ὅπως ἀνακοινώσῃ εἰς τὸν Ὀθωνα τὰ συμβάντα καὶ κατοπιν συνώδενσιν αὐτὸν εἰς τὴν ἐξουσίαν.

Μετ' ὀλίγον ἀνῆρθετο ἐπὶ τῆς «Ἀμαλίας» ὁ νέος Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν Δ. Καλλιφρονᾶς, ὅπως ζήτησιν καὶ παραλάβῃ τὸ σκάφος, ὡς ἐθνικὸν κτήμα, ἐπιδοσῆ δὲ εἰς τοὺς Βασιλεῖς τὸ ψήφισμα τῆς καταλύσεως τῆς δυναστείας τῶν. Ὁ Καλλιφρονᾶς ἦτο ὁ κατὰ τὸ 1861 κυβερνητικὸς ἐποψήφιος Πρόεδρος τῆς Βουλῆς, τὴν ἐπὶ τῆς πλειοψηφίας καταψηφιστὴν τοῦ ὅπου ὁ Ὀθων εἶχε χαρακτηρίσει ὡς ἀνάιδεαν, ἀλάστον τὴν Βουλῆν, ἐπειδὴ δὲ εἰς τὰς κατόπιν ἐκλογάς, λόγῳ τοῦ ὅτι ὁ Καλλιφρονᾶς ἴσχυεν ὀπισθενεῖς ἐν Ἀτικῇ, ὁ Βασιλεὺς ἤθελε νὰ ἐπιβάλῃ αὐτῷ ὡς σενναποψήφιον τὸν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργόν, καὶ ἐπειδὴ ὁ Καλλιφρονᾶς ἀρνηθεῖς εἶχε ἐποπέσει εἰς τὴν βασιλικὴν δυσμένειαν, ἐγένετο φανατικὸς ἀντιπολιτευόμενος. Διὰ τοῦτο ὅταν τὸ πρῶτὸ τῆς 12/24 Ὀκτωβρίου συνεδροῦσεν ἡ νέα προσωρινὴ κυβέρνησις, ὁ δὲ Καλλιφρονᾶς ἀνομᾶσθη Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν, βεβαίον ὅτι εἶπε:

— Στὸ ἄστρο μου καταβιτὸ γράψου μ' ἱ ἐνομά σου καὶ στὸ βυθὸ μου τὸν τρανὸ θάνατὸ νὰ βρᾶσάν σου.
 — Καὶ διάβαινε τραγουδιστῇ καὶ τῇ φτωχῇ σου λύρα καὶ σκόρπιζε σ' ἄδερφᾳ σου τῆς Δευτερίως τὰ μύριμ.

μικῶν Ὑπουργόν, καὶ ἐπειδὴ ὁ Καλλιφρονᾶς ἀρνηθεῖς εἶχε ἐποπέσει εἰς τὴν βασιλικὴν δυσμένειαν, ἐγένετο φανατικὸς ἀντιπολιτευόμενος. Διὰ τοῦτο ὅταν τὸ πρῶτὸ τῆς 12/24 Ὀκτωβρίου συνεδροῦσεν ἡ νέα προσωρινὴ κυβέρνησις, ὁ δὲ Καλλιφρονᾶς ἀνομᾶσθη Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν, βεβαίον ὅτι εἶπε:

— Τι χαρὰ! Τι ἐθαροσότησις νὰ παραλάβω ἐγὼ τὸ ἐθνικὸν κτήμα καὶ νὰ ἐργασίω εἰς τὸν κουφὸν καὶ τὴν Ἀμαλίαν τὰ διαβατήριά των!

Κουφὸν εἶπε τὸν Ὀθωνα. Τέλος τὸ σκάφος παρελήφθη, οἱ δὲ Βασιλεῖς διεπεραιώθησαν ἐπὶ τῆς «Σκιάλλας» ἀγγλικῶν πολεμικῶν, ὅπερ μετονομάσθη εἰς Σαλαμίνα. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ μὲν ἰδιαιτέρως γραμματεὺς τοῦ Ὀθωνος Wendland, εἶχε ἀνέλθει εἰς Ἀθήνας ἀπὸ τῆς προτερείας καὶ παρέλαβεν ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου ποσότητα ἑνα χημικῶν ἐπὶ ἀποδείξει, ἡ δὲ Βασιλεῖς Πλοοσκοφ κατ' ἐπιταγὴν τῆς Ἀμαλίας ἀνῆλθον εἰς τὰ Ἀνάκτορα, σεννοδουμένη ἐπὶ τοῦ Γάλλου πρεσβετοῦ Βουρέ, καὶ παρέλαβε τὰ κοσμήματα αὐτῆς.

[Ἐπειτα συνέχεια].

Ο ΑΧΑΡΙΣΤΟΣ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

— Μπρασάβο τουπέ!
 Αὐτὰς τὰς λέξεις ἐπρόφρων ὁ κ. Σερβιέ, ὅταν εἰδιβάσεν τὸ ἐπισκεπτικόν, τὸ ὅπου τοῦ ἐπαρουσίασεν ὁ θυρωρὸς. Καὶ στραφείς πρὸς τὸν θυρωρὸν:
 — Μὰ εἶσαι βεβαίος ὅτι αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος θέλει νὰ μιλήσῃ σὲ μένα;
 — Μὰ βέβαια κύριε!
 — Σ' ἐμένα προσωπικῶς, ἢ ἔσεται γιὰ δουλιὰ σχετιζή με τὴν διεθινὴν τῆς Ἐταιρίας;
 — Τὸν ἐρώτησα. Μοῦ εἶπε: Γιὰ δουλιὰ ποῦ ἀφορρᾷ προσωπικῶς τὸν κ. Σερβιέ.
 — Γιὰ στάσον! Εἶνε ἕνας ἀνθρωπος καμμιὰ πενηνταριά ἐτῶν;
 — Ἀπάνω κάτο.
 — Μὲ γένεια; Ψηλὸς, καχύς...
 — Ναι.
 — Μὲ γυαλιά;... Μὰ τότε αὐτὸς εἶναι. Τί διάβολο μπορεῖ νὰ με θέλῃ;
 — Ἀς ἔλθῃ ἐπὶ τέλους.
 Ὁ Σερβιέ ὁ ὅποιος ἦτο συνήθως χαριστικὸς καὶ ἡρόμιον καὶ ὁ ὅποιος ἐξή τὸν εἰρηρῆσιν ζῶσιν ἀνωτέρου ἱεραρχοῦ εἰς κάποιον Ἀσφαλιστικὴν Ἐταιρίαν, δὲν διετήρησε ἀπὸ ὅλην τὴν τῆς ζῶσιν παρὰ μιαν μόνον δυσάρεστον ἀνάμνησιν. Ὅταν κάποιος σιμβᾶν ἢ οἰδιήποτε ἐπιστορῆ εἰς τὸ παρελθὸν τὸν ἔφεραν εἰς τὴν μνήμην τὸ ὄνομα τοῦ Νικολάου Ρουζέν, τὰ χέρια του συνεστρέφοντο μηχανικῶς. Ὁ ἀνθρωπος ἐκείνος ἦτο ἕνας ἱστορικὸς μεσιτῆς, εἰς τὸν ὅπου πολλὰκις εἶχε κωιτηρῆν ὁ Σερβιέ, εἰς μερικάς δυσκόλους περιπτώσεις ποῦ τοῦ ἐχρησίετο κάποιον δάνειον. Ὁ Ρουζέν δὲ τὸν ἐνούνησεν ἔπειτα ἀνηλεῶς, μὲ ἀπιστερον ἀγριότητα, χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ οὔτε τὰς ἐκούλας ποῦ δίδουν καὶ οἱ χειρότεροι τοκογλύφοι. Τὸ ὄνομα τοῦ Ρουζέν ἦτο ἀναμνηρμένον εἰς κἀθε ἀπάσιον ἐπιθεσίον τῆς ζωῆς τοῦ Σερβιέ. Εἰς μιαν κατάσχεσιν τὸν ἐπίπλουν του, τὴν ὅποιαν ἠκολούθησε πώλησις εἰς τὸν δημοπρατήριον, εἰς μιαν συγκρουσίαν μετὰ τὴν οἰκογενείαν του, εἰς ἑνα σιμπερνατόριον, ὁ ὅποιος ἀπέτηνε τὴν τελευταίαν στιγμῆν. Ὁ Νικολάος Ρουζέν, εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς περιπτώσεις, δὲν ἐφέροτο μόνον ὡς ἀγριοῦ δανειστή, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐχθρὸς ἀμειλιτος. Ἐνθὺν λοιπὸν ὁ θυρωρὸς ἠνούγη τὴν θύραν ὁ Σερβιέ ἐσκέρητο:
 — Ἄν δὲν ἦμον βεβαίος ὅτι τὸν ἐχω πληρῶσῃ μέρου λεπτοῦ, ὠριαμένους θὰ με ἔβουον τρομάρα.

Ὁ Νικολάος Ρουζέν παρουσιάσθη με ὕψος ταπεινὸν, γυρίζον τὸ καπέλλου του μέσα στὸ χέριον καὶ παρηρῶν διελὰ γύρω του. ὘πὸ ἔσπον σωματικῶν δὲν εἶχε μεταβληθῆ εἰς τὸ διάστημα τῶν ἐπτὰ ἢ ὀκτὼ ἐτῶν ποῦ εἶχε νὰ τὸν ἰδῇ ὁ Σερβιέ. Δὲν ἦτο ὁμοίος ὅπως τὸν ἐνούνημετο ὁ Σερβιέ, ἀεικνήτος, φονεβόδης, διαρκῶς χειρονομῶν, πλάσρος, φωνιτῆς καὶ ὀληρῆς. Ὁ σημερινὸς Ρουζέν, ὁ ὅποιος ἐπέτητο ἐμπρός εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ὑποδιευθυντοῦ, δειλὸς, ἀσιλμος καὶ ἀναποψήστος, προσεπαθὸν ν' ἀρτίσῃ ἀπὸ κάποιου τὴν ὀμιλίαν, ἦτο ἴσως Ρουζέν ἀδυνατισμένος ψυχικῶς, καὶ εἶχε στάσον τόσον ἀβλαβῆ, ὥστε ὁ Σερβιέ πρῶτᾶνθῃ κάποιον ἀόριστον ἀνακοινῶσαν.

— Κιθῆσατε, κύριε Ρουζέν εἶπεν ὁ Σερβιέ δείχνον εὐγενῶς ἑνα κάθισμα εἰς τὸν ἐπισκεπτικὸν.
 Ὁ Ρουζέν ἐπέλλισε:
 — Ἐυχαριστῶ κύριε Σερβιέ: εἶσατε πολὺ εὐγενής.
 Καὶ ἐρηρῶνιδνεῖσε μιαν ἐρώτησιν:
 — Καί ποὺ πᾶνε ἡ δουλιές κύριε Σερβιέ; Εἶσατε εὐχαριστικῶς.
 — Ἐυχαριστῶ. Καὶ ἡ δικῆς σας πηγαίνον πάντοτε καλὰ, ὅπως στὴν ἐποχὴ μου;
 — Καλὰ; Ἀνέκραζεν ὁ Ρουζέν. Δὲν ξέρετε λοιπὸν;... Δὲν σᾶς εἶπε κανεὶς τίποτε;
 — Ὅχι τί;
 — Μὰ κύριε Σερβιέ, ἐγὼ τὴν ἐπαθα πλέον... Μὲ ἔφαγαν ὀριστικῶς οἱ ὀφειλέται μου... Ἡ δουλιές μου; Πᾶνε ἢ δουλιές μου... Δὲν ἐχῶ πᾶ γραφεῖον... Εἶναι πέντε χρόνια τώρα. Πέντε χρόνια ᾗ σ' ἐγὼ δὲν ἐξέσω... Ὅλοι μοῦ δεισαν ἄπάνω μου κύριε Σερβιέ. Ἦσαν μερικοὶ ἀκόμη ποῦ κατὰ μοῦ χρεοστούσαν, ἀλλὰ... ἢ μοῖρᾶ μου τῶσθι, ἀδύνατον νὰ πάρω πεντάρᾳ... Ἡ κύριε, οἱ ἀνθρωποὶ ποῦ πληρώνουν τὰ χρεῖα τους εἶναι ποὺ σπάνιοι πᾶ.
 — Καὶ οἱ φίλοι σας; Δὲν εἶχате φίλους πιά;
 — Δὲν θὰ με πιστεύετε κύριε Σερβιέ. Εἶνε ἢ ἀλήθεια, πῶς κάποτε ἦμον σκληρὸς, ἀλλὰ εἶναι ἐπίσης ἀλήθεια ὅτι, πολλὰκις ἔκαμα κ' ἀληθινὸς ἠμερῶσις... Ἐ λοιπὸν! Ἄν ἀποταθῶ σημερον εἰς ἐκείνους ποῦ εὐηργέτησα, με πετῶν ἐξω σᾶν σκαλί κύριε; ἀκριβῶς σᾶν σκαλί. Τότε λοιπὸν ξέρετε τί εἶπα μέσα μου;
 — Τί πράγμα;

— Εἶπα: Ἄφου ἐκεῖνοι ποῦ εὐηργέτησα μοῦ γυρίζουν τὴν πλάτη, ὡς ἀποταθῶ κ' ἐγὼ στὸς ἄλλους. Πιθανὸν νὰ μὴν μνησικακοῦν. Καὶ τότε ἐθυμώθηκα καὶ σᾶς κύριε Σερβιέ.
 Ὁ Σερβιέ ἐτίναξῃ κατάπληκτος.
 — Ἐθυμώθηκα ἐμένα; Καὶ γιὰτί πράγμα, παρακαλῶ;
 Ὁ Ρουζέν κατεβίβασε τὰ μάτια του.
 — Γιὰ νὰ με δανείσετε ἑνα ναπολεόνι ἢ ἑστὸ καὶ ἑνα τάλλαρο.
 Μετὰ τὰς πρώτας λέξεις τοῦ τοκογλύφου ὁ Σερβιέ εἶχε λημονήσει πλέον ἐντέλως τὴν παλαιὰν του ἐξῆσιν. Εἰς τὴν ἐξομολόγησιν δὲ ἐκείνην δὲν συνεκινήθη ἴσως, πάντως ὅμως ἐπέπληθη. Ὅταν ὁμοίος ἔβουον τὸ χέρι εἰς τὴν τσέπη, δὲν κατόρθωσε νὰ κωιτηρῇ. Καὶ στραφεῖς πρὸς τὸν Ρουζέν ἠτοιμάζετο νὰ ὀμιλήσῃ, ὅταν ὁ Ρουζέν τὸν δέκοιρη:
 — ἴσως κύριε Σερβιέ, δὲν ἰπυρῆσα πάντοτε καλὸς μαζὴ σας. Αὐτὸ δὲν τὸ κρύβω ἔννοια σας... Σᾶς ἐνούλησα... ὘πυρῆσα σκληρῶς.
 — Ἐνούμεισθε κύριε Ρουζέν, ὅτι μοῦ κατεσχέσατε τὰ ἐπιτά μου...
 — Μάλιστα.
 — Καὶ ὅτι μοῦ τὰ ἐπώλησατε στὸ δημοπρατήριον;
 Ὁ Ρουζέν ἐστέναζε.
 — Τῷ 1900. Αἰαιά... τότε ἦταν ἡ καλὴ ἐποχὴ.
 — Καὶ ποῦ νὰ ἐνούνηθῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ Σερβιέ, καὶ ἐκείνον τὸν γάμον ὁ ὅποιος δὲν ἔβουον, ἐξ αἰτίας τῶν συκοφαντιῶν σου;
 — Μάλιστα, καὶ σ' αὐτὸ ἔχετε δικη, λόγον τιμῆς, ἔχετε δικη κύριε Σερβιέ. Ἀλλὰ ἕνας ἀνθρωπος σᾶν ἐσᾶς, εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐκδιουθῇ ἑνα δυστυχῆ ποῦ τὸν ἔβουονε πρὸ τόσο καιροῦ.
 — Δὲν λέω τὸ ἐναντιὸν...
 — Ἐπειτα, ἴσως ὅλα αὐτὰ τὰ δυσάρεστα, σᾶς ἔφεραν τύχη. Τώρα εἶσατε καλὰ. Γιατί εἶσατε καλὰ τώρα... ὘ποδιευθυντής μιὰς μεγάλης ἀσφαλιστικῆς Ἐταιρίας...
 — Πᾶνε τὸ ναπολεόνι σου Ρουζέν, καὶ προσπαθήσα νὰ τὰ καταφέρῃς.
 — Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς εὐχαριστήσω κύριε Σερβιέ. Θὰ τὸ θυμοῦμαι μέρου θανάτου.

Ὅταν ὁ Ρουζέν ἐβουονε, ὁ Σερβιέ, ἐξαπλωθείς εἰς τὸ κάθισμα του, ἐσκέρητο διὰ τὴν ἀσάθειαν τῶν ἀνθρώπων πραγματῶν. Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἐβδομάδας ὁ Ρουζέν ἐνεναρτίσθη πάλιν. Εἶχε εὑρεῖ μιαν καλὴν θέσιν, ἀλλὰ ὁ προϊστάμενός του ἐκδιούνησε νὰ χρεωκοπίσῃ καὶ δὲν ἐπέτρεπε τοὺς ὑπάλληλους του. Ὁ Σερβιέ ἐνούση ἀμέσως τὴν ἐννοίαν τῆς διηγήσεως καὶ ἔδωκε πέντε φράγκα.

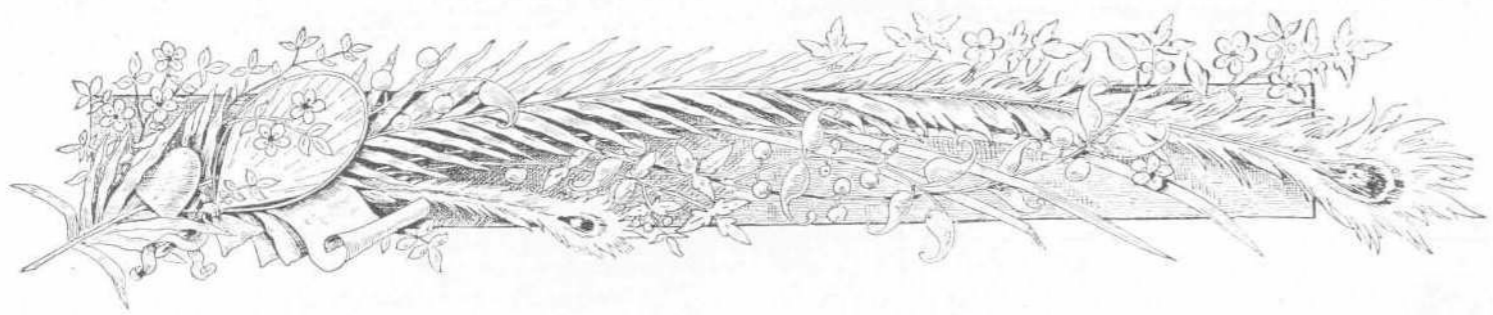
— Σᾶς, τοῦ εἶπε ὁ Ρουζέν, ποῦ ἔχετε τόσας σχέσεις; δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ μοῦ εἰρήσε μιὰ θέσιν, μιὰ καλὴν θεοπούλα, νὰ περάσω τὸ ἀπόλοιον τῆς ζωῆς μου;... Ὁ Σερβιέ ὑπεσχέθη, μὲ αὐτὴν δὲ τὴν πρόφασιν, ὁ Ρουζέν τὸν ἐπερίμενε τὴν μεθεπομένην ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν. Ὅταν τὸν εἶδε, τοῦ ἐπρότεινε νὰ ἰπάγουν μαζὴ εἰς ἑνα γαιτονικὸν καφενεῖον, διὰ νὰ πάρουν ἑνα βερμούτ. Ὁ Σερβιέ, διὰ νὰ τὸν ἀποτύχη, ἠναγκάσθη νὰ τοῦ δανείσῃ δεκαπέντε φράγκα.
 — Νὰ πληρῶσῃ ἑνα λογιμισμῶν εἶπεν.
 Ἐπειτα ἐπειδὴ ἡ θέσις δὲν εἶχε ἐύρηθ, ὁ δὲ Ρουζέν δὲν κατόρθωσε νὰ ἐπιτύχη τὸν διορισμῶν, ὁ Ρουζέν ἐνευθενίσε νὰ στέκεται ἔξω ἀπὸ τὸ κατάστημα τῆς Ἐταιρίας καὶ νὰ περιμένῃ.

Ὁ Σερβιέ ἠούριζε νὰ στενοχωρηθῆ, τοῦ ἦτο ὁμοίος ἀδύνατον νὰ τὸν ἀποτύχη, καὶ ἠναγκάζετο διαρκῶς νὰ τὸν δανείζῃ, μάλιστα δὲ κάποτε τὸν ἐπούτησε καὶ εἰς τὸν ἄμπετον του, διὰ νὰ τοῦ κάμῃ μιαν ρεδεζῶνταν, εἰς ἀνταμᾶστασιν τῆς παλαιᾶς, ἡ ὅποια εἶχε ἐξβράχῃ πλέον. Ἐν τούτοις μιαν φροῦν ἠνούθη ὀριστικῶς ἑνα ναπολεόνι, τὸ ὅπου ἐξήτη ὁ Ρουζέν.
 — Ἐννοεῖς φίλε μου, δὲν μπορῶ πιά... Τὰ μέσα μου δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρέπουν... Μοῦ χρεωστοεῖς ὀχι λίγα τώρα...
 — Αὐτὰ θὰ εἶναι τὰ τελευταία εἶπεν ὁ Ρουζέν.
 — Ἀποῦμαι, ἀλλὰ εἶναι ἀνάγκη... Ἀπολύτως ἀδύνατον.
 Ὁ Ρουζέν ἐφαινετο περιαγμένος.
 — Πολὺ καλὰ. Ὅπως θέλετε... Εἶσατε κύριε; δὲν εἶναι ἔτσι; Δὲν μοῦ χρεωστοεῖτε τίποτε... Ἡλιτῶς ὁμοίος ὅτι ἐνεκα τῶν σχέσεών μας... Ὁ Σερβιέ ἠνούσε τοὺς ὄμους καὶ ὁ Ρουζέν ἀπεναρτήθη ψιθυρίζον:
 — Ὅταν δυστυχιστῇ κανεὶς τὸν ἐγκαταλείπουν ὅλοι... Ὁ ὑποδιευθυντής ἐν ἡμῶν ὅτι ἀπυρῆσῃ. Ἀλλὰ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ὁ Ρουζέν ἦτο εἰς τὴν θέσιν του μειδίον, ὅπως πάντοτε.
 — Πιά; Εἶπε δὲσθυμῶς ὁ Σερβιέ.
 — Ἄ, αὐτὴν τὴν φορὰ ἡ δυστυχίας μου ἐτελείωσε ἕνα φίλτρον.
 — Τόσον τὸ καλλίτερον.
 — Ἀλλὰ κατὰ μοῦ χρεάζεται... Ἄν εἶχες ἑκατὸ φράγκα, θὰ ἐκέρδιζα τριακόσια καὶ τετρακόσια τὸν μῆνα. Τότε εἶπα: Θὰ πάω στὸν κ. Σερβιέ... Βεβαίως δὲν θὰ μοῦ ἀρνήθῃ...
 — Ἐπρελλάθης; Ἠρώτησεν ὁ Ρουζέν. Ἐκατὸ φράγκα!... Ἄ, μὰ δὲν θὰ γλιτώσω λοιπὸν ποτὲ ἀπὸ σένα;
 — Πᾶς; Μοῦ ἀρνεῖσθε; Εἶπεν ὁ Ρουζέν ἐκπληκτος. Ἄδύνατον!
 — ἴστω ἴστω δυνατώτατον. Σοῦ ἀρονοῦμαι... Καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ με ἐξορκώθῃς...
 Τότε, ἐνθὺν μερικοὶ ὑπάλληλοι ἐστάθησαν περιεργοὶ διὰ ν' ἀκούσων, ὁ Ρουζέν ἐστράφην πρὸς αὐτοὺς καὶ εἶπεν:
 — Ὅριστὶ! Φεύγει καὶ μοῦ ἀρνεῖται!... Σ' ἐμένα!... Αὐτὸς... Ἐνας ἀνθρωπος ποῦ μοῦ ὀφείλει τόσα!... Ποῦ τοῦ ἐφάρνηκα χρεῖσμος ὅταν δὲν ἦτο τίποτε!...

Κατόπιν τῆς σκηνῆς αὐτῆς ὅλη ἡ Ἐταιρία καὶ ὅλοι ὅσοι ἐνούριζαν τὸν Σερβιέ, ἐσηγμάσαν τὴν πεποιθήσιν ὅτι, ἦτον ἕνας ἀνθρώπος ἀχάριστος.

ALFRED CAPUS

Η ΝΕΣΕΛΑΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ: ΤΑ ΙΟΥΝΙΑΚΑ

ΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΣΟΥΛΙΕ.—ΜΙΑ ΘΑΛΙΒΕΡΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΤΟΥ 1867.—ΤΡΙΗΜΕΡΟΣ ΜΑΧΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ.
Ο ΑΡΧΙΑΣΗΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ.—ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΚΤΩΡΩΝ.—ΔΙΑΚΟΣΙΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ.

Ἰούνιος τοῦ 1863 ἔχει, μίαν μόνον, ὁμοίτητα πρὸς τὸν Ἰούνιον τὸν ὁποῖον διεσχόμεθα, ἔχει ὅμως καὶ μεγάλας διαφορὰς ἀπ' αὐτόν. Ἡ ὁμοιότης εἶναι ὅτι: Καὶ τότε ὅπως καὶ τώρα συνεδρίαζεν ἡ Ἐθνοσυνέλευσις. Ὁ παλαιὸς βασιλεὺς εἶχε φήνη, ὁ νέος δὲν εἶχεν ἔλθη ἀκόμη καὶ εἰς τὸ ξύλονον κτίριον τὸ ὁποῖον ἐπέροχεν εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου τῆς σημερινῆς Βουλῆς, οἱ πληρεξούσιοι τοῦ ἔθνους συνήρχοντο νὰ κανονίσουν τὰ τῆς νέας βασιλείας καὶ τοῦ νέου τροποποιουμένου πολιτεύματος.

Ἐπειτα ὅμως ἀπ' αὐτὴν τὴν ὁμοίτητα, πόσαι διαφοραὶ! Τὰ πάθη ἦσαν τρομερὰ ἐξημεμένα τότε. Οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες, μὲ τὸν Λημ. Βούλγαρον καὶ τὸν ναύαρχον Κανάρη ἐπὶ κεφαλῆς, ἐτρόγοντο ἀγρίως, μία ἀπόπειρα παλινορθώσεως τοῦ θρόνου τοῦ Ὀθωνος, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν ἀναμεμικμένοι ὁ προεδριάρχης τῆς Βασιλείας Βεργίαν, ὁ Χρ. Χατζηπέτρος, ὁ Μοναστηριώτης, ὁ Πλαπούτας, παρόντων τὰ πνεύματα. Ἡ δημοσία ἀσφάλεια εἶχε φθάσῃ εἰς σημεῖον ἀπεργασίας, ὁ στρατός ἦτο διηρημένος καὶ ἀπειθαρχος, καὶ οἱ μᾶλλον δὲ αὐθάδοι πολῖται ἀνέμνον ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν σύγχρουσαι.

Καὶ πράγματι ἡ σύγχρουσα δὲν ἤρρησε νὰ ἐπέλθῃ, σύγχρουσαι καταλήξασα εἰς τὸν τριήμερον ἐμφύλιον πόλεμον τοῦ Ἰουνίου 1863, τὸν γινούστων μὲ τὸ ὄνομα Ἰουνιακά.

Ἀφοσιωτὴ τελευταίαν ἔδωκε τὸ ἐπεισόδιον Σουλί. Εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐκτίσθη σήμερον ἀπέναντι τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν ἡ οἰκία Χαροκόπου, ἐπέροχε μὲγα ἀνοικτὸν οἰκόπεδον εἰς τὸ ὁποῖον ἐγκρατεστάτη ἱεποδρόμιον ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Γάλλον Σουλιέ. Κατὰ τὰς ἀρχὰς Ἰουνίου, εἴκοσι ὀκτὼ ἐπαξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται συνεννοηθέντες ἐπειρώμεναν εἰς τὴν ἐξοδὸν τοῦ ἱεποδρόμιον τὸν Σουλιέ καὶ τὴν κόρην του, ἐπέπεσαν κατ' αὐτῶν καὶ ἀπέγαγον τὴν νεαρὰν Γαλλίδα, τὴν ὁποίαν ἐκοιτάθησαν μέρῳ τῆς ἐπομῆνης. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ σκάνδαλον ἦτο τρομερόν. Ἡ Γαλλικὴ πρεσβεΐα ἐπενέθη μετὰ προποφανοῦς ὀργῆς καὶ εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν ἡ Ἀντιπολίτευσις ἐξεμεταλλεύθη ἀγριότητά τὸ ἐπεισόδιον εἰς βάρος τῆς Κυβερνήσεως. Ἡ Κυβέρνησις συνέλαβε τοὺς ἀπαγογεῖς, ἐπέλεγε τὴν ἀποζημίωσιν τὴν ὁποίαν ἐξήχησεν ἡ Γαλλία καὶ προσεπάθη νὰ καταστείλῃ τὴν ἐξέγερσιν τῆς κοινῆς γνώμης. Ἀλλὰ τὰ πράγματα εἶχαν φθάσῃ πλεον εἰς σημεῖον ἀτελείωτον.

Ἡ «Σάλπιγξ» τῆς 16 Ἰουνίου ὡς ἐξῆς περιγράφει τὴν ὄψιν τῆς πόλεως κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας: «Ἀνθρώποι παρτοικοῦς ἐξωτερικοῦ καὶ ἀγρίας φρενῆς, περιφέρονται ἀνά τὰς ἀγρίας τῆς πόλεως πάροιστοι καὶ μεθ' οὐκ εὐδοκίαις ὁρόδους, ἀνταλλάσσονται δὲ βλέμματα ἄγρια καὶ νομίζει τις ὅτι εἶναι ἐτοιμοὶ νὰ ἐπιπέσωσι κατ' ἀλλήλων καὶ ν' ἀλληλοσπαραχθῶσιν. Ἡ ἀστυνομία κατέστη ἀδύνατος νὰ προλάβῃ τὸ κακόν, ὅπερ θὰ εἶναι

ἀφρεϊντὸς ἡ σύγχρουσαι. Ὁ στρατός εἶναι διηρημένος καὶ θεῶνται στρατιῶται ἀπθαρῆτως ὀπλισμένοι καὶ ἄνευ ἐπιτηρείας, περιφερόμενοι ἀνά τὴν πόλιν.

Ὁ κύριος Πετσαύλης, ὀμλήσας εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν, ὡς ὀμίλησε, κατὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, οὐδὲν ἄλλο ἐπαρῆξεν ἢ νὰ δξῆνῃ τὰ πάθη καὶ νὰ ἐπιστεῦσῃ τὴν ἐκρηξὴν τῆς σύγχρουσεως.

Ἡ προφητεία αὐτῆ ἐγράφετο τὴν 16 Ἰουνίου. Τὴν 17 ἤρρηξεν ἡ τριήμερος ἀνωμαλία καὶ ὁ ἐμφύλιος σπαραγμός, ὁ ὁποῖος ἀπέμεινε γνωστός μὲ τὸ ὄνομα «τὰ Ἰουνιακά».

✦

Ἐπειδὴ δὲ ἀνεφέρεθι ὁ λόγος τοῦ Κωνσταντίνου Πετσαύλη, εἶναι ἀνάγκη νὰ κάμωμεν ἐδὼ μίαν μικρὰν παρέκβασιν.

Κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 12 Ἰουνίου ὁ Πετσαύλης, ἐπέτεθη σφοδρότατα κατὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἰδίως κατὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν Ἀλ. Κομμουνδοῦρου, τοῦ ὁποῖου τὴν διαχείρισιν κατήγγειλεν ὡς σπάταλον, ἀνέφερε δὲ ὠρισμένως περὶ διασπαθίσεως 125 χιλ. δραχμῶν εἰς ἐπιτότους ἐπιχορηγήσεις.

Ὁ Κομμουνδοῦρος ἠρέθη τότε καὶ ἀπήρησεν. Ὁ λόγος δὲ αὐτοῦ τοῦ τότε Ὑπουργοῦ καὶ ἔπειτα ὡς Πρωθυπουργοῦ διενθνήσαντος ἐπανεκτετασθέν τὴν Ἑλλάδα, ἔχει μεγάλην σημασίαν, διότι ἀπεκάλυψε τότε πρῶτον τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἐπαράτου συναλλαγῆς εἰς τὴν χώραν. Ὁ Κομμουνδοῦρος ἐξέθηρε τὰς πιέσεις, τὰς ὁποίας ἐφέρισται ἡ Κυβέρνησις ἐκ μέρους τῶν βουλευτῶν, τὰς ἐπιχορηγήσεις τὰς ὁποίας εἶναι ἠραγασμένοι νὰ κάμῃ διὰ τὴν διατήρησιν τῆν πλειοψηφίαν, τὰς παροχὰς εἰς τὰς ὁποίας ἐπιχοροεῖται διὰ τὴν κατορθώσῃ νὰ σταθῇ εἰς τὴν ἀρχήν.

Ἡ ἀγρόρευσις ἐκείνη ἔκαμε μεγάλην αἴσθησιν εἰς τοὺς ὀρθοφρονοῦντας, εἰς τοὺς ὁποίους ἀπεκάλυπτε κατὰστάσιν τὴν ὁποίαν ἐπωπιεῖσθαι μὲν, δὲν ἤξευρον ὅμως τὰς λεπτομερείας τῆς. Εἰς τοὺς κομματικοὺς ὅμως κύκλους ἐχορηγήμενοι ὡς ἐναύμα διὰ ν' ἀνάγῃ ἐδωκόταρον τὴν πρκαϊάν.

Τὸ ἑσπέρας τῆς 14 Ἰουνίου παραχὰ τινες ἔφυγαν εἰς τὸ Ναύπλιον καὶ ὁ στρατός, ἀφ' οὗ ἐπιροβολήσῃ κατὰ τῶν πολιτῶν, διηρήθη εἰς δύο στρατόπεδα, τὰ ὁποία ἐπὶ ὥρας ἐπιροβολοῦντο μετὰζῦ των. Ταυτοχρόνως ἄλλη ἐπίθεσις ἐγενετο εἰς τὴν Βουλὴν κατὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν Βότσαρη, τὸν ὁποῖον ὁ πρόεδρος τῆς Γαλλίας κατήγγωρεσεν, ὡς μὴ ἐπιδειξάντα τὴν δέουσαν προσοχὴν εἰς τὸ ἐπεισόδιον Σουλιέ.

Τὸ πρωὶ τῆς 17 Ἰουνίου μία ἀπαίσι εἰδήσις διεδόθη εἰς τὴν πόλιν. Ἐγύριζαν τότε ἐλευθήροισιν εἰς τὰς Ἀθήνας ὄχι ὀλίγοι λησταί, ἀπὸ ἐκείνων εἰς τοὺς ὁποίους κατὰ τὴν ἔξωσιν τοῦ Ὀθωνος ἔδωκεν ἀμνηστειάν ἡ Κυβέρνησις. Ἔνας ἀπ' αὐτούς, Κυριάκος ὀνόματι, σχηματίσας συμμαχίαν ἐξ ἐβδομηκοντα ἀνδρῶν, τῶν ὁποίων οἱ τριῆκοντα ἦσαν στρατιῶται ληστακτῆσαι, ἐθεάθη εἰς τὴν Καισαριανὴν καὶ ἀπὸ τὴν ἑλλειψιν πείσῃ καταδιώξῃς ἐνθαρο-

γνήθεις ἐπιροχώρησε καὶ κατέλαβε τὴν Μοσχὴν τῶν Ἀσωματῶν. Μέσα εἰς τὴν πόλιν, ὄχι μόνον οἱ πολιτικοί, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄπλοοι πολῖται διηρημένοι εἰς δύο κόμματα, εἰς τοὺς «πεδονοῦς» καὶ τοὺς «ὄρεινοῦς», ὀπλιζοντο καὶ ἐφρόντιζον νὰ ὀχυροσθῶσιν ἀπὸ τῶν ἀναμενόντων—καὶ δικαίως—ἀματωχρῶσαι. Ἡ πρῶτασις δὲν ἦτο ἐνδοτικὴ διὰ τὴν καταδίωξιν τῶν ληστῶν. Ἀλλ' ἡ Κυβέρνησις δὲν ἐθεώρησε πρῶτον νὰ τοὺς ἀφήσῃ ἐπὶ τέλους ἐγκαθηλιόμενοι εἰς τὰ πρῶθνα τῆς πόλεως καὶ ἀπετάσῃ νὰ τοὺς καταδίωξῃ. Διετάθη λοιπὸν τὸ τάγμα τοῦ Λεωτσάκου, τὸ ἱπυκόν, τὸ πυροβολικόν καὶ ἡ χωροφυλακὴ, νὰ περιεκυκλῶσιν τὴν μοσχὴν καὶ νὰ συλλάβουν τὴν συμμαχίαν. Ὁ στρατός ἐξεκίνησεν ἀκολουθούμενος ἀπὸ πλῆθος πολιτῶν, μετὰζῦ τῶν ὁποίων καὶ νεαροὶ καὶ νεάνιδες ἐφ' ἀμαζῶν, ἐλκνόμενοι ἀπὸ τὸ περιεργον τοῦ θεάματος.

Ἐν τοῦτοις διὰν ὁ στρατός ἐφθασεν ἐκεῖ, ἀντὶ νὰ προσπαθῆσῃ νὰ συλλάβῃ τοὺς ληστάς, περιεκύκλωσε τὴν Μοσχὴν στρατιῶται δὲ καὶ λησταὶ ἤρρησαν νὰ ὀμιλοῦν φιλικώτατα μετὰζῦ των. Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν Πάνος Κοροναῖος, ἰδοποικηθεὶς περὶ τῆς ἀπροσδοκίτου αὐτῆς τροπῆς τῶν πραγμάτων, διετάξε νὰ συγκηρωσθῇ ὁσὸς στρατός ἀπέμεινε πιστὸς ἀκόμη εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Συναγματοῦ, αὐτός δὲ ὁ ἴδιος ἔσπευσε καὶ συνέλαβε τὸν Λεωτσάκου τὸν ὁποῖον καὶ ἐφυλάκισε. Τὴν ἐπομῆνην ὅμως οἱ στρατιῶται τοῦ Λεωτσάκου συνέλαβον τοὺς Ὑπουργοὺς Κομμουνδοῦρον καὶ Καλλιχροῦσαν καὶ τοὺς ἐφυλάκισαν, ἐμήρησαν δὲ εἰς τὴν Κυβέρνησιν ὅτι, ἂν δὲν ἀποφυλακισθῇ ὁ Λεωτσάκος, οἱ δύο Ὑπουργοὶ θὰ τουφεκισθῶν. Ἡ Κυβέρνησις φρικώτατα ἔσπευσε νὰ ἐπιχορηγήσῃ καὶ ἡ ἀπειλευθήσεως τοῦ Λεωτσάκου ἐγενε καὶ ἔλαβε χαρακτήρα πανηρητικόν.

Τὴν 19 Ἰουνίου πλεον ἡ πόλις εἶχεν ὄψιν πολεμικήν. Ὁ στρατός τῶν πεδινῶν, ἀποτελούμενος ἀπὸ τὸ ἕκτον τάγμα πεζικῶν ὑπὸ τὸν Λεωτσάκου, ἀπὸ τὸ πυροβολικόν, διοικούμενον ὑπὸ τοῦ Παπαδιαμαντοπούλου, ἀπὸ τὴν χωροφυλακὴν ὑπὸ τὸν Ἀρτέμιτην καὶ τοὺς κλητήρας τῆς Ἀστυνομίας ὑπὸ τὸν Μαζοτῆν—ἐν ὅλῳ 1600 ἀνδρας—ἤτοιμάσθη πρὸς μάχην. Τὸ ἴδιον ὅμως ἔκαμαν καὶ οἱ ὄρεινοὶ ὑπὸ τὸν Κοροναῖον καὶ τὸν Γρίβαν. Ὁ Ἀρ. Κανάρης, ἐπιολοχαγός, υἱὸς τοῦ ναύαρχου, διετάχῃ νὰ κατελάβῃ τὰ Ἀνάκτορα, ὠχυρωθῆ δὲ ὑπὸ τοῦ Κοροναῖου τὸ Βασιλικόν, ὅπισθεν τοῦ ὁποῖου ἦτο ἡ οἰκία τοῦ Παπαδιαμαντοπούλου, ὄχυρωθεῖσα καὶ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ ἴδιου.

Τὰ μεσάνυχτα ἡ μουσικὴ τοῦ στασιασάντος πυροβολικῶν διήρχετο τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως παιανίζουσα ἐμβατήρια, συμπλοκαὶ δὲ ἤρρησαν μετὰζῦ ὄρεινῶν καὶ πεδινῶν παρὰ τὴν Ἀγίαν Εἰρήνην. Ταυτοχρόνως στρατιωτικῶν ὄσμα τοῦ Λεωτσάκου ἐπέτεθη κατὰ τῶν Ἀνακτόρων, ὁ Κυριάκος καὶ οἱ λησταὶ τὸν κατέλαβον οἰκίας τινὰς τῆς ὁδοῦ Ἀδριανοῦ, καὶ ὅλα τὰ πείρηξ τοῦ στρατιωτικῶν διοικητῆρος καὶ τοῦ φρονοαρχεῖου, οἱ δὲ ὄρεινοὶ κατὰ διαταγὴν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν ἀνέβαζαν τηλεβόλα εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, διὰ νὰ βομβαρδίσουν ἐκεῖθεν τὴν πόλιν.

Ἡ ἐπίθεσις κατὰ τῶν Ἀνακτόρων εἶχε σοβαρότερον χαρακτήρα. Εἰς βοήθειαν τοῦ πολιορκητοῦ Λεωτσάκου ἔσπευσε καὶ

Ἡ ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΕΣΒΕΪΑ ΤΗΣ ΕΘΝΟΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ ΗΤΙΣ ΑΝΕΚΟΙΝΩΣΕΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΗΝ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΙΝ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ὁ Κνωβίος μετὰ τὸς ληστὰς του καὶ κατέλαβε τὴν φαρμακαποθήκη, ὅπου σήμερον τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν, ἐκείθεν δὲ ἐξηκνόντιζεν ὀδοῦζια, τὰ ὁποία πολλὸ ἑτεροχώρουν τοὺς πολιορκουμένους.

Ἐν τοῦτοις ἡ πολιορκία παρετεῖετο καὶ ὁ Λεωτσάκος ἀπετάσῃ νὰ καταλάβῃ ἐξ ἐφῶδου τὰ Ἀνάκτορα. Μέρῳ λοιπὸν τοῦ στρατοῦ τὸν ὄρμησεν ἀπὸ τὸν κῆπον, ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἐξήλθε καὶ ὁ Κανάρης μετὰ 17 ἀνδρῶν. Μάχη ἐκ τοῦ συστάθην συνήχθη καὶ οἱ πολιορκηταὶ ἐπεχόρησαν, ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἔσπιτε νεκρὸς ὁ ἐπιολοχαγὸς Κανάρης. Πῶση ἦτο ἡ ἀγριότης τῶν παθῶν κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, ἀποδεικνύει καὶ τὸ ἐξῆς γεγονός: Κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ Κανάρη, οἱ ἀντίπαλοὶ ἀπειλεῖσθῶσαν νὰ δολοφονήσουν τοὺς συγγενεῖς τοὺς συγκληρωθέντας εἰς τὴν κηδεῖαν, μία σφαιρα δὲ ἐροίθη ἐναντίον τῆς συζύγου τοῦ νεκροῦ, ἡ ὁποία ἐξήλθεν εἰς τὸν ἐξῶστην τὴν στιγμήν κατ' ἤν νεκρὸς ὁ σύζυγός τῆς ἀτήρητο εἰς τὴν τελευταίαν του κατοικίαν.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κανάρη, τὴν νύκτα ἡ χωροφυλακὴ κατέλαβε τὰ Ἀνάκτορα, τὴν δὲ ἐπομῆνην ἐγενε εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν ἀπόπειρα συμβίβασμοῦ ἡ ὁποία ἀπέτυχε.

Ἡ 19 Ἰουνίου ἐπέραςεν ἀνήρηχος, μετὰ συγγῶνς πυροβολισμοῦς, μετὰ τὴν δικαίαν τῶν κατοίκων ἀγωνίαν. Εἰς τὸ Δημοπρατήριον μία δὲλοζήρος οἰκογένεια ἐπιροβολήθη ὑπὸ τῶν πεδινῶν καὶ ἠπειλήθη γενεκή σφαγή. Εἰς τὴν Παλαιάν Ἀγορὰν ὁ κροεπίωλης Μπίτσιεας ἐρόρνευσεν ἀπὸ τὸ πρῶθνον τοῦ καταστήματος τὸν δύο ἀνυπόπτους καὶ ἀθῶους διαβάτας. Εἰς ἄλλα σημεῖα τῆς πόλεως ἔγεναν ἀμαχηταὶ συμπλοκαὶ μετὰ ἀσκέτὰ θέματα.

Ὁ πρόεδρος τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως Ἀ. Κνωβικός, ἀντικαθίστων τὴν Κυβέρνησιν, τῆς ὁποίας τὰ περισσότερα μέλη εἶχον παρατηθῆ, προσεπάθει νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν τάξιν χωρὶς νὰ τὸ κατορθώσῃ.

Τὸ πρωὶ τῆς 20 Ἰουνίου ὁ Κοροναῖος διεσχόμενος πρὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς καὶ πυροβοληθεὶς ὑπὸ τῶν φηλασσόντων αὐτὴν χωροφυλάκων, συνέκμητρωσεν ὄλον τὸν πιστόν του στρατὸν καὶ ἐπιολοκῆσεν τὴν Τράπεζαν, ταυτοχρόνως οἱ ἀντιθετοὶ κατέλαβον δύο παρακειμένα οἰκίας, τὴν οἰκίαν Σίμου καὶ τὸ παλαιὸν ξενοδοχεῖον τοῦ Στέμματος, ὁ δὲ ἀξιωματικὸς Σμῶλενις μετὰ μᾶς πυροβολοαρχίας καταλάβον τὸν λόφον τοῦ Σχιστοῦ ἐκαιονοβόλει τὴν πλατείαν.

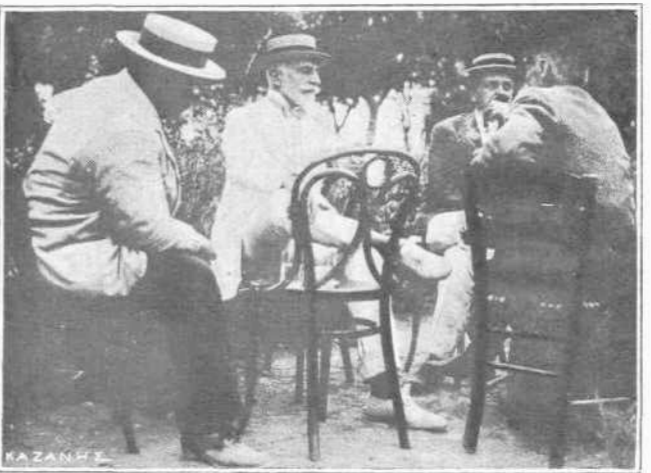
Εἰς τὴν πλατείαν τῆς Ὁμοιοίας, εἰς τὸ Δημοπρατήριον, εἰς τὴν Ὁραϊάν Ἑλλάδα ἀλλεπάλληλοι συμπλοκαὶ ἔσπρωσαν τοὺς δρόμους μετὰ νεκρῶν καὶ τραυματίας. Εἰς τὴν πλατείαν τῆς Ὁμοιοίας μάλιστα ἠκουσθῶσαν καὶ κρηναί.

— Ζήτω ὁ Ὀθων!

Τότε ἐπενέθησαν οἱ πρόεδροι τῶν Ἀντάμων καὶ ἐζήτησαν τὴν παῖσιν τῶν ἐχθροπραξιῶν, ἄλλως ἠπειλήσαν ὅτι θ' ἀναχωρήσουν ἀμέσως μετὰ ὄλον τὸν τοὺς ἐπηκῶους. Ἡ Ἐθνοσυνέλευσις συνήλθεν εἰς τὸ Βασιλικόν καὶ ἐσηματίσθη νέα Κυβέρ-

Ο ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ Κ. Ε. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ ΚΑΤΕΡΧΟΜΕΝΟΣ ΤΩΝ ΑΝΑΚΤΩΡΩΝ

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΥΧΤΙΑ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ [Ὁρα σελ. 127]

μησις από τον Μπενξέλον Ρούφον, πρόεδρον, Καλλιγάν επί των Εξωτερικών, Πετμεζών επί των Έσωτερικών, Κεχαγιών επί των Οικονομικών, Νικολόπουλον επί της Παιδείας, Μανρωμαχάλην επί της Δικαιοσύνης, Κίλιμακα επί των Στρατιωτικών και Μπούμπουλην επί των Ναυτικών. Πρώτη πράξις της νέας Κυβερνήσεως ήτο να κινήση κατακέφαλα την στρατιωτικήν διά της καταργήσεως του Αρμυρίου της Χωροφυλακής και της Εθνοφυλακής, της στρατιωτικής διοικήσεως Αθηνών και του Φρουραρχείου, και διά της μεταθέσεως όλων των στρατιωτικών σωμάτων έξω της προτενομένης.

Και ο μὲν στρατός του Κοροναίου ἐστάλη εἰς τὸ Μεσολόγγι, ὁ δὲ τοῦ Παλαδιαμαγιοτοῦλου εἰς τὴν Σπάρτην, ἀντικατεστήθησαν δὲ οἱ ἀρχηγοὶ διὰ τοῦ Μαμούρη και τοῦ Συμόλετου. Τιοιουτρόπως ἔπαισαν ὁ τροήμερος ἀδελφοκτόνος ἀγών, ὁ ὅποιος ἐστοίχισε τὴν ζωὴν διακοσίων και πλέον ἀνθρώπων, και ἔδωκεν εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν ὄψιν πόλεως κατοικουμένης ὑπὸ ἀγρίων.

ΔΥΟ ΠΟΛΥΤΙΜΟΙ ΝΕΚΡΟΙ

Θάνατος ἀσπλάγγως ἐθέρισε, κατὰ τὰς ἀρχάς τοῦ τρέχοντος ἔτους, δύο εὐσυνειδήτους μελετητὰς τῆς πατρίδας ἱστορίας, τὸν Ζακύνθου Ἀντώνιον Μπισκίνην τὴν τετάρτην τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου και τὸν Κερκυραίων Δαυρέτιον Βροκίνην, μετὰ ἕνα περίπου μῆνα. Ἡγάπων και ἐξετίμων ἀμφοτέρους. Ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας συνδεόμην με δεσμοῖς εὐκρινούσιν φιλίας μετὰ τοῦ Βροκίνη, και ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς εἰς Ζάκυνθον ἀρτίσεώς μου ἀδιάφροκτος φιλία με εἶχεν ἐπίσης ἐνώσει μετὰ τοῦ Μπισκίνη.

Ἀμφοτέροι τὴν αὐτὴν περίου ἡλικίαν εἶχον. Ὁ Κερκυραῖος ἦτο 62 περίου ἐτῶν και ὁ Ζακύνθου τὸν ὑπερέβαινε κατὰ τρία περίου ἔτη. Ἀμφοτέροι εἶχον τὴν αὐτὴν μόρφωσιν. Οὔτε ἐκαμαν ἐπιστημονικὰς σπουδὰς, οὔτε ἀπέκτησαν ἐργαλοπαδικὰς γνώσεις, οὔτε διὰ τῆς μελέτης ἀπεθρασύνοντο σοφίαν εἰς τὸν νοῦν τῶν. Ἄλλ' ἀφιέρωσαν τὴν ψυχὴν και τὴν διάνοιαν εἰς τὰς μελέτας τῆς γενετικῆς πατρίδος αὐτῶν και διὰ τῆς φιλοπονίας και διὰ τῆς ὑπομονῆς ἀπέκτησαν θησαυροῦς ἱστορικῶν γνώσεων. Ἀμφοτέροι ἦσαν τὸ καθήκοντος ἐργάται.

Μόνον μετὰ τῶν δύο τούτων πολιτικῶν ὑπαίξεων ὕπηρεσε κατὰ τὴ διαφορά χαρακτηρῶν. Ὁ Βροκίνης ἦτο δεξιόπτερος, μεψυμῖος, φίλους, και φρασιᾶ ἔδοξίμασε πικρίας και ἀπέκτησεν ἀντιπαθείας. Ἐνφὶ τὸν Μπισκίνην ἡ φύσις εἶχε προικίσει με χαρακτηριστὰ πρῶν και ἀπαθῆ. Καί εἰς αὐτὸν ἡ μίμη και ἡ κακία ἦτο κατὰ τὴν ἀγνώστου. Τούτου ἕνεκα παρὰ πάντων ἦτο σεβαστός και ἀγαπητός.

Ἀμφοτέροι διεκρίθησαν ὡς ὑπάλληλοι μεζοὶ σχολαστικότητος. Ὁ Βροκίνης, ὡς βοηθός τοῦ Ἀρχιεφυλάκου διεκρίνετο, διότι αὐτός ἦτο ἡ κλεις τῆς σπουδαίας ἐκείνης ἱστορικῆς ἀποθήκης. Ἦτο φυσικὰ ὁ ἀπαραίτητος ὁδηγός πάντων τῶν ξένων λογίων τῆς ἱστορίας μελετητῶν, διότι ἦτο ὁ μόνος, ὅστις ἐγνώριζε τὰ τοῦ Ἀρχείου και εἶχε ἀκριβοὺς γνώσιν περὶ πάντων ἱστορικῶν μνημείων και πάσης ἀκριβοῦς λεπτομερείας ἀναφερομένης εἰς τὴν Κερκυραϊκὴν ἱστορίαν. Διὸ ὁ θάνατός του ἀφῆκε κενόν, τὸ ὅποιον δυσκόλως θὰ πληρωθῆ. Ἀφού ὁ Βροκίνης ἦτο ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀρχιεφυλάκειου Κερκύρας, ἔπρεπεν αὐτός νὰ εἶναι ὁ Ἀρχιεφυλάξ. Δυστυχῶς, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, αἱ θέσεις ἐν Ἑλλάδι δὲν δίδονται εἰς ἀμοδιούς, ἀντὶ νὰ ἐφαρμόξεται τὸ ἀγγλικόν: The right man in the right place, δηλαδή: Ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος εἰς τὴν κατάλληλον θέσιν.

Ὁ Μπισκίνης διεκρίθη μετὰ τῶν δημοδιδασκάλων διὰ τὴν καρποφόρον αὐτοῦ διδασκαλίαν τριάκοντα και πέντε περι-

πὸν ἐτῶν. Ὁ μακαρίτης ἐπιθεωρητῆς Κερκυραϊκῆς και Ζακύνθου Μπουκινθιάς δὲν ἐδίστασε νὰ ἐκφέρει τὴν γνώμην ὅτι, ὁ Μπισκίνης ἦτο ἐκ τῶν ἱκανωτάτων δημοδιδασκάλων τῆς Ἑλλάδος. Τὴν αὐτὴν ἰδέαν εἶχε και ὁ νῦν ἐπιθεωρητῆς κ. Βανδῶρος. Δὲν ἐδίδασκε μόνον τὰ γράμματα, ἀλλὰ προσεπάθει ἐν ταῖς τρυφεραῖς καρδίαις νὰ ἐγγραφῆ τὴν χριστιανικὴν ἀγάπην, τὰ καθήκοντα τοῦ πολίτου και τὴν στοργὴν πρὸς τὰ Γράμματα. Πρὸς τοὺς φίλους μαθητὰς ἐξεφώνει και λόγους. Εἰς τούτων, ὁ τελευταῖος, ἦτο τὰ μάλιστα διδασκτικῶς και ὠφέλιμος ἀκόμη και διὰ μεγάλους.

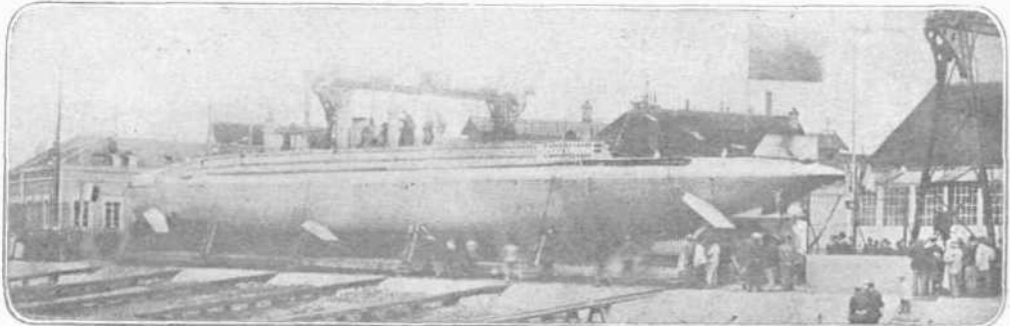
Ἐλθωμεν τώρα εἰς τὰ πονήματα τῶν δύο τούτων ἐργατῶν τῆς διανοίας. Πρῶτον τὰ τοῦ Βροκίνη. Ὁ Βροκίνης, ὄχι μόνον κατέτριψε τὸν βίον του εἰς τὰ Ἀρχιεφυλακεῖα Κερκύρας, ἀλλὰ μετὰ μοναστικῆς ὑπομονῆς ἐκαμε σπουδαίας ἐρεῖνας εἰς οἰκογενειακά ἀρχεῖα. Ἐξήτασε δὲ ἐπιμελῶς εἰς τὰς ἐκκλησίας, εἰς τὰ μοναστήρια, παντοῦ, ὅπου ἡδύνατο νὰ εἶρη τι διαφωτίζον τὴν Κερκυραϊκὴν ἱστορίαν. Κατὰ τὰς ἀρχάς τοῦ σταδίου τῶν ἐρευνῶν του σπουδαίως τὸν συνέδραμεν ὁ περιλημένος μοι μελετητῆς τῆς πατρίδας ἱστορίας κόμης Μάρκος Θεοτόκης. Ἐπίσης και ὁ πολύνεκρος καθιγητῆς μου, ὁ σοφὸς Ῥωμανός, δὲν ἔλειψε νὰ τὸν ποδηγητήσῃ εἰς τὰς ἐρεῖνας τῆς ἱστορίας.

Ὁ Βροκίνης κατ' ἀρχάς κατέγινεν εἰς περισύλλογην πολυτίμων εἰδήσεων πρὸς συγγραφήν τῶν βίων τῶν ἐνδόξων Κερκυραίων, διαπρεψάντων εἰς τὰ Γράμματα, Ἐπιστήμης και Τέχνης. Τῷ δὲ 1877 ἐδημοσίευσεν τὸν πρῶτον τόνου φέροντα τίτλου: «Βιογραφικὰ σχεδάρια τῶν ἐν τοῖς Γράμμασι, ᾠραῖς Τέχναις και ἄλλοις κλάδοις τοῦ κοινωνικοῦ βίου διαπρεψάντων Κερκυραίων, ἀπὸ τῶν μέσων τῆς παρελθούσης ἐκατονταετηρίδος μεζοὺς ἀρχῶν τῆς ἐνεστώσης, μετὰ προσθήκης πλείστον τε και ποικίλων σημειώσεων περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ τε κοινωνικοῦ αὐτῶν βίου». Τὸ βιβλίον τοῦτο ἐκ 465 σελίδων εἶναι πολύτιμον μόνον διὰ τὴν πληθώραν ἀγνώστου εἰδήσεων.

Ἄλλὰ εἶναι ἀνευ τέχνης, ἀνευ κρίσεως συσσωρευμέναι αἱ πληροφορίαι, αἵτινες πολλὰς ἐπαναλαμβάνονται αἱ ἴδιαι. Τῷ 1884 ἐδημοσίευσεν τὸν δεύτερον τόνου, ἐπίσης πολύτιμον, περιέχοντα μόνον τὸν βίον τοῦ Νικηφόρου Θεοτόκη. Ὁ τόμος οὗτος εἶναι καλλίτερα γραμμένος και με περισσοτέραν τάξιν. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τῶν ἐπὶ ἔτῶν ἐδημοσίευσεν μίαν ὄρειαν νεκρολογίαν τῷ 1878 τοῦ Γεωργίου Μαρξοῦ και τὰ ἀνέκδοτα χειρόγραφα, τὰ ἀφορῶντα τὴν κατὰ τὸ ὀρθόδοξον δόγμα βράστιαν τοῦ ἀειμνήστου εὐεργέτου τῶν Ἑλληνικῶν Γραμματικῶν κόμητος Γύλιφορδ τῷ 1879. Ἐπίσης ἐδημοσίευσεν, κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ἐν τῇ ἐφημερίδι Κερκύρας «Φιλοπατρίδι», ἐν μὲν τοῖς ἀριθμοῖς 14-18 τὴν περὶ τὰ μέσα τῆς δεκάτης ἑκτῆς ἐκατονταετηρίδος ἐν Κερκύρα ἀποίξησιν τῶν Ναυπλίων και Μονεμβασίων, ἐν δὲ τοῖς ἀριθμοῖς 35-42 τὰ προνομιὰ καὶ Παλατινῆς κομητικῆς δικαιοῦματα ἐν Κερκύρα κατὰ τὴν δεκάτην ἕκτην ἐκατονταετηρίδα. Τῷ 1882 ἔγραψε «Σύντομον ἕκθεσιν περὶ τῆς καταστάσεως και σημαντικότητος τῶν ἐν Κερκύρα Ἀρχείων τῶν πρώην Κυβερνήσεων τῶν Ἰονίων νήσων», ἕκθεσιν πρὸς τὸν τότε ὑπουργόν τῶν Ἐσωτερικῶν Χαρ. Τρικοῦπην, τῆς ὁποίας μέρος συνεπτυγμένως ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ ἀριθμῷ 40 τῆς ᾠθητικῆς Κερκυραϊκῆς ἐφημερίδος.

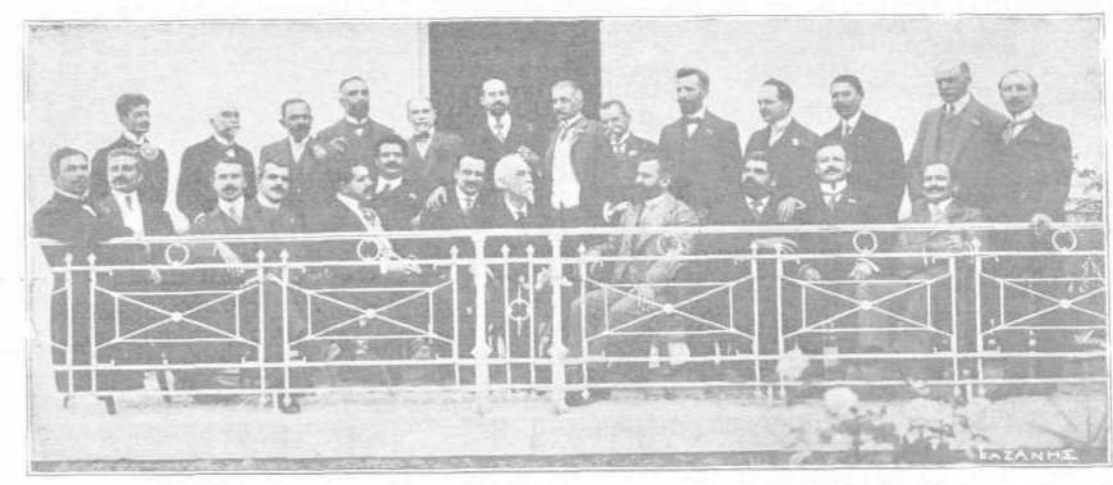
Τῷ 1885 ἤρξατο νὰ δημοσιεύῃ ἐν τῇ Κερκυραϊκῇ ἐφημερίδι «Φωνή» (ἀριθ. 1024-54) περὶ τῆς ἀρχῆς και ἰδρύσεως τῆς Δημοσίας Βιβλιοθήκης Κερκύρας Ἡ ὠφέλιμος αὐτῇ πρᾶγματεία ἔμεινε ἡμιτελής δυστυχῶς.

Τῷ 1886 ἐδημοσίευσεν βραζεῖαν βιογραφίαν τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος Καποδιστρίου, και τῷ 1892 περὶ τοῦ ἐπὶ Ἐνετοκρατίας τειχιμοῦ τοῦ Κερκυραϊκοῦ Ἄστεως και περὶ τῆς Βασιλικῆς Πύλης, ἧτις βαυδαλικῶς καταδαρτίθη πρὸ ἐτῶν, και, τῷ 1901, περὶ τῆς οἰκοδομῆς τῆς ἐν τῇ πόλει Κερκύρας Στοᾶς (Loggia) τῆς μεταρρατεῖσης ἔπειτα εἰς θέατρον. Ἐπίσης λόγου ἄξια εἶναι τὰ σημειώματα περὶ τῶν ἐτησίως τελουμένων ἐν Κερκύρα Λιτανειῶν τοῦ Ἁγ. Σπυρίδωνος, τὰ ὅποια ἐδημοσιεύθησαν τὸ πρῶτον τῷ 1888. Τῷ 1894 ἐγένετο δευτέρα ἔκδοσις και τῷ 1909 τρίτη

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΤΑΔΥΟΜΕΝΟΝ ΣΚΑΦΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΝΑΥΠΗΓΕΙΑ CREUZOT

μετὰ προσθηκῶν νέων εἰδήσεων, ἐν αἷς, πρὸς τοὺς ἄλλοις, και τῆς σπουδαίας πληροφορίας ὅτι τὸ λείψανον τοῦ Πολιούτου Κερκύρας μετεκομίσθη ἐν Κερκύρα ὑπὸ τοῦ πρεσβυτέρου Γεωργίου Πολυεύτου και οὐχὶ ὑπὸ Γεωργίου Καλογαρέτου, ὡς κακῶς ἐπιστείνετο. Ὁ Πολυεύτος, πλησιάζων τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, προετίμησε νὰ μεταβιβάσῃ εἰς τὸν συμπολίτην Καλογαρέτην τὸ Ἅγιον Λείψανον. Τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ Βροκίνη ἐτελεσε και Ἀγγλικῆς μεταφράσεως. Τῷ 1895 ἐξέδωκε τοῦ πολυκλάστου Ῥωμανοῦ τὴν ἀνέκδοτον «Περὶ Δεσποτικῆς τῆς Ἠλείου» πραγματείας, ἧς προεβάζεν ὄρειαν βιογραφίαν τοῦ πολυτίμου συγγραφέως. Ὁ Βροκίνης ἀνεδημοσίευσεν τῷ 1875 τὴν ἱταλικὴν μετάφρασιν τοῦ Ὑμνου εἰς τὴν Ἐλευθερίαν τοῦ Σολωμοῦ, τὴν ὁποίαν εἶχε φιλοπονήσῃ ὁ ἱταλὸς De Nobili και δημοσίευσεν ἐν Κερκύρα τῷ 1837, τῷ δὲ 1903 ἀνεδημοσίευσεν τὴν πραγματείαν τοῦ Ῥωμανοῦ περὶ τῶν «Ἁγίων Ἰάσονος και Σωσιπάρτου και περὶ τῶν ἐν Κερκύρα ἀρχαιωτάτων Χριστιανικῶν Ναῶν». Τοιαῦτα τὰ δημοσιευθέντα ἀξιολογώτερα ἔργα τοῦ Βροκίνη. Ἀφῆκεν ἀνέκδοτα ἔργα, ἐν οἷς σημειώματα περὶ τοῦ βίου τῶν Κερκυραίων Ἀντωνίου Ἐλάφου, Ἀλοῦσιου Ῥαριόφου και Ἀλεξίου Ῥαριόφου. Εἰγὴς ἔργον θὰ εἶναι ἂν ληφθῆ πρόνοια, νὰ δημοσιευθῶν ὅλα τὰ ἀνέκδοτα σημειώματά του, τὰ ὅποια εἶναι πολύτιμα διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Κερκύρας.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΗΤΙΣ ΕΠΕΞΕΙΡΓΑΣΘΗΣ; ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑ (Φωτ. 1. Παγώνης)

«Ἄς ὀφόμεν ἐν βλέμμα τώρα εἰς τὰ ἔργα τοῦ Μπισκίνη. Οὗτος κατεγίνετο κατὰ πρῶτον εἰς θεσηκεντικὰς μελέτας και ἔπειτα ἀφιερῶθη ὅλος εἰς τὰ ἱστορικὰ Ζακύνθου. Τῷ 1891 ἐν Ἀθήναις ἐδημοσίευσεν τὸ «Ἐὐαγγελικὸν ἐγχειρίδιον» περιέχον τὸ κείμενον τῶν κατὰ τὰς Κυριακὰς και ἐπισημοὺς ἑορτὰς ἀναγινωσκομένων Ἐὐαγγελίων μετὰ ἠθικῶν πορισμάτων, ἱστορικῶν σημειώσεων και ἄλλων χρησίμων γνώσεων. Εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο προσέθεσε διάφορα τροπάρια, λεξικὸν τῶν ἐν αὐτῷ κυρίων ὀνομάτων και παράστημα περὶ ἡμερολογίου κλ. Ὁ Μπισκίνης μελετῶν τὴν ἱστορίαν τῆς Ζακύνθου, δὲν διηρένησε τὸ Ἀρχιεφυλακεῖον, διότι ἠγνόει τὴν Ἱταλικὴν γλῶσσαν. Ὅσαίς του ἐγχεύατο πληροφορία τις ἐκ τοῦ Ἀρχιεφυλακεῖου Ζακύνθου, ἐγὼ τοῦ τὴν ἔδιδον. Ἐπίσης παρεκάλει και τὸν τότε βοηθόν τοῦ Ἀρχιεφυλάκειου κ. Ρ. Ῥόση, ὅστις με τὴν γνωστὴν του εὐγένειαν τοῦ ἔδιδεν ὅποιανδήποτε πληροφορίαν ἐπεθύμει.

Ὁ Μπισκίνης, μελετῶν τὴν ἱστορίαν τῆς γενεθλίου πατρίδος του, ὀρθῶς ἐσκέφθη νὰ μελετήσῃ αὐτὴν κατὰ πρῶτον τοπογραφικῶς νὰ μεταβῇ ἐπὶ τόπου ὅπως μελετήσῃ και μάθη ἰδίως τὰς τοπωνυμίας και τὰς παραδόσεις ἐκεῖνας, τὰς συνδεομένας μετὰ τῆς ἱστορίας. Τοῦτο λαμπρὰ τὸ κατόρθωσε, διότι ἡ φύσις τὸν εἶχε προικίσει με ξερενητικὸν πνεῦμα και με παραδειγματικὴν ὑπομονήν, ὡς ἄνωτέρω εἶπομεν. Τοιοιουτρόπως διέσχισε πεδιάδας, κοιλάδας και ὄρη, συνθεουλευθῆ γέροντας, συναδέλφους δημοδιδασκάλους. Συγχρόνως ἠρενῆνε κώδικας και παλαιὰ ἐκκλησιαστικὰ βιβλία, τὰ ὅποια ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, περιέχον χειρογράφους σημειώσεις. Ὁ Μπισκίνης ἐδημοσίευσεν τὰς μελέτας του εἰς τὰς Ζακυνθιακάς ἐφημερίδας «Ἐλπίδα», «Ἐπιθεώρησιν», «Φῶς» και εἰς τὸ περιοδικὸν Ζακύνθου «Μοῦσαι». Τὰ περισσότερα αὐτῶν σημειώματα ἐδημοσιεύθησαν ὅμως εἰς τὴν «Ἐλπίδα». Τὸ τελευταῖον αὐτοῦ σημείωμα, τὸ δημοσιευθὲν ἐν τῇ «Ἐλπίδι» ἦτο περὶ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ Χριστιανισμοῦ, τὸ ὅποιον ἔμεινε ἡμιτελές ὡς ἐκ τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Τῷ 1897 ἐν Ζακύνθῳ ἐδημοσίευσεν τὰς πρώτας γνώσεις Φυσικῆς και Πολιτικῆς Γεωγραφίας μετὰ λαμπρὰς «Πατριδογραφίας» Ζακύνθου, πλουτισμένης διὰ πινάκων τῶν δήμων. Ἐν Ἀθήναις δὲ ἐδημοσίευσεν τὸν «Χάρτην Ζακύνθου». Διὰ τὸν χάρτην, εἶχε λάβει τὸν τοῦ Πάρτη, τὸν ἐμεγάλωσε και μεταβάς ἐπὶ τόπου προσέθεσε πολλὰς τοποθεσίας.

Κατεγίνετο τώρα ὅπως τὸ δεῦτερον ἐκδόση τὴν «Πατριδογραφίαν» και τὸν «Χάρτην» μετὰ πολλῶν προσθηκῶν και διορθώσεων. Μάλιστα με εἶχε παρακαλέσει νὰ γράψω μίαν σύντομον γεωλογίαν τῆς νήσου Ζακύνθου, ὅπως τὴν προσθέσῃ εἰς τὴν ἔκδοσιν τῆς «Πατριδογραφίας». Τῷ 1908 ἐδημοσίευσεν ἐν Πατρῶσι τὸν βίον τοῦ Ἁγίου Διονυσίου μεθ' ὅλων τῶν θαυμάτων αὐτοῦ. Ἡ Α. Α. Β. Υ. ὁ γαλιανότατος Ἀρχιδουῆς Λουδοβίκος Σαλβατόρ τῆς Αὐστρίας, μεγάλως ἐξετίμα τὸν Μπισκίνην, τοῦ ὅποιου τὰ ἔργα ἐμελέτησε, και τῇ Ὑψηλῇ αὐτοῦ ἐντολῇ ἐξεπόνησε «Πίνακα» τῶν ἀποστάσεων τοῦ χρόνου ἀπὸ τῆς πόλεως εἰς τὰ χωρία και ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον. Τὸν πίνακα τοῦτον, ἡ Α. Α. Β. Υ. ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ πολιτικῷ αὐτοῦ συγγράματι περὶ Ζακύνθου.

Ὁ Μπισκίνης εἶχε τὸν εὐγενὴ ἐγωισμὸν νὰ ἐργάζεται μόνον και μόνον διὰ τὴν Ἐπιστήμην. Εἶμαι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζω ὅτι, ἀπὸ τὰ δημοσιευθέντα ἔργα του οὐδὲ τὰς τυπογραφικὰς δαπάναις εἰσέπραξε, και ὅμως εἶχε κατὰ νοῦν νὰ δημοσιεύσῃ και ἄλλα ἔργα.

Ἐλθωμεν εἰς τὰ ἀνέκδοτα ἔργα αὐτοῦ. Εἶχε σχεδὸν ἔτοιμα και δύο περισπούδαστα ἔργα διὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν Ζακύνθου. Τὸ πρῶτον εἶναι καταγραφή ὅλων τῶν ἐκκλησιῶν Ζακύνθου, τῶν ὑπαρχουσῶν και μὴ. Ἐν ἐκάστῳ δήμῳ σημειοῖ τὰς ὑπαρχούσας ἐκκλησίας, τὰς κατεδαφισθείσας και τὰς ετοιμορρόπους, τὰ μέρη ἐνθα ὑπῆρχον ἄλλοτε ἐκκλησία και σήμερον ὑφῶνται στήλαι και τὰ μέρη ἐκεῖνα, ἐνθα, κατὰ τὰ ἔγγραφα ἢ κατὰ παράδοσιν, ὑπῆρχον ἐκκλησία. Δεύτερον ἔργον εἶναι ἡ ἱστορία πασῶν τῶν μονῶν τῆς Ζακύνθου, τῶν ὑπαρχουσῶν και τῶν μὴ. Μετὰ τὰ ἔγγραφα, με νέας βλῆσεις. Τώρα κατεγίνετο νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον τοῦτο μετὰ τῶν δυτικῶν μονῶν.

Τρίτον ἔργον αὐτοῦ ἦτο και μία «Χρονογραφία» Ζακύνθου. Εἶναι ἔργον ἐκτενές. Εἶναι περισύλλογῃ ἀπὸ ἀρχαία και νέα βιβλία, κώδικας, χρονικά και σημειώσεις ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων. Πρὸ τίνος εἶχε δημοσιεύσει ἀγγελίαν, ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρομητῶν δὲν ἦτο ἐπαρκῆς πρὸς κάλυψιν τῶν ἐξόδων ὀγκώδους ἔργου.

Περαινεύελεν ἐπίσης εἰδήσεις, ὅπως γράφη περὶ τοῦ Ἀθηναίου Θεοδόση και τοῦ χρονικοῦ αὐτοῦ και περὶ τῶν ἁγίων, μαρτύρων, ἠρώων και ἐπαναστατῶν τῆς Κρήτης. Ἀυτὰ εἶναι τὰ κυριώτερα ἔργα τοῦ μεταστάτου Μπεσκίνην. Εἰγὴς ἔργον εἶναι οἱ κληρονόμοι νὰ φροντίσωσι περὶ τῆς δημοσίεσεως τῶν κυριωτέρων. Ἀληθῆ διὰ δημοσιευθῶσι τοῦλάχιστον ἐκεῖνα περὶ τῶν ἐκκλησιῶν και μονῶν και ὅλα τὰ τοπογραφικὰ και αἱ τοπωνυμιαὶ Ζακύνθου.

Ὁ Μπισκίνης ἀπὸ τίνος ἔπασχεν ἐκ καρδιακοῦ νοσήματος και μεταβαίνων εἰς Ἀθήνας, ὅπως ὑποβλήθῃ εἰς θεραπεῖαν παρὰ τὸ ἀκρωτήριο Πάπα ἀπέθανεν ἐκ συγκοπής και ἐνεταφιεύθη εἰς τὸ κοιμητήριον Πατρῶν.

Τοιοῦτοι ἐν ὀλίγαις γραμμαῖς οἱ δύο πολυτίμοι μελετηταὶ τῆς πατρίδας ἱστορίας, ὧν ὁ θάνατος ὑπέθεεν ἠσυχος και ταπεινοτάτη ἡ κηδεῖα αὐτῶν και ἀδιάκριτος, ὡς ὑπέθεεν και ἐξησαν ἐκεῖνοι ἀπέριττοι και μετριόφρονες.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

ΔΥΟ ΠΟΛΕΜΙΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Υλογαία Ἑλληνικὴ φαντασία εἶχε πλάσει ἕνα εἶδος πολεμικῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπὶ τὰ ἀσχιζόμενα εἰς τὰ οἰκιακά, ὅπως ὄλαι αἱ γυναῖκες, ἦσαν πολεμιστοῖαι, πολλάκις τὰ ἐβάδων μετὰ τοὺς ἄνδρας καὶ κατόρθωναν τὰ τοὺς νεκρῶν. Ἡ συγκοιτικὴ μυθολογία, ἡ ὁποία προσπαθεῖ νὰ ἐξῆ μῆσα εἰς τοὺς θούλλους καὶ τοὺς μύθους τὰ ἀληθινὰ αἰτίαι ποὺ τοὺς ἐπηγόρευσαν, δὲν κατώρθωσεν ἀκόμη νὰ ἐξακριβώσῃ ἀσφαλῶς ποῖα εἶναι ἡ πραγματικὴ ἢ φυσικὴ ἔννοια, ἢ κερυμμένη εἰς τὴν προσωποποίησιν τῶν ἀρχαίων Ἀμαζόνων.

Ἡ παράδοσις ὅμως διεβιβάσθη καὶ εἰς τὴν μεσαιωνικὴν μας φιλολογοῦν καὶ εἰς πλείστα δημοτικὰ μεσαιωνικά μας ἔπηματα γίνεται λόγος περὶ Ἀμαζόνων, ἰδιαιτέρως δὲ εἰς τὸ μέγα καὶ θαυμασιὸν Βυζαντινὸν μας ἔπος τὸν «Διγενῆν Ἀκροτάτην». Ὁ μεσαιωνικὸς μας ἥρωες, ἐνῶ διεξήγε τὸν πόλεμον πρὸς τοὺς ἀπελάτας εἶδε:

Μία γυναῖκα, ὅταν τὴν περιεώρα, ποῦ εἰς τὸ μέσον τοῦ στρατοῦ ἦταν καβαλαρίαι Μαξιμίλλα τὴν ἔλεγον κ' ἦσαν τ' ἄλογοι τῆς πολεμικῆς καὶ μετὰ αὐτὴν ἔκειτο τὴν ὁδὸν τῆς. Τὸ ἄλογο, πολλὰ καλὸ, τὸ εἶχε σελωμένον σὺν πύλαις βασιλικῶν τοῦ εἰχε στολισμένον μετὰ σελήνῳ ὄλογγον, μετὰ σέλλα, δὴ ἄσπρη καὶ βράσιον ἀπ' τὸ χρῆμα τῆς κονιάς νὰ τὸ σπύρῃ. Καὶ ἐκεῖνη ἡ τροικὴ ἦσαν χρυσομένη καὶ εἰς τὸ κεφάλι ἦσαν καλὰ στολισμένη. Σαβὰ πρῶτον ἦσαν, ποῦ φέρετο τὸ κεφάλι, μετὰ γράμματα ὀλογγῶνα καὶ φαντασία μεγάλη.

Προσθέσαμεν τοὺς στίχους αὐτοὺς τοῦ παλαιότερου δημοτικοῦ ἔπους, διὸ μὴς δίδουν μίαν ἰδέαν τοῦ πὸς ἐφαντάζοντο τὴν πολεμικὴν γυναῖκα οἱ πρόγονοί μας κατὰ τὸν Μεσαίωνα.

Ἀπὸ καμμίαν ἐποχὴν τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος δὲν εὗραν αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι, εἴτε ἀπὸ ἀκράτητον ψυχικὴν δύναμιν, εἴτε ἀπὸ μίαν ἰδιοτροπίαν τῆς φύσεως, ἀτήλλαξαν τὰ γυναικῆ ἔργα μετὰ τὰ πολεμικά. Ἡ νεοτέρα μας ἱστορία εἶναι γεμάτη, ἀπὸ τὴν Πλουμιουλιάν τῆς ἐπαραστάσεως τοῦ 1821 μέχρι τῆς Περιοστέρας, τὴν ὁποῖαν ἀπῆθανθαίεν τὸν δημοτικὸν ἔπημα διὰ τὴν δρᾶσιν τῆς κατὰ τὴν Θεσσαλικὴν ἐπανάστασιν.

Καὶ ἡ ἱστορία τῆς Γαλλίας ἐπίσης ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τοιαύτας γυναῖκας μετὰ δύο τῶν ὁποίων θ' ἀσχιζώμεν τώρα.

Αἱ δύο αὐταὶ εἶναι αἱ ἀδελφαὶ Ἐντύχια (Felicité) καὶ Θεοφιλή Σεργίγκ, ἡ δρᾶσις τῶν ὁποίων ἐσημειώθη κατὰ τοὺς ἐξωτερικοὺς πολέμους τῆς Γαλλίας, εἰς τὴν γεμάτην ἀπὸ περιπετειῶν καὶ περιπελοκῶν περίοδον τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως. Περὶ τῶν δύο αὐτῶν νεαρῶν ἀδελφῶν, γράφουν ἐνθουσιωδῶς ὅλοι οἱ ἱστορικοὶ τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης καὶ ἕνας μεγάλος ποιητής, ὁ Λαμαρτίνος.

Αἱ δύο ἀδελφαὶ ἠγωνίσθησαν εἰς τὴν κομύπολιν Μοντὰν παρὰ τὰ Βελγικὰ σύνορα κ' ἦσαν κόραϊ ἐνὸς διακεκομμένου πωλιτευτοῦ τῆς ἐλαρχίας ἐκεῖνης τοῦ κρυίου Σεργίγκ. Ὄταν οἱ Ἀυστριακοὶ ἠπειλοῦν διασκόως νὰ εἰσβάλουν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἡ κομύπολις Μοντὰν καθὼς καὶ ὅλα τὰ πέριξ ἐστελλον εἰς τὸν πόλεμον, ὁ μόνον ὄλος τοὺς μαχίμους ἄνδρας, ἀλλὰ ἀκόμη τοὺς γέροντας καὶ τὰ παῖδιά, ἐνῶ αἱ γυναῖκες ἐβόθησαν καὶ αὐταὶ εἰς τὴν ἐκστρατείαν, ὡς τροφοδοταὶ ἢ νοσοκόμοι.

Εἰς τὸν στρατὸν τῆς πατρίδος ἐπιτρέτου τὸτε ὁ Σεργίγκ καὶ οἱ δύο υἱοὶ του. Ἀπὸ τὰς τέσσαρας κόρας τῆς οἰκογενείας, ὀφραναὶς μητρὸς, αἱ δύο ἦσαν πολὺ μικραῖ. Αἱ ἄλλαι δύο ἀπεφάσαν καὶ αὐταὶ νὰ λάβουν ἑνεργὸν μέρος εἰς τὸν πόλεμον. Δὲν ἐτόλμησαν ὅμως τὴν ἀπόφασιν τῶν αὐτῶν νὰ τὴν ἀνακοινώσωσιν εἰς τὸν πατέρα των, φοβούμεναι ὅτι, ὅπως δὲν θὰ ἐπέτραιε τὴν πραγματοποιήσασιν τῆς. Τότε ἀπεφάσαν νὰ προβοῦν μόναι τῶν εἰς τὴν πραγματοποίησιν, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τίποτε ὁ πατήρ.

Καὶ εἰς τοῦτο τὰς ἐβόθησαν αἱ περιστάσεις. Ὁ μικρὸς ἀσχιζόμενος στρατὸς τῆς ἐλαρχίας εἶχε καθιερώσῃ ἰδικὴν τὸν πολεμικὴν τακτικὴν. Μὴ δυνάμενος ν' ἀνταχθῇ εἰς τὰ πυκνά καὶ ἱσχυρὰ Ἀυστριακά στρατεύματα, διηρθῆ εἰς μικρὰ ἐνοπλα σώματα, τὰ ὁποῖα περιφερόμενα τὴν νύκτα εἰς τὰ σύνορα, κατεγίνοντο νὰ ἐνοχλοῦν τὸν ἐχθρὸν καὶ νὰ τοῦ προσενοῦν ὀχι μικρὰς ζημίας. Ὀλίγον ποῖον νὰ ἐξημερώσῃ τὰ μικρὰ σώματα ἐπέστρεφον εἰς τὰ χωριά των διὰ νὰ προφυλαχθοῦν.

Εἰς ἐν ἀπὸ τὰ μικρὰ αὐτὰ σώματα, ἀκριβῶς τὸ διοικούμενον ἐπὶ τοῦ Σεργίγκ, κατετάχθησαν αἱ δύο κόραϊ των, χωρὶς νὰ τὸ ἐποπιεθῇ κἂν ὁ ἀρχηγὸς των. Διότι, καθὼς συνιθροῦζοντο μόνον τὸ βράδον οἱ πολεμισταὶ, ὁ ἀρχηγὸς δὲν εἶχε τὴν ἐξουσίαν νὰ τοὺς ἴδῃ καὶ νὰ ἐξακριβώσῃ ποῖοι ἦσαν. Ὁπλασιόμενα μετὰ δύο καλὰ ὄπλα αἱ δύο ἀδελφαὶ, ἐπολεμοῦσαν ὅλην τὴν νύκτα εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ πατρὸς των, τὸ δὲ προὐ ἔσπευδον εἰς τὸ σπῆτι των, ὅπου τὰς εὗρισκεν ὁ πατήρ κοιμωμένης. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ ἄλλοι πολεμισταὶ τὸ ἤξευρον ἤδη τὸ μυστικόν, ἀλλὰ περὶ τὸ μυστικόν εἰς τὰς παρακλήσεις τῶν δύο νεαρῶν ἀδελφῶν δὲν τὰς ἐπερόδιδαν.

Ἐπὶ καιρὸν ἀρκούντων διῆρκεσαν ἡ τακτικὴ αὐτῇ, μετὰ τὸν γέροντα

Αἱ ΔΥΟ ἩΡΩΪΔΕΣ ΑΔΕΛΦΑΙ ΣΕΡΓΙΓΚ

Σεργίγκ κατενοουσιασμένον ἀπὸ τοὺς δύο νεαρὸς πολεμιστὰς των, οἱ ὁποῖοι εὗρεσαν κάθε φρονὴν καὶ μεγαλείτερα δειγμάτια εἰς τὰς ἀνδράς των. Κάποτε μάλιστα εἰς μίαν ἐνέδραν, τὴν ὁποῖαν εἶχαν στήσει οἱ Ἀυστριακοὶ, ὁ Σεργίγκ θὰ συνελαμβάνετο ἀσφαλῶς, ἂν οἱ δύο νεαροὶ πολεμισταὶ δὲν ἐντροῦσαν μετὰ κίνδυνον τῆς ζωῆς των νὰ φονεῖσαν τοὺς τρεῖς ἐπιτεθέντας καὶ νὰ σώσωσιν τὸν ἀσχιζόμενον.

Ἀλλὰ τὸ μυστικόν δὲν ἦτο βεβαίως δυνατὸν νὰ τηρηθῇ ἐπ' ἀπειρον μυστικόν. Καὶ ἀπεκαλύφθη κατὰ τρόπον ἐντελῶς περὶ τῶνον καὶ ἀπροσδόκητον.

Ὁ στρατηγὸς Μπερομιβίλ διοικητῆς τοῦ στρατοῦ τῶν συνόρων ἀκούσας πολλὰ περὶ τοῦ ἠρωϊσμοῦ τῶν ἑθελοντῶν τοῦ Μοντὰν, ἀπεφάσισε νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ καὶ νὰ καθαρῶσιν τὸν τόπον των ἀπὸ τοὺς Ἀυστριακοὺς ἐπιδρομεῖς. Ἐπὶ κεφαλῆς λοιπὸν ἰσχυροῦ ἑπικρατοῦ σώματος διηρθύνθη πρὸς τὸ Μοντὰν, ὅπου ἐφθασε πρὸς τῆς ἀρχῆς. Τὴν στιγμήν ἐκεῖνην τὸ ἐνοπλον σῶμα τοῦ Σεργίγκ ἐπέστρεφεν εἰς τὸ χωρίον.

Ὁ στρατηγὸς διέταξε νὰ σταματήσῃ τὸ σῶμα διὰ νὰ τὸ ἐπιθεωρήσῃ. Τοῦτο βεβαίως ἦτο μεγάλη τιμὴ καὶ οἱ ἑθελονταὶ παρηγάθησαν εἰς τὴν γραμμὴν, ὁ δὲ στρατηγὸς τῆς Δημοκρατίας, προχωροῦν πρὸς ἕνα ἐκαστον ἐξ αὐτῶν, τοῦ ἔλεγον ὀλίγας λέξεις. Ἐξάρτα ὅμως παρητήρησεν ὅτι δύο στρατιῶται ἐκρύπτοντο ἐπιμόμως καὶ προσεπάθων ν' ἀποφύγουν τὴν ἐπιθεώρησιν. Ὄταν ὁ στρατηγὸς εὗρισκετο εἰς τὸ ἀριστέρον τῆς παρτάξεως, ἐκεῖνοι ἔσπευδον εἰς τὸ δεξιόν, καὶ ὅταν αὐτὸς ἐδρῆθη εἰς τὸ δεξιόν, αὐτοὶ ἐκρύφθησαν ὀπισθὸν ἀπὸ τὰ δένδρα.

Μὴ δυνάμενος νὰ ἐξηγήσῃ τὴν δειλίαν τῶν δύο νεαρῶν στρατιωτῶν, παρεκάλεσε τὸν διοικητὴν των Σεργίγκ, νὰ τοὺς διὰτῆξῃ νὰ προχωρήσωσιν, διὰ νὰ τοὺς ἴδῃ ὁ στρατηγός. Ἡ γραμμὴ τῶν ἑθελοντῶν ἐπεχώρησε καὶ οἱ δύο νεαροὶ στρατιῶται ἐτροχώρησαν δειλοὶ καὶ ἀναποφάσιτοι. Μολοντοῦ δὲ εἶχε ξημερώσει πλέον, τὸση ἦτο ἡ μεταμόρφωσις τῶν νεανίδων ἐκεῖνων ἀπὸ

τὸν καιρὸν τῆς μάχης καὶ ἐν γένει ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν τοῦ νεκροῦ ἀγῶνος, ὡστε ὁ ἴδιος ὁ πατήρ των δὲν τὰς ἀνεγνώρισεν. Ἐκπληκτικὸς ὁ Σεργίγκ διὰ τὴν ἀνακάλυψιν δύο στρατιωτῶν, τοὺς ὁποίους ἠγνώσει, τοὺς ἠρώτησε μετὰ τῶνον ἀσχητόν :

— Ποῖοι εἰσθε σεῖς ;
Αἱ δύο ἀδελφαὶ βλέπονσαι ὅτι, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ κρυφθοῦν πλέον, ἐπεσαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ πατρὸς των καὶ κλάουσαι ὀμολόγησαν τὸ διὰθμὰ των. Ὁ Σεργίγκ ἐνηγάλισθη τὰς κόρας των καὶ τὰς παρονῶσεν εἰς τὸν στρατὸν. Ἐκεῖνος δὲ τὰς συνεξήρη καὶ διεβίβασε κολακευτικὴν ἔκθεσιν εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

Ἀργότερα εὗρισκετο ὅλην τὴν οἰκογένειαν εἰς τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ στρατηγοῦ Ἀνμουριέ, ὅπου ὁ μὲν πατήρ ἐνεργεῖ ἐνασπιστῆς τοῦ στρατηγοῦ, ὁ δὲ υἱὸς καὶ αἱ δύο κόραϊ ἄργελαφόροι.

Εἰς τὴν μάχην τῆς Ζεμάλ, τόσοσ ἦτο ὁ ἠρωϊσμὸς τῶν ὁποίων ἐπέδειξαν αἱ δύο ἀδελφαὶ, ὡστε ὁ Ἀνμουριέ δειγνὼν αὐτὰς εἰς τὸς στρατιῶτας, εἶπε :

— Ἡ Γαλλία μὴς δίδει σήμερον τὸ ὀραϊότερον παράδειγμα τοῦ γυναικεῖου ἠρωϊσμοῦ. Ἐντυχῆς οἱ ἄνδρες οἱ ὁποῖοι θὰ πλησιᾶσιν κατὰ τὴν γεναϊότητα τὰ δύο αὐτὰ τροφῶν πλάσματα.

Ἄλλοσ ἱστορικὸς αὐτόπτης τῆς μάχης γράφει :
Ἦσαν ὡς δύο ἄγγελοι ὄραιοι, ἀπειροῦτες τὸν ὄλεθρον εἰς τὸν ἐχθρὸν. Εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ κινδύνου ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐπροστατεῖον ἀπὸ ἀγγέλων, ὄχι ὅμως ὄραιοῦτερος ἀπ' αὐτὰς, καὶ ὁ θάνατος σεβόμενος τὸση καλλονὴν, τὸση χάριν καὶ τόσοσ ἠρωϊσμὸν, διήλθε πολλὰκις πλησίον των χωρὶς νὰ τὰς ἐγγίσῃ.

Σημειωτέον ὅτι αἱ δύο ἀδελφαὶ ἦσαν δεκαεπταεῖς ἢ μία καὶ εἰκοσαεῖς ἢ ἄλλη, τελείας δὲ σωματικῆς διαπλάσεως καὶ καλλονῆς φημισμένης εἰς ὅλα τὰ πέριξ.

Αἱ δύο ἀδελφαὶ, ἀφοσιωμέναι εἰς τὸν στρατηγὸν Ἀνμουριέ, ἔγνωσαν θύμα τῆς ἀφοσιώσεώς των ἐκεῖνης. Ὡς γνωστόν, ὁ γενναῖος ἐκεῖνος στρατηγὸς τῆς Δημοκρατίας, ἠτὸμολήσε πρὸς τὸν ἐχθρὸν, κατεδικάσθη εἰς θάνατον καὶ ἔμεινεν εἰς τὴν ἑξορίαν ἐπὶ πολὺ. Αἱ δύο ἀδελφαὶ τὸν ἠκολούθησαν φερόντα. Εἰς τὴν συμπλοκὴν δὲ ἡ ὁποία ἔγινε μετὰ τοὺς δύο κτας των, αὐταὶ ἔδειξαν ἀπερίγραπτον ἠρωϊσμὸν. Ἀπὸ ἕπαισι φρονεούθησαν ἐπ' αὐτῶν, βεβαίως δὲ ἄνευ τῆς βοηθείας των ὁ Ἀνμουριέ δὲν θὰ ἐπροφθαιε νὰ φθῆγ' ὅτι συνέλαμβάνετο καὶ θὰ ἐτροφεύετο.

Συνεμειρίσθησαν ὅμως καὶ τὴν ποιήν τοῦ στρατηγοῦ των. Ἡ Κυβέρνησις, ἥτις εἶχεν ἀποφασίσῃ ν' ἀνοικοδομήσῃ τὸ ἐπὶ τὸν Ἀδουριστὸν κατεδαφισθὲν σπιτὸν των, ἀνήρκεσεν τὴν ἀπόφασιν αὐτήν καὶ ἡ Ἐντύχια καὶ ἡ Θεοφιλή Σεργίγκ ἐξαρητικῶσθησαν ὡς φηγάδες καὶ κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ τελευταία αὐτῆ ἀπόφασις δὲν ἐξετελέσθη, διότι αἱ δύο ἀδελφαὶ δὲν ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀλλὰ ἔζησαν εἰς τὸ Βέλγιον καὶ τὴν Ὀλλανδίαν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τιμώμεναι πάντοτε διὰ τὴν ἀνδρείαν των καὶ διασώζουσαι μέρως ἐσχάτων δειγμάτια τῆς ἑπερόχου καλλονῆς των.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΤΟΥ 1808

Ἐξῆ εἰς τὸ Λυὸν κατὰ τὸ 1808 ἕνας ἔμπορος ὀνομαζόμενος Gérard, τὸν ὁποῖον διέτριβαν μετὰ τὸ παρὸν ὄνομα Gérard Culotte, χάρις εἰς τὴν συνθήκεν ποῦ εἶχε νὰ φορῇ βρίζα, ὅταν ὄλος ὁ κόσμος πλέον εἶχε φορέσει τὸ ἐπαναστατικὸν πανταλόν. Αἰφνης ὁ ἔμπορος ἔπιπνεσεν μετὰ παιδικὸν ἕνὸς ἐκατομμυρίου. Διὰ τὸ Λυὸν μία πτώχευσις ἕνὸς ἐκατομμυρίου, τὴν ἐποχὴν ποῦ δὲν ὑπέρχον δυσεκατομμυριοῦχοι, ἦτο καταστροφή ἀληθινή. Ἐπὶ πλέον ἡ πτώχευσις ἦτο δολία, διὰ καὶ ὁ Gérard ἐξηφανίσθη, καταφρυγὸν πιθανὸς εἰς Παρισίους, ὅπου θὰ ἠδύνατο νὰ κρυβῆ ὑπὸ φευδῆ ὀνομα. Ἀνετίθη τότε ἐπὶ τὸν ἐνδιαφερομένον ἢ ἀνεύρεσις τοῦ ἀπατεῖνοσ εἰς ἐμπορομασίην ἀρχαίων καὶ ἱκανῶν, τὸν κ. Jal, ὅστις μεταβαίνει εἰς Παρισίους διὰ συνστάσει παρὰ τῆς Fouché, ὑπουργοῦ τῆς Ἀστυνομίας, ὑπὸ τὸν Nonpre de Champigny, ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν. Μετὰ πέντε ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας, ποῦ ἐχρηάζοντο τότε, ὁ ἀπεισταλμένος κ. Jal ἐφθασεν ὑπὸ ἀσχητότατον incognito εἰς Παρισίους καὶ κατέλυσε εἰς τὸ ξενοδογεῖον de la Jussienne, ὄδος Jussienne. Ὁ διευθυντῆς τῶ ξενοδογεῖου, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἄλλοτε γνωρίσει, τὸν ἐγκατέστησε εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, πρὸς τὸν δρόμον, εἰς ἕνα δωμάτιον συνε-

FOUCHÉ DUC D'OTRANTE ὃν ἐν Γαλλία κατὰ τὸ 1808 περιέριμος Ὑπουργὸς τῆς Ἀστυνομίας.

ζόμενον μετ' ἰδιαίτερον κοιτῶνα. Ἐφθασε κατὰ τὰς ὀκτώ τὸ βράδον. Ἦτο πολὺ κουρασμένος. Ἐξήγησε νὰ δευτηρῶν καὶ ἐπλάγισε ἐνωρῶτα. Ἦτον ἀκόμη εἰς τὸν πρῶτον ἕπνον, καὶ τί ἕπνον εἶναι ὁ τοῦ διανοϊσάντος ἑκατὸν ἐπτὰ λέγας ! — ὅταν τοῦ ἐπέστησαν τὴν πόρτα καὶ εἶδε νὰ εἰσέρχεται μυστηριωδῶς ἕνας κύριος, ὁ ὁποῖος ἐκλείσεν ὀπισθεν τὸν πόρταν, ἀρῆκε εἰς τὸ τραπέζι τῆς μέσης τὸ κεφάλι, ποῦ ἐκράτει ὁ διευθυντῆς τοῦ ξενοδογεῖου, καὶ εἶπεν εἰς τὸν κ. Jal :

— Ἐνδουθηθε κύριε, ἐγὼ ἐντόλην νὰ σὰς ὀδηγήσω ἐνώπιον τοῦ Ἐξοχωτάτου. Μὰς περιμένει ἄμαζι καίτοι. — Κύριε δὲν ἐννοῶ. Ποῖον Ἐξοχωτάτου ; — Τοῦ Ἐξοχωτάτου Duc d'Ortrante. — Αἱ λοιπὸν κύριε, οὔτε τώρα ἐκατάλαβα. Μὰ γὰ σταθῆτε. Εἶμαι πεθαμένος ἀπ' τὴν κόραση. Ἄν ἐπιτρέπετε, ἀναβάλλωμεν ὁἴ τι αἴριον τὴν ἐπίσκεψίν μου παρὰ τῆ Ἀβτοῦ Ἐξοχότητι. Ἐπειτα, δὲν ἠνοῖξα ἀκόμη τὴν β'λίτζα μου καὶ δὲν ἄλλαξα διὰ νὰ παρουσιασθῶ ἐνώπιον τοῦ κ. Ὑπουργοῦ. — Τὸ ἐνθύμημα τοῦ ταξιδιοῦ εἶναι καταλλήλοτατον. Κάμετε γρήγορα. Δὲν τὸ ἀρέσει τοῦ Ἐξοχωτάτου νὰ περιμένῃ καὶ ἔπειτα μοῦ εἶπε ὅτι ἡ ὑπόθεσις εἶναι ἐπιείγουσα.

— Πάμε λοιπὸν ἀφοῦ ὁ Ἐξοχότης διατάσσει. Ἐνεβιδήτη γρήγορα ὁ κύριος Jal, κατέβη ἀσχιζόμενον τὸν μελανοφοροῦντα ἀγῶστον καί, ὅταν ἐπενοῦσε κοντὰ ἀπὸ τὸν διευθυντῆ τοῦ ξενοδογεῖου, ἠρώσε νὰ τοῦ λέγῃ :

— Κάμετε τρόπον νὰ με εἰδοποιήσετε ἀριον ποῦ θὰ εἰσθε. Ἐν τούτοις μετὰ τὴν σύστασιν αὐτήν δὲν καθορίσθη ὁ κ. Jal, ὅστις ἀμέσως ἀνεγείθη φρυλακίς, δι' ἔργλημα ἀντιπαρακτον. Μολοντοῦ εἶχε πολὺ σιγὰ ὀμιλήσει ὁ διευθυντῆς τοῦ ξενοδογεῖου, ὁ μελανοφορῶν κύριος τὸν εἶχεν ἀκοῦσει. Ὁ διευθυντῆς τοῦ ξενοδογεῖου τὸν εἶνευε τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον. Τὸν εἶχεν ἴδει εἰς τὸ ξενοδογεῖον πολλὰκις μετὰ μυστικὴν ἀποστολήν. Πολλὰκις τὸν εἶδε νὰ ἀπάγῃ πρόσωπα, διὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἠκόνεσι τίποτε πλέον. Προφανῶς ὁ κ. Jal ἦτο πολιτικὸς ἐγκληματίας, ἀνεμειγμένος εἰς καμμίαν συννομίαν, πράκτορος ἴσως τῶν Βουρβόνων ἢ μέλος δημοκρατικῆς ἐταιρίας. Ἐγράψεν μακρὸν τὸ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Jussienne μέχρι τοῦ μεγάρου τοῦ κεφαλῆ του, ὅπως κοινῶς λέγουσι, διὰ νὰ εἶχε μίαν ἀκρὴν τοῦ σκετικῆ αἰνίγματος, τὸ ὁποῖον τὸν ἐναῖλωνε. Δηλωρῶτα ἑαυτὸν πὸς πολιτῆς νομοταγῆς καὶ ἀφοσιωμένου εἰς τὸν Ἀυτοκράτορα ἠδύνατο νὰ περιπαλῇ μετὰ τὴν ἀστυνομίαν τῆς Α. Μεγαλειότητος ;

Ἐπὶ τέλος εἶφθασε καὶ εἰσήχη ἀμέσως παρὰ τῆς Ὑπουργῶ. Ἡ δεκάτη εἶχε σημάει. Ὁ δούξ τοῦ Otrante δευκνὼν μίαν ἔδραν τῆ εἶπε :

— Ἐρχεσθε ἀπὸ τὸ Λυὸν κ. Jal μετὰ τὸν σκοπὸν νὰ εἰσθερε ἕνα δολίον χρεωκόπον. Τὸ ξενωρ' ὁ τηλεγράφος μοῦ τὸ ἀνήγγειλεν. — Ὁ τηλεγράφος σὰς εἶπε ἀλήθεια. Ὀνομάζομαι Jal, ἔρχομαι ἐκ Λυὸν καὶ παρακολουθῶ κάποιον Gérard, ὅστις ἐξημῶσε τὸ Ἀυνεξίκο ἐπιτόριον ἕνα ἐκατομμύριον. — Κί' αὐτὸ τὸ γνωρίζω. Γνωρίζω ὅμως καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη. Σκοπεῖται νὰ σὰς δολοφονήσωσιν ἀτόψε καὶ ἤθελα νὰ τὸ προλάβω.

Ὁ κ. Jal ἐτίναχθη ὄχος, τραυλίζων καὶ ἐξανάπεσε εἰς τὴν πολυθρόνῃ του. — Συνέθετε κύριε, ἔλαβα τὰ μέτρα μου. — Ἐξοχότατε... θ' ἀλλάξω ξενοδογεῖον. — Καὶ θὰ διανωκτεροῦσατε ἴσως μαζὴ μου εἶπε μειοδίων ὁ Ὑπουργός. Ὁχι. Νὰ ἐπιστρέψητε εἰς τὴν ὁδὸν Jussienne καὶ νὰ εἰσελθετε εἰς τὸ δωμάτιόν σας. Ἡ ἴδην σὺλληψις σας εἶδεσε εἰς κινήσιν τὸν κόσμον. Ὄταν λοιπὸν γροῖσθε εἰς τὸ ξενοδογεῖον σας, εἶπετε δυνατὰ εἰς τὸν διευθυντῆν : Ἀδριὸ τὸ προῖ νὰ με ζήτησθε πολὺ ἔνωρίς. Εἶναι ἀνάγκη νὰ πάω γὰ μίαν σπουδαία δουλειὰ εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν. Ἐπειτα πλῆγασθε, χωρὶς νὰ κοιμηθῆτε. — Περιττὴ σύστασις Ἐξοχότητε. Δὲν νυστάζω διόλου σὰς βεβαίω. — Ἄ ἐληρημόνα. Μὴν ἀλλάξετε τίποτε εἰς τὴν κίμαρά σας. Ἀκούτε ; — Μάλιστα Ἐξοχότητε. Ἀκούω, ἀλλὰ δὲν καταλαμβάνω. — Θὰ καταλάβετε ἀργότερα. Ἐνα τέταστο πρὸ τοῦ μεσονυκτικίου, ὅταν ἀκούσεται τὸ ρολοὶ τοῦ Ἁγίου Ἐσταθίου, σιγὰ σιγὰ ἀνοίξετε τὴν πόρτα τοῦ ἰδιαιτέρου δωματίου σας καὶ χωρὶς θοῦρον πέσετε εἰς τὸ κρεββάτι. Τὰ μεσάνυκτα καὶ ἀργότερα θὰ ἀκούσεται νὰ κτυποῦν τὸν τοῖχον, ποῦ εἶναι τὸ κρεββάτι σας. Θὰ γαλάσωσιν τὸν τοῖχον κοντὰ ἀπὸ πάτωμα. Μὴν κινήθητε, μὴ ἀναπνεύσετε καὶ ἀφήστε μὰς νὰ ἐνεργήσωμεν. Λοιπὸν στὸ καλὸ, κύριε Jal. Ἐλάτε ἀριον κατὰ τὰς ἑνδεκα νὰ προγευματισθῶμεν. Πηγαίνετε γρήγορα... Μετὰ συγκορεῖτε ποῦ δὲν σὰς λέγω : Καλὴν νύκτα. Ἄδριο, ἄδριο.

— Εἰς τὰς διαταγὰς τῆς Ἐξοχότητος σας. Μά... σιγγνώμην... Ἡ ἐξοχότης σας εἶναι βεβαία ; ... — Νὰ εἰσθε ἦσανος ὄλα θὰ πάνε ὀραῖα. Οἱ πράκτορές μου δὲν θεωροῦνται ἀδέξιοι. Τὸ ζενωερε αὐτό.

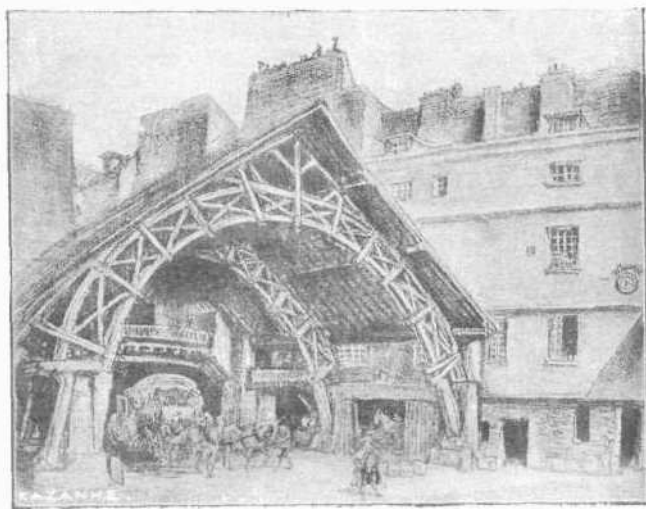
Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Otrante ἐοίμασε τότε καὶ ἐνεφανίσθη ὁ μακροφύρος. — Ὀδηγῆσατε πάλιν τὸν κύριον εἰς τὸ ξενοδογεῖον τοῦ καὶ βεβαίωθητε... Μ' ἐνοήσατε ; — Πληρέστατα Ἐξοχότητε.

Ὁ κ. Jal ἔγαυρήθη καὶ ἐπανήθη εἰς τὸ ξενοδογεῖον Jussienne πολὺ ὀλίγον ἐνθουσιασμένον ἀπὸ ὅτι ἔμαθε καὶ πολὺ ὀλίγον ἠσυχος ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Ὑπουργοῦ, διότι ἂν οἱ πράκτορές του κατὰ τὴν ἴδην ἐφαίνοντο, ὅπως συνήθως, ἱκανοί... Ὁ μακροφύρος κύριος εἶχεν ἀφήσει εἰς τὴν θύραν

του ξενοδοχείου τὸν σύντροφόν του καὶ ὁ κ. Jai ἀντέληξε, ὅταν ἐκτύποιε τὴν πόρτα, ὅτι ὁ πράκτορ τοῦ Υπουργοῦ ἐπέλασσε δύο άτομα διαβαίοντα πρὸς τὴν οἰκίαν. Ἐπὶ τέλος εἰσηλθε χωρίς νὰ λημονήσῃ νὰ εἶπὲ εἰς τὸν ἄνθρωπον τοῦ ξενοδοχείου:

— Νὰ μὲ ζυτῆσετε πρῶτ', οὐκ παρακαλῶ.
 Τὰ πράγματα ἐπορεύσαν ὡπὼς εἶχε προεῖπει ὁ κ. Δοῦξ d'Otrante. Κατὰ τὰς δώδεκα παρά τέταρον ὁ κ. Jai ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος, ἐπάλασε καὶ ἀνέμενε, νεκρὸς μᾶλλον παρά ζωντανός, τὸ πρῶτον κτύπημα τοῦ σφυροῦ εἰς τὸν τοίχον. Κατ' ἄρχάς ὀλίγος θόρυβος, ἔπειτα δυνατὰ κτύπηματα, ἐπὶ τέλος ἕνα δύο τοῦβλα ἔπεσαν, μίαν τρίτῃ αἰ δὴ ὀποία ἐμεγάλωνε σιγά σιγά, ὅσον διὰ νὰ περῶσθαι ἕνα ἄνθρωπος. Ἦτο ἡ κρίσιμος στιγμή. Ὁ κ. Jai ἤκουε τὸν δολοφόνον νὰ σέρεται κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ τὸν ἐφάνταζε τῷ ἀπαιτημένῳ μὲ ἐγγυρίδιον. Ἐπ' ἀπορροῆσιν σιγά σιγά, ἀλλὰ ἐπορροῶσιν... Κάποιος ἄλλος τὸν ἠκολούθει... Τίποτε ἄλλο δὲν ἤκουε... Ἐξαφνίως ἔβλεπε... Δύο κλεπτοφάναρα ἐφώτισαν τὴν σκηνὴν, ἀποκαλύφθητα, καὶ οἱ κρατοῦντες αὐτὰ παύσαν τοὺς ἐπι τοῦ διαιτέδου δολοφόνους... Ἐνα σφύριγμα καὶ δύο ἀσφυλάκες, κρυμμένοι εἰς τὸν κοιτῶνα ἕως τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἀπεύθυνον νὰ ἐπιτίθωνται τοὺς πρῶτους. Ὁ κ. Jai παρῆται χωρίς νὰ βλέπῃ... Ὠρῶς ὡς ποτὲ ἄλλοτε... Τρέμει καὶ καθιστοῦται μόνον, ὅταν εἶδεν εἰσερχόμενον τὸν μαυροφόνον, μίαν λαμπάδα εἰς τὸ χεῖρ. — Ὁ Ξεχωγιάτος οὐκ περιμένει νὰ προγενετισθε ἀξιον. Μὴ λείψετε. Κοιμηθῆτε τώρα. Χαίρετε κὺρε.
 Δὲν ἐκλείεσε μᾶτι... Ἐκείνη ἡ τρίτῃ πού ἔχασε δὲν τοῦ ἤρεσε διόλου. Ἄν ὕπνηξε καὶ τρίτος δολοφόνος... ἐκεῖνι... Ἐπὶ τέλος ἀπεδίωξε τὴν σκηνὴν αὐτήν, ἀρῆκε τὸ κεῖ ἀνημῖνον καὶ διερώτα ἐαυτὸν διατί ἐπέδρασαν τὰ δύο δολοφόνους. Ἦσαν ἄνθρωποι τάχα τοῦ Gérard-Culotte, οἱ ὅποιοι τὸν εἶχαν ἀκολουθήσει ἀπὸ τὸ Λυών; Ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἰδεῖ κανένα διωχθέν τὸν εἰς τὴν ἀμαζαν. Καὶ ὁ Υπουργὸς πῶς εἶχε μαρτυροῦν τὴν κατά τῆς ζωῆς του ἐνέδραν; Ἡ νῦξ ἐπερνοῦσε, μὲ τὰς σκέψεις αὐτὰς ἐκατακυλιόσασιν αἱ ὥραι ἐπὶ τέλος ἐξημέρωσε. Ἦτον καλοκαίρι, πού ἐξημέρωνε εἰς τὰς τέσσαρας τὸ πρωί. Ὁ κ. Jai

ΕΝΑ ΠΑΡΙΣΙΝΟΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΟΥ 1808

συνελθὼν ἀπὸ τὴν συγκίνησιν ἀπεκοιμήθη, ἀφοῦ ἐβεβαιώθη καλά ὅτι ἡ τρίτῃ εἶχε φραγεῖ μὲ ξύλα. Κατὰ τὰς ἐπτά ὁ ξενοδόχος, πού εἶχε πάρει εἰς τὰ σοφά τὴν παράκλησιν τοῦ ταξειδιώτου νὰ τὸν ἐξυπνήσῃ ἐνόρως, τοῦ ἐκτύπησε τὴν πόρτα. Ὁ κ. Jai ἐξύπνησε, ηὔχαριστήσασιν καὶ ἐξανακοιμήθη.

Κατὰ τὰς ἑνδεκα ὁ Υπουργὸς ἐδέχθη τὸν κελημένον του μὲ ἔξαιρετικὴν ἀφρότητα, βλέπων ὅμως αὐτὸν ἐπερροῦμενον εἰς τὸ γραφεῖόν του, δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ ἐκρηχθῆ ἰασησὶος ἡλιασὶος γέλωτος.

— Λοιπὸν, ἰδοὺ σὲς ζῶν καὶ διατεθειμένως νὰ μὲ τιμῆσετε εἰς τὸ πρόγευμα. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ἀρκετοῦσιν, ὡστε δὲν τρυποῦν τόνος εἰκολὰ τὸ σῶμα ἐνὸς ἀνθρώπου. Ἐφοβήθητε;

— Ἐξοχώτατε, μολοντὶ μὲ εἶχτε διαβεβαιώσει ὅτι, δὲν εἶχα τίποτε νὰ φοβηθῶ, μὲ εἶχε πᾶσι φοβὸς καὶ τῆρος.
 — Τὸ ἐνοῶ... Ἀλλοτε...
 — Τι ἄλλοτε Ἐξοχώτατε; Μήπως διατρέχῳ καὶ ἄλλον κίνδυνον;
 — Πολλὸ πιδανόν, ἂν ἐξακολουθήσετε νὰ εἰσθε ἀπερίσκεπτος, ὅπως αὐτὴν τὴν φοράν.
 — Ἀπερίσκεπτος; Δὲν ἐνθυμούμαι.
 — Βεβαίως, ἂν ἀφάνετε νὰ σὰς κυβυλοῦν ἀπὸ τὸ ἀμάξι τὰ γρασοῦνια τοῦ ξενοδοχείου τὸς χρηματοσάκους σας καὶ ἂν, ἀντὶ νὰ τοὺς ἐπιστεῖσεθε εἰς τὸν ξενοδόχον σας, τοὺς ἀρίνετε εἰς τὸ τραπέζι τοῦ διαιτιοῦ σας, νὰ τοὺς βλέπη ὅλος ὁ κόσμος...
 Καὶ ὁ Υπουργὸς ἀρηγήθη πῶς τὰ ὄργανά του ἐφθάσαν ἐγκαίρως. Ἀπολύσασιν. Εἰς τὸ ξενοδοχείον Jussienne ἦσαν τρεῖς ὑπηρεταί. Ὅταν τὸ καμωτὸ τοῦ ἀμαξίου τοὺς εἰδοποίησε ὅτι, ἐφθασε ταχυδρομικὸ ἀμαξί, ἔτρεξαν νὰ πᾶρον τὰ πράγματα τοῦ ταξειδιώτου, τοὺς χρηματοσάκους καὶ ἕνα ζευγάρι πιστόλια, γεμάτα, πού τοὺς συνέτρεξε νὰ μὴν τὰ περᾶσουν. Ὁ ξενοδόχος ἀδήγησεν τὸν ταξειδιώτην εἰς ἕνα δωμάτιον, ὅπου εἶπε νὰ ἀφήσιν τοὺς σάκους καὶ τὰ πιστόλια εἰς τὸ στοργυλὸν τραπέζι. Ὅταν ὁ ἔξως ἐγκατεστάθη πλεόν, οἱ ὑπηρεταὶ καὶ ὁ προϊστάμενος τὸν ἄρῃσαν καὶ μετ' ὀλίγον ἐσχεδιάσαν νὰ τὸν κλέψουν, ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ νὰ τὸν φρονέουσιν. Ἀλλ' εἰς τὸ ζήτημα τῆς διανομῆς ἐμυλωνεῖσασιν καὶ ἕνας ἀπὸ αὐτοῦς, διὰ νὰ ἐκδινηθῆ τοὺς ἄλλους, ἔτρεφεν εἰς τὸν Υπουργὸν τῆς Ἀστυνομίας καὶ τοῦ κατέδωκε τὸ σχέδιον. Ὁ Fouché

d'Otrante, χωρίς νὰ χάσῃ καιρὸν, ἔδωκε τὰς δευτέρας διαταγὰς εἰς τὰ ὄργανά του.

Ὡς πρὸς τὸν γραμοκόπον Gérard-Culotte, ἀφοῦ ἄρκετον καιρὸν ἐκούθη εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου εἶχε πολλαὶ κατοικίαι καὶ ἰδιαιτέρων ἀτυνομίαν, κατέφυγεν εἰς Saint Denis, ὅπου καὶ τὸν συνέλαβεν ὁ κ. Jai.
 Ἐκτοτε χρονολογῶνται τὰ διάφορα μέτρα κατὰ τὸν ὑπηρετῶν. Ὁ διάδοχος τοῦ Fouché De Rovigo, μολοντὶ ἐκεῖνος ἐπιμελῶς ἀπέκρυπτε τὰ μέσα καὶ τὰ σχέδιά του, ἀντιλήφθει τοὺς κινδύνους ἐκ τῶν γρασοῦντων, ἐφώδιασε τὸ προσωπικὸν τῶν ξενοδοχείων μὲ βιβλίαια ποιότητος καὶ ἀτηγόρησε τὴν πρόσληψιν τῶν στερουμένων τοιούτων.

Τὸ μέτρον ἀνενώθη διὰ τοῦ ἀπὸ 20 Μαρτίου 1720 Διατάγματος τοῦ Συμβουλίου τῆς Rouen, ἕτερον δὲ Διάταγμα ἀπὸ 19 Νοεμβρίου 1831 ὑπερῆσανε τοὺς κατοίκους τῶν Παρισίων ἀδικαιῶτως, ἐντὸς εικοσαετησάρον ὡρῶν νὰ δηλώσωσιν εἰς τοὺς ἀστυνομίους τὸν οἰκεῖον τμημάτων, ποῖα πρόσωπα ἔχουν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των, ἕως καὶ ἀμύσει, ἄλλως θὰ ὕφισταντο εἰς συνέσειας τοῦ ἀπὸ 27 ἔκτου μηνὸς τοῦ IV ἔτους τῆς Δημοκρατίας.

Ὁ ΚΑΛΩΝΥΝΗΡΙΟΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΑΙ ΜΟΥ

Ἐὰς οὐκ εἶπω ὀλίγα πράγματα διὰ τὴν πιτυρίασιν τοῦ προσώπου. Νομίζω, οἱ πολλοὶ ὅτι, ἡ πιτυρίασις εἶναι τῆς κεφαλῆς μόνον νόσημα, ἐνθὺ καὶ τὸ πρόσωπον προσβάλλει, ἰδίως τὸν γενειῶν. Πλάκες στρογγυλαί, μεγέθους παντῶρος, ἐνίστε μικρότεραι ἢ μεγαλύτεραι, καλυπτόμεναι ἀπὸ λεπτότατα πιτυριώδη λέπια, εἶναι ἡ μορφή τῆς πιτυρίασις τοῦ προσώπου. Ὁ κόσμος τὰς πλάκας αὐτάς τὰς ὀνομάζει γενεικάς λειχήνας, ἀλλὰ δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν αὐταὶ μὲ τὰς λειχήνας.

Διὰ νὰ τὰς ἐξαλείψῃ ὁ πάσχων πρέπει πρῶτον νὰ ὑποβληθῆ εἰς αὐστηρὰν δίαιταν, νὰ ἀποφευχῆ δὲ τὸν ἥλιον, τὸν ἀνεμὸν, τὸ ψῦχος. Ἐπίσης πρέπει νὰ κἀμην πλύσεις τοῦ προσώπου δις τῆς ἡμέρας μὲ χαμομηλὶ κρύο καὶ ἐπαλείψεις μὲ τὸ ἐξῆς μίγμα:

Βορικού νατρίου	50 εκατογρ.	Ὀξειδίου ψευδαργύρου	2 γραμ.
		Βάμματος βενζόνης	20

Ἄν ἐπιμένουν μεταχειρισθῆτε τὴν ἐξῆς συνταγήν:

Eau de fleurs d'oranger	1 litre
Glycerine pure	50,0
Borax	10,0

πλύεις δις τῆς ἡμέρας. Καὶ ἄλλη, ἂν ἀποτύχῃ ἡ προηγουμένη:

Soufre précipité	1,0
Oxyde de Zing	2
Lanoline	10,0
Huile d' amandes douces	70,0
Essence de violettes	g. s.

Ἄν καὶ μὲ αὐτὴν δὲν ἰδῆτε θεραπείαν, θὰ καταφύγητε εἰς τὴν ἐξῆς συνταγήν:

Alcoolat de lavande	120,0	Huile de lavande	4,0
Sublimé	1,0	Savon vert	80,0

Πλύεις τοῦ πάσχοντος μέρους ἄνευ σφουγγίσεως καὶ ξέπλυμα ἢ λοῦτρον μετὰ τρεῖς ἡμέρας.

Προσοχὴ δὲ μεγάλη εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς πούδρας. Τὸ κοινότερον καὶ ἀπλοῦστερον κομητικὸν μας εἶναι ἡ πούδρα, ἢ ὁποῖα δὲν χρησιμεῖν μόνον, ὡς πολλαὶ νομίζουσιν, διὰ νὰ ἀπορῆξῃ καὶ νὰ φρεσκάσῃ καὶ νὰ δροσίσῃ τὸ δέρμα μας, ἀλλὰ κυρίως διὰ νὰ προστατεύσῃ αὐτὸ ἀπὸ τὸν αἶρα, ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν, ἀπὸ τὰς ἀτμοσφαιρῆκας μεταβολὰς.

Ἡ κοινὴ πούδρα, τὴν ὅποιαν μᾶς σεοβρίζουν σήμερον τὰ μωροπλῆτα καὶ τὰ φαρμακεία, δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρά μίγμα βιομουθίου, ὄξειδίου, ψευδαργύρου καὶ κωμωλίας μὲ ἀμύλον, μὲ ἐλάσιον. Αἱ πούδρα αὐταί, ἐφ' ὅσον δὲν περιέχουν καὶ ἐνώσεις μολύβδου, ὑδραργύρου κ.λ. δὲν εἶναι δηλητηριώδεις· εἶναι ἀβλαβεῖς, ἀλλὰ καὶ ἀνεπιθύμηται.

Υγιεινὴ πούδρα, ἔχουσα τὰ πλεονεκτήματα διὰ τὰ ὅποια μεταχειρισθῆτα τὴν πούδραν, εἶναι μόνον ἡ ἐκ φυσικῶν οὐσιῶν παρασκευασομένη. Ἰδίως ἀπὸ ἀμύλου σίτου ἢ ἀπὸ οὔζι, πολὺ φιλά κωπανισμένον.

Ἡ πούδρα αὐτὴ κολλᾷ εἰς τὴν ἐπιδερμίδα, μαλακῶνι τὸ δέρμα, ἀπορροφᾷ τὴν ὑγρασίαν τοῦ αἵρος καὶ δὲν τὴν ἀφίνει νὰ προσβάλλῃ τὴν ἐπιδερμίδα, προφυλάσσει τὸ ἄνθος τῆς ἐπιδερμίδος, τὸ εὐαίσθητον, ἀπὸ τὰς ἐρεθιστικὰς ἐπιρροαίας τῶν καιρῶν, τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος κ.λ. καταπραΰνει δὲ πᾶσαν ἐλαφρὰν ἐξάνθησιν αὐτοῦ. Ἀπέναντι αὐτῆς αἰ ὀρυκταὶ πούδραι πλεονεκτοῦσι μόνον διότι προσκολλῶνται εὐχερέστερον εἰς τὸ δέρμα. Ἀλλ' ἂν λάβωμεν ἐπὶ ὄψει ὅτι, αἱ οὐσίαι πού περιέχονται μέσα εἰς αὐτὰς εἶναι ἀδιάλυτοι καὶ παρεμποδίζουν τὴν ἀδελφὸν διαπνοὴν, οὗ ἕνεκα οἱ πόροι τοῦ δερμάτος ἀναγκάζονται νὰ ἀνευγυθῶσιν καὶ νὰ γίνωνται ὄρατοι, πρέπει ἐπιμελῶς νὰ τὰς ἀποφεύγωμεν.

Ἡ ἐκ κοίνους τοῦ ἀμύλου πούδρα ἔχει ἀκόμη καὶ τὸ προτέρημα νὰ κρύπτῃ καὶ τὴν στιλνότητά τοῦ δερμάτος. Ἡ Poudre d'Iris κατὰ τὸν περίφημον Monin, τὸν δερματολόγον, εἶναι ἀνευγυθῆ, λόγῳ τοῦ περιεχομένου ἀρώματος. Κατ' αὐτὸν αἱ πούδραι δὲν πρέπει νὰ ἀρωματίζονται, διότι προκαλοῦν κεφαλαλγίας καὶ ἄλλας νευρῆκας διαταραξάσεις.

Ἀρλαβῆς πούδρα παρασκευάζεται ἀπὸ τὸ ἄνθος τοῦ ἀμύλου τῆς οὔζης. Πρὶν βάλετε πούδρα, ἀλείφετε ἐλαφρὰ-ἐλαφρὰ μὲ ὀλίγον κολκρέμ τὸ πρόσωπον, κατόπιν βάλετε τὴν πούδρα καὶ μὲ ἕνα μαλακὸν πανι σφουγγίστε τὸ πρόσωπον, διὰ νὰ πάρῃ τὴν πούδρα πᾶσι περισεσίαι.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ * * *
* * * ΚΑΙ ΑΠ' ΟΛΑ

Η 1^η ΙΟΥΝΙΟΥ

Εἰς τὴν 1^η Σεπτεμβρίου, ἱστορικὴν διὰ τὴν κατάλυσιν τῆς ἀπολυταρχίας, εἰς τὴν 10^η Ὀκτωβρίου, ἱστορικὴν διότι ἐκηρύχθησαν ἐκπαιτοὶ οἱ πρῶτοι Βασιλεῖς, προστίθεται καὶ ἄλλη μία ἱστορικὴ ἡμέρα, ἡ 1^η Ιουνίου τοῦ 1911. Ἐκείνη ἔν τ' ἰσχυρῷ τὸ μεταρρυθμισθῆναι Πολίτευμα. Προεδρεῖα μεγάλη τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως ἀποστελομένη ἐκ τοῦ Προεδρείου αὐτῆς καὶ ἄλλων βουλευτῶν ἀνήλασε τὴν πρωῖαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης εἰς τὰ Ἄνακτορα καὶ ἀνεκοιμήσαν εἰς τὸν Βασιλέα ὅτι ἡ Ἐθνικὴ Συνελεύσις ἐπεράτωσε τὸ μεταρρυθμιστικὸν αὐτῆς ἔργον. Ἀθῆμῶν ἀνήλθεν εἰς τὰ Ἄνακτορα καὶ τὸ Ἰπουργικὸν Συμβούλιον, ὑπέβαλε δὲ εἰς τὸν Βασιλέα τὸ νέον Καταστατικὸν Συμβόλιον τοῦ Κράτους ὅπου ἡ Α. Μ. ὑπέγραψε. Τὸ νέον Σύνταγμα ἀρῆμοσιεθῆ εἰς τὸ ὄπ' ἀρ. 127 φύλλον τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως (σεῦχος Α') τῆς 1^η Ιουνίου 1911 καὶ τὰ γεγονότα ἀνεκοίνωσε τὸ ἀπόγευμα εἰς τὴν Ἐθνικὴν Συνελεύσιν ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Βενιζέλος. (Ὅρα εἰκόνας ἐν σελ. 121^α φωτογραφία Α. Τασμπούλου). Ἡ συνεδρίασις ἐκείνη ἦτο ἀπὸ τὰς ἐπισπευτέρας πού εἶδεν ἡ αἴθουσα τῆς Ἐθνικῆς Ἀντιπροσωπείας. Ὅλοι οἱ ἐν τάξει ἦσαν μὲ ἐπίσημον περιβολήν, ἐκάστην δὲ περίηρον τῆς ἀγοραστικῆς τοῦ Πρωθυπουργοῦ, δὲ ἡ ὄριος εὐνηγαλιέζο τ' ἀγαθὴ τῆς Χώρας, ἐπηκολούθουν παρατακταμένα χειροκροτήματα. Ἐπειτα, ὅταν ἡ ἱστορικὴ συνεδρίασις ἔληξε, σίσσωμος ἡ Ἐθνικὴ Ἀντιπροσωπεία, πλῆν τῆς ἀριθμοῦ ὀμάδος τῆς ἀντιπολιτευσεως, συνάδουσε τὸν Πρωθυπουργὸν καὶ τοὺς ἄλλους Ἰπουργοὺς μέχρι τῆς Δέσεως τῶν Φιλελευθέρων, ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα τοῦ πλῆθους, ὅπου εἶχε καταλάβει. τὰς ὅδους, δ. ὄν εὐληθῆν ἡ συνάδεια.

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ

Μὲ ἕνα ἱστορικὸν ἐξοικτιῶ ἡ Ἐθνικὴ Ἀντιπροσωπεία ἀπέδωκεν εἰς τὸν Διάδοχον τοῦ Θρόνου, ὅτι ἐν στιγμῇ παραφοράς καὶ ἐν τῇ δίχνῃ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ εἶχον ἀρκετοί, ὑπὸ τὸ πρόχρημα ὅτι ἤθελον νὰ προφυλάξουν αὐτὸν ἀπὸ τὰς προστριβάς κ.τ.λ. Βέβαια προσχρήματα μόνον ἦσαν ὅλα αὐτὰ. Διότι ἂν ἐπιληθῆς ἐκῆροντο τῆς θέσεως τοῦ Διαδόχου, ἡρόναιτο νὰ τὸν προφυλάξουν μὲν ἀπὸ τὰς προστριβάς, νὰ μὴ τὸν καταστήσουν ὅμως καὶ ἀργόμισθον, στεροῦντας αὐτὸν τοῦ δικαιώματος νὰ ὑπερητῆ τὴν Πατρίδα.

Τὸ ἔθνος οὕτω διὰ τοῦ νόμου περὶ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τοῦ Στρατοῦ ἀπέδωκε τὸν Διάδοχον εἰς τὸ στρατεύμα. Πράγματι ἱκανοποιεῖται ὁ Διαδόχος, ἀλλὰ καὶ προφυλάσσεται ἀπὸ τὰς προστριβάς διὰ τοῦ νέου νόμου. Κλῆρα δὲν θὰ σχηματίσειται περὶ τὸν Διάδοχον, διότι κατὰ τὸν νέον νόμον οἱ ἐν τῇ Γενικῇ Ἐπιθεωρήσει ἐργαζόμενοι ἀξιωματικοὶ δὲν θοῦνται νὰ παραμένωσι πλεὺν τῆς διατίας, ἀλλ' ὅστε καὶ νὰ ἐπανέρχωνται πρὶν παρῆλθῃ τριετία. Αἱ προσωπικαὶ ἐκθέσεις τοῦ Διαδόχου δὲν θὰ ἀνακοινῶνται εἰς τὸ Συμβόλιον, ὅπου ἀπαρτιζόμενον ἐκ τοῦ Γάλλου ὀργανισμοῦ κ. Ἐνθὺ, τοῦ Διαδόχου καὶ τῶν Μετάρχων θὰ ἐνεργῆ τὰς μεταβολὰς κ.τ.λ. Θὰ εἶπὲ τις ὅμως ὅτι ἡ ἀνάγκη τοῦ Διαδόχου θὰ ἐπηρατῆ πάντως. Τὸ ἐπιβλήμα εἶναι: σφίραμα. Διότι μετὰ πάροδον ὀλίγου χρόνου καὶ τὸν κατανυγμένον τὸν ἐπαναστατικὸν σάλου, τίς ἔ δύναμενος νὰ ἐγγυηθῆ ὅτι, καὶ ἐκτός πάσης ἀναμείψεως ἐνδεσπομένους ὁ Διαδόχος, ἂν ἦθελε νὰ προδῆ εἰς χαμερπεῖς ἀνεκλιχίσεις — ἀκριβῶς δὲ εἰς τὸν φόβον τοιούτων ἀνεκλιχίσεων πρέπει νὰ ἀποδοθῇ ἡ παρατηρηθεῖσα κατὰ τὸν νόμον μικρὰ ἀντίδρασις καὶ ἡ παρατηρηθεῖσα ἐξέγερσις καὶ δυσφορία — δὲν θὰ ἴδναιτο νὰ ἐπηρατῆ ἕνα Ἰπουργὸν ἀπὸ τοῦς παλαιούς, ἂν ὁ Θεὸς εἶχε καταδικάσει τὴν Ἑλλάδα νὰ κυβερνηθῆ καὶ πάλιν ἀπὸ τοιούτους.

Μίαν σκηνὴν ἀπὸ τὴν ἱστορικὴν αὐτὴν συνεδρίασιν παριστᾷ ἡ ἐν σελ. 121 εἰκὼν μᾶς. Ὅμιλος βουλευτῶν μὲ τὸν Ἰπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν ἐν τῷ μέσῳ, ὑπὸ τὰς πρώτας ἀκτίνας τοῦ φωτός, ἀναψύχεται εἰς τὸ κηπῶνον τῆς Βουλῆς.

ΕΥΓΕ ΤΟΥ

Ἀθῆροδον μὲν, προκίπτον δὲ. Ἀλήθεια, χωρίς ρεκλάμες καὶ χωρίς δημησοσεῖας, λειτουργεῖ ἀπὸ αὐτῶν εἰς τὴν ὁδὸν Παρισῶς, ἔκταντο τοῦ Ὀραιοῦ, τὸ παρθαναγωγιστὸν «Παλλάξ» τοῦ κ. Νικολαίδου. Δὲν ἀτυμαρῆται: εἰς ἐφεσιν ἀπὸ τὴν Ἑθροπῶν τοὺς κομποριμανίας καθηγητὰς του, οὕτε κανὲν ἀπὸ τὰ ἄλλα ἐν χροῖας μέσα μεταχειρίζεται διὰ νὰ ρεκλαμηρῶσῃ. Καὶ ὅμως λειτουργεῖ τόσα χρόνια τῶρα καὶ ἀρῆμιστ ἑκατὸν πεντήκοντα περίπου μαθητῆρας καὶ αἱ φοιτήσαι μανθάνουν καὶ διδάσκονται πραγματικῶς καὶ εἶναι ἐθνοσωσισμένοι οἱ γονεῖς, καὶ καθε τι νεοτεραικῶν εἰσάγειται ἐκεῖ μέσα καὶ καθὲ βῆμα πρὸς τὰ πρόσω ἀκολουθεῖται. Ὅσοι ἔχουν κορίτσια ἐπρεπε νὰ παρακολουθήσουν ὀλίγον καιρὸν τὸ ἔθρημα αὐτῶ. Καὶ ἀκόμη ἐπρεπε νὰ παρακολουθήσουν καὶ τὴν περὶ τὰ μέσα Ιουνίου ἐκδρομὴν του εἰς τὸ Στροφύλι, διὰ νὰ ἴδωθν πῶς ἐκῆτον καὶ πλεόν κορίτσια πάσης ἡλικίας διασκεδάζουσι καὶ ἀνεψένουσιν καὶ νὰ ἐνοήσουν μὲ πόσον μέθοδον ἐμφυσᾶται ἡ πρώτη μάθησις καὶ πῶς κατόπιν ἐνισχύεται ἡ σπουδῆ.

Ἐνα βῆμα διατρανοῦν τὴν πρὸς τὰ πρόσω ἀπροσκόπων οὐροδρομίαν τοῦ ἔθρουσας εἶναι καὶ ἡ ἔδεια τῆς Κυβερνήσεως ἰθρῶσεως ἐν αὐτῇ πλῆθος γυμνασίου κοραίων, ἐκ τῶν ὁποῖων θὰ θοῦνται αἱ μαθητῆραι νὰ κατευθύνωνται πρὸς τὸ Πανεπιστήμιον.

ΤΑ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ

Ὁ Ματσούκας μᾶς ἐσταίει, ἀπὸ τοὺς καταρρακτάς τοῦ Νιαγάρα, τὸ ἐν σελ. 118 ποίημα, γεμάτο ἀπὸ ἔθρουσασιν, τὸν ἐθροσασιν ἐν αὐτῇ πλῆθος γυμνασίου κοραίων, ἐκ τῶν ὁποῖων θὰ θοῦνται αἱ μαθητῆραι νὰ κατευθύνωνται πρὸς τὸ Πανεπιστήμιον.

Τὴν 24 Σεπτεμβρίου 1909	φρ.	100,000.—
Τὴν 3 Μαρτίου 1910	φρ.	100,000.—
Τὴν 17 Ἀύγουστου 1910	φρ.	200,000.—
Τὴν 6 Ὀκτωβρίου 1910	φρ.	26,910,55
Τὴν 29	φρ.	32,075,44
Τὴν 1 ^η Ιανουαρίου 1911	φρ.	77,311,50
Τὴν 6 Ιουνίου 1911	φρ.	100,000.—

Ἐν ὄλφ φρ. 635,597,49

Καὶ συνοδεύει τὴν τελευταίαν τοῦ ἀποστολῆν μὲ τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι τάχιστα τὰ ἐμβάσματά του θὰ φθάσουν τὸ ἑκατομμύριον.

ΠΟΛΥ ΕΥΤΥΧΗΣ

Πρέπει νὰ καυχᾶται ἡ πρωτεύουσα διὰ τὴν ἔθρουσιν μὲ τὴν ὅποιαν τὴν ἡρέωσεν ἡ Τύχη καὶ νὰ σημεινεταὶ ἀκόμη διὰ τοὺς Νομάρχας, τοὺς ὁποίους ἀπὸ πῶς ἠρόθησε. Ὁμιλογοῦμενος μετὰ τοὺς ἐπιμαρμένους καὶ ρουτινιερῶδες ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τὸν Κονδάκην, τὸν Διομηθῆν καὶ τὸν Κυριακὸν, εἰς τοὺς ὁποίους τώρα προστέθη καὶ ὁ Παπαμιχαλοπούλος, δὲ συμπαθῆς τῆς «Ἐικονογραφημένης» φίλος. Ὁ ἕνας καλύτερος

Καλογερόπουλος και ένας άλλος βαρδιάνος, πιθανώς φύλαξ, αυτοί δὲ οἱ δύο εἶχαν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ περιέρχονται τὴν πόλιν καὶ κτυπώντας τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν νὰ ἐρωτοῦν: «Καλὰ εἶσατε;»

Τὶ ἔκαμον ὁμοίως, ὅταν δὲν ἦσαν καλά, δὲν μᾶς τὸ λέγει ὁ κ. Κ. Χρηστομάνος, ὁ ὅποιος ἔγραψε τὰ ἀνωτέρω εἰς τὰ Μηνυμεῖα τῆς Ἱστορίας τῶν Ἀθηναίων τοῦ κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλου.

ΜΠΡΑΒΟ !

Θριζήμους αἶρει εἰς τὴν Αἴγυπτον ὡς δρομέας ὁ ἐκ Σμύρνης ὁμογενὴς κ. Ἰω. Κ. Γεωργιάδης, ὑπάλληλος τῶν καταστημάτων Μπαχάρρα καὶ Σας. Εἶναι εἰκοσιπέντε ἐτῶν καὶ ἔχει κατάφορτον τὸ στήθος ἀπὸ μετᾶλλια,

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ
ὁ περιφημὸς δρομέας

ἄλλα εἰς ὕψος μετὰ φορᾶς, ἑπτὰ χρυσὰ μετᾶλλια καὶ σταυρὸν χρυσοῦν εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς ἐν Καίρῳ Ἱταλικῆς Λέσχης, κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1910 διὰ τοὺς δρόμους τῶν 100 μ. καὶ 1500 μ. ἔλαβε δύο χρυσὰ μετᾶλλια, εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς αὐτῆς σχολῆς κατ' Ὀκτώβριον τοῦ 1910 ἔλαβε διὰ τὸν Μαραθῶνιον μετᾶλλιον ἀργυροῦν καὶ εἰς τοὺς κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1910 ἀγῶνας τῆς Ἱταλικῆς Σχολῆς ἐν Ἑλισσιῶνι διὰ τὸν δρόμον τῶν 100 μ. ἔλαβε πάλιν μετᾶλλιον χρυσοῦν. Πλὴν αὐτῶν ἔχει καὶ ἄλλα μικροτέρως ἀξίως βραβεῖα, ἑτι δὲ καὶ διπλώματα, ἅτινα, μετὰ τῶν ἄλλων ἀνωτέρω καθοριζομένων, τὸν ἀναδεικνύουν ἀπαράμιλλον ἀθλητὴν.

ΚΑΤΩ ΤΟ ΣΦΑΙΡΙΔΙΟΝ

Πρὸς διευκλύνειν τοῦ ἔργου τῆς ἀντικαταστάσεως τοῦ σφαιριδίου, περὶ οὗ προέβλεψεν ἡ νέα συνταγματικὴ διάταξις, ἐπικαιρὸς ἐργεταί μίᾳ ἐφεύρεσιν τοῦ ἐξ Αἰγίου καλλιτέχνη φωτογράφου κ. Σπυρ. Καταροπούλου, κάλλως προσωριμῆς ὅπως λύσῃ τὸ δύσλυτον πρόβλημα, ὅπερ ἀπετέλει μέχρι τοῦδε τὸ κρατοῦν περ' ἡμῶν ἐκλογικὸν σύστημα, τὸ τῆς νοθείας τοῦ ἐκλογικοῦ ἀποτελέσματος καὶ τὸ τοῦ πολυδαπανοῦ τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἐκλογῶν. Ἦδη αἱ τὸσφ συνήθειαι καλλονοθεῦσαι, διὰ τοῦ ἐν χρήσει συστήματος, ματαιοῦνται ἐντελῶς καὶ καθίστανται ἀδύνατοι, ἢ δὲ ἐξελεγχῆς πάσης τυχόν ἀποπειρᾶς πρὸς καλλονόθευσιν καθίσταται ἐπιχερὴς καὶ ἀμείνων. Ἐτερον πρὸς τῆς εὐφυοῦς τῆς ἐπινοήσεως ταύτης εἶναι τὸ εὐχερὲς τῆς ψήφοφορίας, παρ' οἷσδήποτε ἐκλογεῖσθε ἔστω καὶ ἀγράμματοι. Ἡ παντελής ἔλλειψις ἀντιπροσώπου, δυναμένου νὰ ἐπιρησῆς πάλαι τις τὸ φρόνημα τοῦ ἐκλογεῖσθε, εἶναι ἐτέρα ἀρετὴ τῆς ἐπινοήσεως ταύτης καὶ τέλος ἡ ὀλιγοδάπανος διεξαγωγὴ τῶν ἐκλογῶν εἰς τὸ εἶξῃς θέλει παρᾶσαι μίαν ἀπροσδόκητον ἑρασίαν εἰς τὸν πάντοτε ἀνισσοκελῆ προϋπολογισμὸν τοῦ Κράτους.

Ταῦτα ἐν συνόψει τὰ πλεονεκτητήματα τῆς νέας κλήσης ἐκ τῆς χρησιμοποίησεως τῆς ὁποίας κατὰ τὰς ἐπικειμένης κοινωνικῆς ἢ δημοτικῆς ἐκλογῆς θέλει ἀποδειχθῆ τὸ λυσιτελεῖσθε ἢ μὴ τοῦ νέου συστήματος, ὅπερ ἐξαγγέλλοντες εὐχόμεθα ὅπως τύχῃ ἐφαρμογῆς. Καὶ ἔτσι ἐξεβλίσθη τὸ ἀπαίσιον σφαιρίδιον, τὸ ἀναχρονιστικὸν **κουκί**, τὸ σύστημα τῆς συναλλαγῆς καὶ τῆς νοθείας τοῦ φρονήματος.

ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ

Μάχαι ἀλλήθιναι διεξάγονται μεταξὺ τῶν Ἀθηναϊκῶν θιάσων. Ἕνας θιάσος ὑπὸ τὴν κ. Νίκαν, Ἀσπενιώτην καὶ Φύρστ, ἄριστος καὶ φιλότιμος κατεσκήνωσεν εἰς τὴν Νέαν Σκηνήν, τὸ περίκομφον θεατρικὸν τοῦ ἔλλεκτου κόσμου. Ὁ θιάσος τῆς Κυβέλης, ἀψογος, ὡς πάντοτε, περιλαμβάνων τοὺς καλλιτέρας καλλιτέχνας, ἐν οἷς καὶ τὸν Χρυσομάλλην, κατεσκήνωσεν εἰς τὸ Βαριετέ, ἀνακαινισθὲν καὶ ἐφοδιασθὲν μὲ μίαν τένταν στηριζομένην εἰς κομψότερον σιδηροῦν σκελετόν. Ἀπεκτίσαμεν ἀκόμη ἕνα νέον θέατρον, ἐκεῖ ὅπου ἦτο ἄλλοτε τὸ ἐρείπειον τοῦ Τσόχα, εἰς τὴν οὐδὸν Σταδίου. Ὀμᾶς γνωστῶν ἐπιχειρηματιῶν ἐμίσθωσεν τὸν χῶρον καὶ ἀνήγειρον ἀλλήθινόν κομψότερχημα. Εἶναι ἕνα θεα-

τρᾶκι σὺν κοῦκλι, δυνάμενον νὰ στεγάζεταί τὸν χειμῶνα, μὲ ὄμοιους ἐξώστας κ.τ.λ. Ἕνα περίκομφον κατέταξεν, εἰς τὸ ὅποιον ἐστεγάσθησαν ἑκατὰ κατόπινα ὑπὸ τὴν δεσποινίδα Μαρίκαν Κοτσοπούλῃ. Ὁ θιάσος αὐτὸς περιλαμβάνει ἐπίσης τοὺς δοκιμωτέρους τῶν καλλιτεχνῶν μας, οἱ οἱ εἶναι οἱ κ.κ. Ν. Ζάννος, Πετριδης, Παπαγεωργίου, τὸ ζεῦγος Μαρίκου, τὸ ζεῦγος Μυράτ, τὸ ζεῦγος Λοῦη κ.λ.

Εἰς τὸ Ἀθήναιον κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς περιόδου εἶχεν ἐγκατασταθῆ ἐπιτρόπος θιάσος ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν κ.κ. Θ. Οἰκονόμου καὶ Π. Καλογεργίου, ὁ ὅποιος ὁμοίως ἠδιοκίμησε μὲν ὑπὸ ἐπιτροπὴν εἰσπράξεων, ἀλλὰ δὲν ἀνταπεκρίνατο εἰς τὰς καλλιτεχνικὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἐσμοῦ τῶν ἀγυιοπαίδων καὶ τῆς πλεμπιάγας, ἥτις ἐπλήρου τὸ θέατρον. Οὕτω δὲ ἐγκατεστάθη λαϊκὸς θιάσος ὑπὸ τοῦς κ.κ. Βενιέρην καὶ Μουστακίαν.

Ἡ δεσποινίς Κολυβά συμπήξασα ἰδίον θιάσον ὁπερᾶτος κατέλαβε τὸ θέατρον τοῦ Συντάγματος καὶ κατώρθωσεν νὰ σχηματίσῃ πολυἀριθμὸν πελατῆων κατακλύζουσαν τὸ θέατρον τῆς ἐκάστην ἑσπέραν. Εἰς τοῦ Ἀρνιώτη ἄφ' ἑτέρου κάποιος θιάσος Ἱταλικὸς ἐτρέπωσεν, μὴ δυνάμενος νὰ ἐλκύσῃ τὸν κόσμον, παρ' ὅλην τὴν κομψότητα τοῦ θεατροῦ καὶ τὴν δροσίαν τοῦ διαχέουσιν τὰ ἐν αὐτῇ δένδρα.

Ο ΤΡΙΗΜΕΡΟΣ

Νέα ἀρρώστια ἀνεκαλύφθη ἢ μᾶλλον παλαιὰ οὖσα μελετᾶται καὶ παρακολουθεῖται. Καὶ ἡ τιμὴ εἰς Ἑλλήνων ἐπιστήμονα, τὸν κ. Ἀραθαντινόν. Ὁ καλὸς ἐπιστήμων παρηκολούθησε φαινόμενον συνηθέστατον ἀπαντῶν τῶρα τὸ καλοκαίρι. Ἐνθ' εἶναι καλὰ κανεῖς, τὸν ἀρπάξῃ ἕνας ἰσχυρὸς πυρετὸς 40 βαθμῶν μὲ ὀλίγα γαστρικὰ φαινόμενα, καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ ἀσθενὴς εἶναι καλῶς. Ἀλλὰ μαῦρα καλῶς. Δὲν ἔμπορεῖ νὰ πάρῃ τὰ πόδια τοῦ ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν. Καταβάλλεται τῶσον πολὺ, ὅστε πρὸς νὰ κάμῃ ἐνέσεις καὶ νὰ τινύσῃ τὸν ὄργανισμὸν του. Ὅλοι τὴν ἔχον παθεῖ καὶ ὁ κόσμος τὴν λέγει τὴν ἀσθένειαν αὐτὴν «τριμερίτην». Οἱ ἰατροὶ ὁμοίως τὴν ἐπάθαιναν χειρότερα ἀπὸ ἑλοῦς, διότι ἄλλοτε διεγίνωσκον γαστρεντερίτιδα, ἄλλοτε γαστρικὸν φόρτον, ἄλλοτε παράτυπον κ.τ.λ.

Ἐξηκριθῆσεν ἀκόμη ὁ καλὸς ἐπιστήμων μας ὅτι, ἡ νόσος μεταδίδεται ἀπὸ τὴν φλεβοτόμον ἢ σιωπηλὴν οὐκίαν, ἥτις τοιμῶσα πρῶτον ἀσθενὴ καὶ ἀπομυζῶσα αἱμᾶ του μὲ μικρόδα τῆς νόσου τὰ μεταδίδει εἰς τὸν πρῶτον ὑγιεῖ καὶ ἢ τοιμῶσα.

Ἡ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ Τῶν Ζῶν

Ἐν Ἀμερικῇ, ἐνεργεῖαις τῆς Ἐταιρίας πρὸς προστασίαν τῶν ζώων ἀφιερίθη νόμος, μίᾳ τῶν διατάξεων τοῦ ὁποίου εἶναι καὶ ἡ ἑξῆς :

«Γίποχρεοῦνται πάντες οἱ πολῖται νὰ σέθωνται τὰ ζῶα τὰ διατελοῦντα ἐν καταστάσει φανεράς ἐγκυμοσύνης, καὶ ὅταν ἀκόμη ταῦτα ἐκ συνηθείας ἀταξιδευτικῆς εἶναι προσωριμῆς πρὸς βροσὴν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων».

Ἐγενε μάλιστα καὶ ἡ πρώτη δίκη ἐπὶ παραβάσει τῆς ἀνωτέρω διατάξεως ἐν Ὀχάϊο. Ἐνοδόχος τις διὰ νὰ περιποιηθῇ τρεῖς πελάτας τοῦ ἡθέλησε νὰ σφάξῃ μίαν κλῆσσαν. Ἐπειδὴ ὁμοίως ἐκείνη ἤμυνητο, τὴν ἐσφαξε μέσα εἰς τὴν φουτὸν τῆς καὶ ἐθραύσθη ἐν τῶν ὧων τῆς, ἐκ τοῦ ὁποίου μετὰ τρεῖς-τέσσαρας ἡμέρας ἦν ἐξεκολλήσθη τὸ πουλάκι.

Τὸ δικαστήριον ἐφαρμόξον τὸν νέον νόμον ἐπέβαλεν αὐτῇ φυλάκισιν 15 ἡμερῶν καὶ πρόστιμον 125 ταλλήρων.

ΟΙ ΠΥΡΕΤΟΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

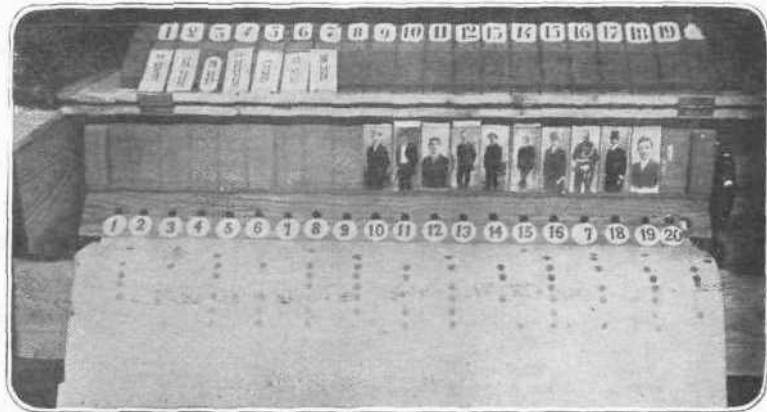
Οἱ ἀντιβασιλικοὶ τὸν Ὀθωνα τὸν ἀπεκάλουν, ὡς καὶ ἐν τῇ σχετικῇ ἐξιστορήσει τῶν γεγονότων τοῦ 1862 ἀναφέρεται, **κουφόν**.

Πράγματι ὁ βασιλεὺς ὑπέφερεν, ἢ μᾶλλον ἦτο τελεῖος κωφὸς ἀπὸ τὸ ἀριστέρον αὐτί. Διὰ τοῦτο, ἐσάκις συνδιελέγετο μετὰ τινος, παρουσιαζέμεν αὐτῷ τὸ θεξιὸν του αὐτί.

Ἐπειδὴ ἔπαθε τὴν κωφότητα, διότι, προσβληθεὶς ἀπὸ πυρετοὺς ἐν Ἀθήναις, ἠναγκάζετο νὰ λαμβάνῃ μεγάλας δόσεις κινίνης. Ἐπάρχουν καὶ οἱ βεβαιῶντες ὅτι ἐκ γενετῆς εἶχε κάποιαν βαρυκοίαν, ἥτις ἐπάτηθη ἀπὸ τὴν κινίνην.

ΔΙΑ ΤΟ ΚΡΕΑΣ

Θέλετε νὰ διατηρήσετε κρέας νωπὸν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας; Κόψατέ το εἰς τεμάχια βάρους ἐνὸς χιλιγράμμου, θέσατέ τα ἐντὸς πηλίνου ἢ φυλίνου ἀγέωτον, ἀλατιστάτα τα ὀλίγον καὶ σκεπάσατέ τα μὲ φίλιν σκόνην ἀπὸ κάρβουνα. Μὴ λυπηθῆτε τὸ κάρβουνο. Ἄν εἶναι δυνατόν, τὸ στρώμα ἔξῃ καὶ δύο καὶ τριῶν πόντων πάχος. Βάσις εἶναι ἡ παρεμπόδις τῆς ἐπιηρείας τοῦ ἀεροσφαιρικοῦ ἀέρος. Ὡστε ὅσον παχύτερον τὸ στρώμα τῆς σκόνης τῶν κάρβουνων, τόσον καλύτερον. Διατηρεῖται, ὡς ἀπέδειξαν τὰ πειράματα, καὶ δύο ἐβδομάδας μὲ ἀσηνήσθητε ζέστην. Ὅταν θελήσετε νὰ μεταχειρισθῆτε τὸ κρέας, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τὸ ξεπλύνετε μὲ νερὸ. Εἶναι δὲ τρυφερότατον καὶ γευστικώτατον.

Τὸ ὑπόδειγμα τῆς νέας κλήσης